

Сара Шенарг
*Малки сладки
лъжскини*

Не е важно кой започва играта, а кой я завършва
– Джон Угън

Потрес

САРА ШЕПАРД ПОТРЕС

Превод: Мирела Стефанова

chitanka.info

В Роузууд, Пенсилвания, четири потресаващо красиви момичета са преследвани от много грозно минало. Спенсър, Ариа, Хана и Емили нищо не искат по-силно от това да забравят Алисън Дилорентис, бившата си най-добра приятелка, която се опита да разруши живота им. Но някой отказва да позволи споменът за нея да умре. „А.“ още е тук, промъква се в сенките и изравя най-новите тайни на малките сладки лъжкини.

Емили възстановява връзката със старата си тръпка, появява се и бебе! Но накъде е тръгнала тя — към истинската любов, или към поредното сърдечно разочарование?

Спенсър научава за възхода и падението на живота в кампуса на път към жадувания Принстън.

Ариа вижда в съвсем нова светлина бащата на Ноъл и това може да вбие клин в отношенията ѝ с Ноъл.

И, за добро или лошо, Хана се свързва със своето вътрешно А.

Тайна след тайна, лъжа след лъжа, момичетата се оплитат в опасната мрежа на А.

А. знае всичко — от най-малките им прегрешения до ужасния инцидент в Ямайка. Скоро А. ще има достатъчно амуниции, за да натисне спусъка и да приключи с малките сладки лъжкини веднъж завинаги...

Не е важно кой започва играта, а кой я завършва.

Джон Удън

КУПЧИНА ТАЙНИ

Извършвали ли сте някога нещо толкова срамно, толкова стряскащо, толкова нетипично за *вас*, че чак да ви се прииска да изчезнете? Може би цяло лято сте се крили в стаята си, ужасени дотолкова, че да ви е страх да си покажете лицето навън? Може би сте умолявали родителите си да ви позволят да се прехвърлите в друго училище. А може би родителите ви не са *знаели* за вашата тайна — скрили сте я дори от тях. Страхували ли сте се, че само като ви погледнат, ще разберат, че сте направили нещо ужасно.

Едно красиво момиче от Роузууд цели девет дълги месеца криеше в себе си тайната. Тя избяга от всичко и всеки — освен от трите си най-добри приятелки. Когато всичко свърши, те се заклеха да не я разкриват пред никого.

Но това е Роузууд. А в Роузууд единственият начин да запазиш тайните си е да нямаш такива...

Онова лято в Роузууд, Пенсилвания, живописното, богаташко предградие на двайсетина минути път от Филадельфия, беше едно от най-горещите. За да избягат от жегата, хората се стичаха на тълпи край басейна на кънтри клуба, трупаха се пред щандовете в местния филиал на „При Рита“ за свръхголеми порции от ягодов сладолед и скачаха голи в малкото езерце край органичната ферма на семейство Пек, въпреки отдавнашните слухове, че тук е бил открит труп. През третата седмица на месец август времето внезапно се промени. Местният вестник го нарече „Студ в лятна нощ“, защото няколко поредни нощи температурите паднаха под нулата. Момчетата измъкнаха суичърите си, а момичетата навлякоха чисто новите си дънки и грейки. За една нощ листата по дърветата се оцветиха в червено и златисто. Сякаш Оная с косата бе дошла и с един удар бе отнела жизнеността на сезона.

В онази мразовита четвъртъчна нощ едно очукано субару премина по тъмната улица в Усекс, градче недалеч от Роузууд. Примигващият електронен часовник в центъра показваше 01:26 часа, но четирите момичета в колата изобщо не бяха сънени. Те всъщност

бяха пет: най-добрите приятелки Емили Фийлдс, Ариа Монтгомъри, Спенсър Хейстингс, Хана Мерин... и мъничкото, безименно бебе, което Емили беше родила същия ден.

Те подминаваха къща подир къща и сезираха в номерата по пощенските кутии. Когато приближиха номер 204, Емили изпъна гръб.

— Спри — каза тя, опитвайки се да надвика рева на бебето. — Това е. — Ариа, облечена с пуловера „Феър Айл“, който си бе купила по време на почивката в Исландия — почивка, за която не смееше да си помисли, — отби встрани и паркира до тротоара.

— Сигурна ли си? — Тя погледна към скромната бяла къща. В предния двор до автомобилната алея имаше баскетболен кош, отстрани се виждаше голяма плачеща върба, а под предните прозорци се виждаха весели цветни лехи.

— Милион пъти съм виждала този адрес на формуляра за осиновяването. — Емили докосна прозореца. — Шип лейн, номер двеста и четири. Със сигурност живеят тук.

Двигателят на колата угасна. Дори бебето спря да плаче. Хана погледна към детето, което лежеше до нея на задната седалка, и сви идеалните си розови устни. Спенсър също погледна към бебето и се размърда смутено. Ясно бе какво си мислят: как е възможно това да се случи на сладката, послушна малка Емили Фийлдс? Те ѝ бяха най-добри приятелки още от шести клас, когато Алисън Дилорентис, най-популярното момиче в частното училище „Роузууд дей“, в което всички учеха, реши да ги включи в своята нова клика.

Емили мразеше да говори зад гърба на хората, никога не раздухваше скандали, предпочиташе да носи торбести тениски и къси, прилепнали поли — и предпочиташе момичетата пред момчетата. Момичета като Емили не забременяваха.

Онова лято всички си мислеха, че Емили кара курсовете в университета „Темпъл“, подобни на онези, които Спенсър посещаваше в Пен. Но лека-полека тя разкри пред всички истината: беше се крила в пансиона на сестра си във Филаделфия, защото беше бременна. Ариа, Спенсър и Хана реагираха по един и същи начин, когато Емили им съобщи новината: и трите зяпнаха в безмълвен шок. „От кога знаеш?“, я бяха попитали. „Направих си тест за бременност когато се върнах от Ямайка“, беше отвърнала Емили. Бащата беше Айзък, момчето, с което ходеше миналата зима.

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш? — попита тихо Спенсър. Някакво отражение в прозореца привлече погледа ѝ и тя се сви от страх. Но когато се обърна и погледна към къщата от другата страна на улицата, която представляваше също така скромна постройка, не видя никого.

— Имам ли друга възможност? — Емили завъртя розовата гумена болнична гривна на китката си. Персоналът в болницата „Джеферсън“ дори не знаеше, че е излязла — лекарите поискаха от нея да остане още един ден, за да могат да наблюдават шева след секциото. Но ако тя бе останала дори минута повече, планът ѝ нямаше да проработи. В никакъв случай нямаше да даде бебето на Гейл, богатата жена, която беше платила огромна сума пари за него, затова ѝ каза, че е отложила е два дни планираното цезарово сечение. След това помоли приятелките си да ѝ помогнат да се измъкне от болницата малко след раждането. Всяка една от тях имаше своята роля в бягството. Хана върна парите на Гейл.

Спенсър отвлече вниманието на сестрите, докато Емили се влачеше към изхода.

Ариа докара субаруто си и дори успя да намери бебешка седалка от една гаражна разпродажба. И планът се увенча с успех: бяха успели да избягат без Гейл да разбере и да вземе бебето.

Внезапно, като по поръчка, телефонът на Емили изпиука, нарушавайки напрегнатото мълчание в колата. Тя го извади от найлоновата пазарска торбичка, в която от болницата бяха прибрали дрехите ѝ, и погледна към екрана. *Гейл.*

Емили потръпна и натисна бутона за прекъсване. Телефонът утихна за миг, но след това изпиука пак. Отново беше Гейл.

Хана го погледна предпазливо.

— Няма ли да отговориш?

— И какво да ѝ кажа? — Емили отново отказа повикването. — Съжалявам, Гейл, не искам да ти давам бебето си, защото си мисля, че си ненормална?

— Но това не е ли незаконно? — Хана огледа улицата. Не се забелязваше никаква кола, но въпреки това тя се чувстваше ужасно напрегната. — Ами ако те издаде на полицията?

— За какво? — попита Емили. — Онова, което тя направи, също беше незаконно. Не може да каже нищо, без сама да се уличи.

Хана отхапа късче нокът.

— Но ако ченгетата разберат за това? Какво ще стане, ако започнат да разследват и други неща? Като... Ямайка, например?

Колата се изпълни с осезаемо напрежение. Макар мисълта за Ямайка да се въртеше в главите на всички, момичетата си бяха обещали никога да не говорят за това. Нали бяха отишли там, за да забравят за Истинската Али, жестокото момиче, което беше убило близначката си Кортни; точно Кортни се бе представяла за тяхната Али, която познаваха и обичаха. Миналата година Истинската Али се беше върнала в Роузууд и се беше опитала да се представи за старата приятелка на момичетата, но по-късно се разкри, че тя е новият А., който измъчваше момичетата чрез есемеси. Тя беше убила Иън Томас, свалячът на „Роузууд дей“, който бе заподозрян за извършването на първото убийство, и Джена Кавана, която момичетата и Тяхната Али бяха ослепили в шести клас. Планът на Истинската Али беше да убие четирите момичета. Тя ги беше отвела в семейната вила край езерото Поконос, беше ги заключила в спалнята и беше драснала клечката кибрит. Но нещата не се развиха според очакванията ѝ. Момичетата избягаха, оставяйки Истинската Али в капана на заключената къща, която избухна. Макар останките ѝ така и да не бяха намерени, всички бяха убедени, че момичето е мъртво.

Но дали беше така?

Пътуването до Ямайка представляваше възможност за момичетата да продължат живота си и да заздравят приятелството си. Но щом се озоваха там, те срещнаха Табита, която им напомняше за Истинската Али. Тя знаеше неща, познати само на бившата им приятелка. Поведението ѝ страховито напомняше за Алиното. Постепенно момичетата се убедиха, че тя е Истинската Али. Може би беше оцеляла след пожара. Може би беше пристигнала в Ямайка, за да ги довърши, както бе възнамерявала от самото начало.

Оставаше им само едно: да я спрат, преди да е успяла да си отмъсти.

Точно когато Истинската Али се канеше да блъсне Хана от терасата на покрива, Ариа се намеси и вместо нея от покрива полетя Али. Потрошеното ѝ тяло изчезна, преди момичетата да успеят да слязат на брега и да видят какво са направили; вероятно го беше

отнесъл приливът. Момичетата се люшкаха между облекчението, че Али си е отишла завинаги... и ужасът, че са убили някого.

— Никой никога няма да разбере за Ямайка — изръмжа седналата в колата Спенсър. — Тялото на Али изчезна.

Телефонът на Емили отново изпиука. *Гейл*. Последва бибипкане. На екрана се изписа: „Имате шест съобщения в гласовата поща“.

— Може би трябва да ги прослушаш — прошепна Хана.

Емили поклати глава; ръцете ѝ трепереха.

— Пусни ги на високоговорителя — предложи Ариа. — Ще ги изслушаме заедно с теб.

Емили прехапа долната си устна и пусна първото съобщение. „Хедър, обажда се Гейл“. Резкият глас изпълни кабината. „От дни не си се обаждала и започвам да се тревожа. Нали не си родила бебето порано? Да не би да има усложнения? Ще позвъня в «Джеферсън», за да проверя.“

— Коя е Хедър? — прошепна нервно Спенсър.

— Това е измисленото име, с което се представям пред всички — отвърна Емили. — Дори кандидатствах за работа с фалшива лична карта, която купих на Южната улица. Не исках никой да направи връзката с най-добрата приятелка на Алисън Дилорентис. Някой може да пошушне на пресата, че съм бременна и родителите ми щяха да разберат. — Тя погледна телефона си. — Боже, звучи ми адски ядосано.

Последва второ съобщение.

„Хедър, отново е Гейл. Виж, обадох се в «Джеферсън» — нали там ще ти правят цезаровото сечение? Никой от персонала не иска да ми каже какво става. Моля те, обади се и ми кажи къде си, по дяволите!“ Тонът на третото и четвъртото съобщение беше все по-напрегнат и раздразнен. „Добре, вече съм в «Джеферсън»“ — каза Гейл в петото съобщение. — „Тъкмо говорих с една санитарка и тя каза, че в родилното нямат никой на име Хедър, но след като ѝ дадох описанието ти, тя каза, че наистина си там. Защо не ми се обаждаш? Къде, по дяволите, е бебето?“

— На какво искате да се обзаложим, че е *подкупила* санитарката? — промърмори Емили. — Не успях да я праметна, като се регистрирах под истинското си име.

Тя беше рискувала да се запише като Емили Фийлдс; макар че беше дала адреса на пощенска кутия във Филадельфия и смяташе да използва спестяванията си от работата като бавачка, за да плати болничната сметка, какво щеше да стане, ако родителите ѝ случайно се обадеха в „Джеферсън“ и откриеха, че тя е била там? Но тъй като Гейл я познаваше единствено под името Хедър, използването на истинското ѝ име ѝ се беше сторило като лесен начин да се отърве от нея.

В шестото съобщение Гейл вече се беше досетила. „Това е постановка, нали? — изръмжа тя. — Родила си бебето и си си тръгнала, нали? От самото начало си го планирала, нали, кучко? През цялото време си смятала да ме измамиш! Нима смяташ, че с лека ръка ще дам петдесет хиляди долара на който и да е? За идиотка ли ме мислиш? Ще те *намеря*. Ще издиря и теб, и бебето, и тогава горчиво ще съжаляваш.“

— Леле — прошепна Ариа.

— О, Боже! — Емили затвори телефона си. — Не трябваше да ѝ обещава нищо. — Знам, че ще ѝ върнем всичко, но изобщо не трябваше да вземам парите. Тя е луда. *Сега* вече разбирате ли, защо постъпвам така?

— Разбира се — отвърна тихо Ариа.

Бебето започна да хленчи. Емили го погали по мъничката главичка, после се взе в ръце, отвори вратата на колата и излезе навън, на студа.

— Да го направим.

— Ем, недей. — Ариа отвори своята врата и я хвана за ръката точно, когато Емили залитна и се облегна на колата, превивайки се от болка. — Лекарят каза, че не бива да се напрягаш, забрави ли?

— Трябва да занеса бебето на Бейкърви. — Емили посочи замаяно къщата.

Ариа се поколеба. В далечината се разнесе клаксон на камион. През боботенето на двигателя ѝ се стори, че дочува пискливо кискане.

— Добре — реши се тя. — Но аз ще я нося. — Тя вдигна бебешката седалка. Долови мириса на бебешка пудра и гърлото ѝ се сви. Баща ѝ Байрън и приятелката му Мередит също имаха бебе и тя обичаше Лола с цялото си сърце. Ако задържеше в прегръдките си това бебе, щеше да обикне и него.

Телефонът на Емили отново извъня и на екрана проблесна името на Гейл. Тя го прибра в чантата си.

— Хайде, Ариа.

Ариа вдигна бебешката седалка и двете момичета тръгнаха през поляната. Росата намокри краката им. Без малко да се спънат в пръскачката, която стърчеше в тревата. Когато се изкачиха на верандата, те забелязаха весел дървен люлеещ се стол и порцеланова кучешка купичка с надпис „Златистите ритрийвъри са добре дошли.“

— Ау! — Ариа посочи купичката. — Златистите ритрийвъри са страхотни.

— Казаха ми, че имат две кученца. — Гласът на Емили трепереше. — Винаги съм искала да си имам едно такова.

Ариа гледаше лицето на приятелката си, по което за части от секундата се смениха милион изражения. Тя се пресегна и стисна Емили за ръката.

— Добре ли си? — Искаше да каже толкова много неща, но не намираше нужните думи.

Тогава лицето на Емили внезапно се стегна.

— Разбира се — процеди тя през зъби. Пое си дълбоко дъх, грабна бебето от ръцете на Ариа и остави седалката на верандата. Бебето проплака.

Емили погледна през рамо към улицата. Субаруто на Ариа бръмчеше тихо край тротоара. Нещо се скри в близките храсти.

За части от секундата ѝ се стори, че това е човек, но после погледът ѝ се замъгли. Сигурно бе от успокоителните, с които организмът ѝ беше натъпкан.

Макар операцията да я болеше адски, Емили се наведе, издърпа копие от акта за раждане на бебето и писмото, което бе надраскала набързо, преди да отиде в болницата, и ги остави върху бебето. Дано писмото обясни всичко. Дано Бейкъррови разберат и обичат това бебе с цялото си сърце. Тя го целуна по челцето и леко прокара пръсти по невероятно меките му бузки. „Така е най-добре — произнесе някакъв глас в главата ѝ. — Знаеш го.“

Емили натисна звънеца. След секунди вътре светна лампа и зад вратата се чува стъпки. Ариа хвана Емили за ръката и двете тръгнаха, залитайки, към колата. Входната врата се отвори тъкмо когато закопчаваха предпазните колани. На прага се появи фигура, огледа се

наоколо, после се наведе към изоставената бебешка седалка... и лежащото в нея бебе.

— Тръгвай — изръмжа Емили.

Ариа потегли в нощта. Когато направи първия завой, тя погледна към Емили в огледалото за обратно виждане.

— Всичко е наред. — Хана хвана нежно ръката на Емили. Спенсър се извърна назад и леко стисна коляното ѝ. Емили се сви и започна да плаче; първо тихо, после се разхълца звучно. Сърцата на приятелките ѝ се късаха заради нея, но никоя от тях не знаеше какво да каже. Поне А. беше изчезнал — в това бяха сигурни. Стореното от тях може и да беше ужасно, но поне никой нямаше да разбере.

Все пак не трябваше да бъдат толкова сигурни. След всичко, което се беше случило, трябваше да са се научили да вярват на предчувствията си, да вземат насериозно призрачния смях и сенките. Защото онази нощ някой наистина беше там. Наблюдаваше. Изучаваше. Кроеше планове.

И този някой само чакаше удобната възможност да използва всичко това срещу тях.

1.

ОТНОВО ЗАЕДНО И Е ТОЛКОВА ХУБАВО

В студената съботна вечер в началото на месец март Ариа Монтгомъри седеше до махагоновата кухненска маса в дома на гаджето си Ноъл Кан. Усмихна се на Патрис, личния готвач на семейството, който ѝ поднесе чиния с ravioli в масло от трюфели. До нея седеше Ноъл, а от другата страна на масата господин и госпожа Кан се опитваха да прогонят трите им пудела Реджиналд, Бъстър и Опра, до един носители на награди.

Опра бе получила името си от Ноъл, който като малък бе обсебен от ток-шоуто.

— Толкова се радвам да те видя, Ариа. — Госпожа Кан, внушителна дама е дружелюбни бръчици около сините ѝ очи и диамантени пръстени на стойност стотици хиляди долари, се усмихна искрено на Ариа. И двамата родители на Ноъл се бяха появили в къщата секунди, преди да бъде сервирана вечерята. — Забравихме се вече.

— Ами и аз се радвам да съм тук — отвърна Ариа.

Ноъл я стисна за ръката.

— Аз също се радвам, че си тук. — Той я целуна по бузата.

Полазиха я тръпки. Макар Ноъл Кан, типичното роузуудско момче, играч на лакрос и собственик на рейндж роувър, да не беше точно нейния тип, той бе успял постепенно да спечели Ариа. С изключение на кратката им раздяла отпреди няколко седмици, двамата бяха заедно вече почти година.

Откакто се бяха одобрили, те сериозно наваксваха изгубеното време. Понеделник вечерта отидоха на мач на Филадельфия флайърс и на Ариа дори ѝ хареса; тя надаваше радостни викове, докато отборът вкарваше шайба след шайба. Вторник отидоха да гледат един френски инди-филм, за който Ноъл каза, че подтиква към размисъл, макар Ариа да беше сигурна, че той просто проявява учтивост. Сряда, четвъртък и петък прекараха в дома на Ноъл, където отпуснати на

дивана гледаха „Изгубени“ на дивиди, а по-рано днес бяха излезли да се поразходят след края на страховитата снежна буря.

Патрис се появи отново, носейки салатите, и семейство Кан вдигнаха чаши за наздравица.

— За прекрасния ми съпруг — каза госпожа Кан.

— За най-красивата жена на света — отвърна господин Кан.

Ноъл се престори, че повръща, но Ариа нададе едно възхитено „Ау-у-у“. Беше започнала да опознава семейство Ноъл в годината, когато тръгна с него, и те оставиха в нея впечатлението за двойка, която общува с лекота и все още планира романтични изненади за Деня на Свети Валентин. Родителите на Ариа никога не се бяха държали така, което може би беше причината да се разведат. Тъкмо предишния ден Ариа беше казала на Ноъл какъв късмет е извадил да има родители, които все още се обичат, и приятелят ѝ отвърна, че самият той смята така. Момчетата понякога се държаха твърде глупаво, но Ариа се радваше, че гаджето ѝ разпознава добрата връзка, щом я види.

Госпожа Кан си наля вино.

— И така, какво ново, Ариа? Вълнуваш ли се заради сенатската изборната кампания на бащата на Хана?

— Определено. — Ариа бодна едно равиоли. — Освен това е забавно да гледам Хана по всичките тези телевизионни реклами. — Всъщност изпитваше облекчение, щом зърнеше всяка реклама, която не беше на „Малка сладка убийца“, телевизионният филм за Ариа, Хана, Емили и Спенсър, и сблъсъка им с Истинската Али. Струваше ѝ се, че го повтарят през ден.

— Следващия уикенд ще има голямо парти за събиране на средства за кампанията на господин Мерин — каза, дъвчейки, Ноъл.

— А, да, и ние ще ходим — отвърна госпожа Кан.

Господин Кан се хвана за брадичката.

— Всъщност аз не мога. Ще трябва да отидеш сама.

Жена му изглеждаше изненадана.

— Защо така?

— Имам работна вечеря в града. — Господин Кан изведнъж прояви силен интерес към своето блекбъри, което лежеше до чинията му. — Обзалагам се, че вие, деца, сте адски развълнувани от

приближаващото еко-пътуване — додаде той, сменяйки темата. — Майка ти ми разказа за него, Ноъл.

— Очаквам го с нетърпение — възкликна ентузиазирано Ноъл. След няколко седмици повечето от абитуриентите на „Роузууд дей“ щяха да заминат на пътешествие до няколко тропически острова. Това бе отчасти ваканция, отчасти научна екскурзия и Ариа ужасно се радваше, че двамата с Ноъл се бяха одобрили тъкмо навреме. Часовете, които щяха да прекарат заедно, припичайки се на слънцето, ѝ изглеждаха почти като рай.

Входната врата изскърца и в коридора се разнесоха стъпки.

— Ехо? — пропя познат глас със силен акцент.

— Клаудия! — Госпожа Кан се надигна леко от стола си. — Тук сме!

Клаудия, финландската ученичка на разменни начала, която живееше у семейство Кан от малко повече от месец, нахълта в трапезарията. Както обикновено, носеше плътно прилепнала плетена рокля, която разкриваше огромните ѝ гърди и тънкото кръстче. Високите над коляното ботуши подчертаваха слабите ѝ, дълги крака. Платинената ѝ коса се бе разпиляла по раменете, а страстните ѝ, подчертани с ягодово червило устни, бяха разтегнати в усмивка.

— Ехо, Ноъл! — Тя му помахаше с пръсти. После погледът ѝ се обърна към Ариа и усмивката ѝ стана кисела. — О! *Ти*.

— Здравей, Клаудия — произнесе Ариа с чуруликащ глас.

— Искаш ли да хапнеш, Клаудия? — попита енергично госпожа Кан. — Много е вкусно!

Клаудия вирна нос във въздуха.

— Аз добре — отвърна тя с изкуствения си пиджин^[1] английски. Ариа знаеше със сигурност, че Клаудия говори перфектно английски, но се преструва на малкото невинно чуждестранно момиче, за да може да прави каквото си иска и да ѝ се разминава. — Вече ядох с Наоми и Райли. — След това се завъртя на токчетата си и хукна нагоре по стълбите.

Веднага щом вратата се затръшна, Ноъл погледна ядосано родителите си.

— Тя защо е още тук? Нали казахте, че ще се обадите на програмата по обмен, за да я върнат у дома!

Госпожа Кан цъкна с език.

— Все още ли си ядосан, че ти взе якето назаем?

— Не го е взела *назаем*. — Гласът на Ноъл се повиши. —
Открадна го.

— *Ш-ш-шт*. — Госпожа Кан погледна към тавана. — Ще те чуе.
Ариа заби поглед в чинията си, злорадствайки тайно.

До скоро тя беше сигурна, че Ноъл иска да спи с Клаудия — че кой не би го искал? Тя изглеждаше като момиче от реклама за бира, и беше подла и манипулативна до мозъка на костите си. А най-лошото беше, че Ноъл не повярва на Ариа, когато тя каза, че Клаудия е луда — той смяташе финландката за сладка, нещастна разменна ученичка, която имаше нужда от прегръдка и защита от Голямата Лоша Америка. Ариа се изпълни с удовлетворение, когато предишната седмица Ноъл бе дошъл при нея и ѝ беше казал, че Клаудия определено не е за него. Смятал я луда и щял да направи всичко възможно, за да я върне обратно във Финландия.

Госпожа Кан сбърчи вежди.

— Клаудия е наша гостенка, Ноъл. Не можем просто да я изхвърлим оттук.

Раменете на Ноъл увиснаха.

— Заставаш на нейна страна срещу мен?

— Просто опитай да се разбираш с нея, скъпи. Пристигането на Клаудия в дома ни е невероятно културно изживяване.

— Както и да е. — Ноъл пусна вилицата в чинията си. — Знаеш ли какво? Не съм гладен.

— Ноъл — възрази госпожа Кан, но той вече се беше отправил към вратата.

Ариа също се изправи.

— Благодаря за вечерята — рече смутено тя. Посегна да отнесе чинията си в кухнята, но Патрис, който чакаше послушно в ъгъла, просто я грабна от ръцете ѝ и я избута навън.

Ариа тръгна след Ноъл нагоре по стълбите и двамата влязоха в дневната на втория етаж, където имаше огромен плазмен телевизор и пет различни конзоли за видео игри. Ноъл грабна два спрайта от малкия хладилник в ъгъла, тръшна се на дивана и започна ядосано да прехвърля каналите.

— Добре ли си? — попита Ариа.

— Просто не мога да повярвам, че не чуват какво им говоря за нея. — Ноъл посочи с палец стаята на Клаудия, която се намираше надолу по коридора.

Ариа искаше да му напомни, че доскоро самият Ноъл не искаше да чуе какво *тя* му казваше за Клаудия, но може би сега не беше подходящият момент.

— Остават само още няколко месеца, преди Клаудия да се прибере във Финландия, нали? Може би просто не трябва да ѝ обръщаш внимание. Пък и сега, когато си е харесала някой друг, може би ще те остави на мира.

— Господин Фиц ли имаш предвид? — Ноъл повдигна едната си вежда. — Това притеснява ли те?

Ариа се отпусна на дивана и погледна навън през прозореца към къщата за гости, която се намираше в задния двор на семейство Кан. Миналата седмица, когато двамата с Ноъл бяха скарани, Езра Фиц, учителят-гадже на Ариа, се беше върнал в Роузууд с надеждата да я спечели отново. Нещата се бяха развили точно така, както си ги беше фантазирала, откакто Езра беше напуснал града, докато неочаквано фантазията се превърна в кошмар. Когато Ариа не можа да осигури на Езра нужната подкрепа за самочувствието му, той се обърна към Клаудия. Предишната седмица Ариа ги хвана да се натискат в съблекалнята по време на партито след училищното представление на „Макбет“. Оттогава Клаудия се хвалеше гръмогласно, че двамата с Езра се срещат из Роузууд и че са отишли да си търсят апартамент в Ню Йорк, където живееше Езра.

— Не ми пука дали Клаудия и Езра са заедно — каза искрено Ариа. — Аз съм с *теб*.

Ноъл остави дистанционното и я притегли към себе си. Устните им се сляха в целувка. Той притисна длани към бузите ѝ, после докосна шията и раменете ѝ. Пръстите му закачиха презрамката на сутиена ѝ и Ариа веднага усети, че му се иска още нещо. Тя леко се отдръпна назад.

— Не може. Родителите ти са долу.

Ноъл простена.

— И какво от това?

— Перверзник. — Тя го плесна игриво, но сърцето ѝ също се сви от копнеж. Още едно нещо се беше променило; след като отново се

сдобриха, двамата за пръв път спаха заедно. Беше се случило само преди няколко дни, в спалнята на Ноъл, през един дъждовен следобед, и беше точно такава, на каквото се беше надявала Ариа — нежно, бавно, невероятно. Шепнеха си колко се обичат, а след това Ноъл ѝ каза, че е било невероятно. Ариа се радваше, че бяха изчакали.

Причината да го направят беше най-правилната — любовта.

Ноъл се облегна назад на лакти и я погледна.

— Нека не позволяваме на никой друг да застане отново между нас. Нито Клаудия, нито Езра, никой.

— Съгласна. — Ариа потърка ръката му.

— Сериозно говоря. — Ноъл седна по-изправено и я погледна в очите. — Искам да сме напълно откровени един с друг. Повече никакви тайни. Затова родителите ми са още заедно — не крият нищо един от друг. Искам и с нас да е така.

Ариа примигна учестено. Как щеше да реагира той, ако му разкажеше какво бе направила в Исландия миналото лято? Как щеше да реагира, ако му разкажеше как заедно със старите си приятелки бе бутнала от покрива в Ямайка момичето, което смятаха за Истинската Али, и което по-късно се оказа съвсем невинна девойка на име Табита Кларк? Какво щеше да каже за Новия А., анонимният изпращач на есемеси, който тормозеше Ариа и приятелките ѝ е най-мрачните им тайни?

А кой беше новият А.? Някогашната приятелка на Спенсър, Келси Пиърс, беше идеалният кандидат — тя бе прекарала пролетната ваканция в Ямайка, а миналото лято Спенсър я беше натопила за притежаване на наркотици. Но когато те се сблъскаха с Келси в психиатричната клиника „Убежището в Адисън-Стивънс“, тя изглеждаше искрена в твърденията си, че не знае нищо за Табита или А.

След това се появи и краткото посвещение на пейката, която бяха видели пред болницата. „Почивай в мир, Табита Кларк“, пишеше в него, а след това бяха изредени периодите, които Табита бе прекарвала като пациентка в Убежището. Те съвпадаха с времето, когато Истинската Али бе живяла там — очевидно Табита и Истинската Али се бяха познавали.

— Ехо? Ариа?

Ноъл я гледаше с любопитство.

— Някак си се изключи. Всичко ли е наред?

— Разбира се — излъга тя. — Аз... просто си мислех какъв невероятен човек си. Напълно подкрепям идеята ти винаги да сме откровени един е друг.

Устните на Ноъл се разтегнаха в усмивка. Той повдигна високо кутийката си със спрайт.

— Страхотно. Значи никакви тайни повече?

— Никакви тайни повече. — Ариа също вдигна спрайта си и двамата се чукнаха точно както бяха направили семейство Кан в трапезарията. — Началото е поставено. — Добре, но „началото е поставено“ прозвуча малко като измама. Все пак ужасните престъпления на Ариа бяха извършени в миналото и трябваше да си останат там — завинаги.

---

[1] Пиджин езици се наричат помощни смесени езици, които са възникнали на основата на даден чужд език при съществено опростяване на неговите правила. — Б. пр. ↑

2. НОВОТО ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВО НА СПЕНСЪР

Същата вечер една слаба жена, облечена е в тесни черни панталони, предлагаше на Спенсър Хейстингс и семейството ѝ четири парчета торта върху сребърен поднос.

— Така. Имаме шоколадова с крем кафе, реване с лимонов маслен крем, шоколадова торта с ликьор „Франджелико“ и морковена. — Тя ги постави на масата.

— Изглеждат страхотно. — Майката на Спенсър грабна вилицата си.

— Нали не се опитвате да направите дебела бъдещата ми съпруга? — пошегува се господин Пенитисъл, новият годеник на госпожа Хейстингс.

Последва учтив смях. Спенсър стисна здраво собствената си вилица, опитвайки се да задържи усмивката на лицето си, макар да сметна шегата за доста плоска. Тя беше с майка си, сестра си Мелиса, приятелят на Мелиса, Дарън Уайлдън, господин Пенитисъл и дъщеря му Амилия в хотел „Шантиклер“. Госпожа Хейстингс и господин Пенитисъл бяха избрали голямото каменно имение с огромната му вътрешна градина за мястото, където да отпразнуват предстоящата си лятна сватба.

Амелия, която беше с две години по-малка от Спенсър и учеше в „Света Агнес“, най-снобарското училище на Мейн лайн, колебливо забодде вилицата си в морковената торта.

— Тортичките от пекарната „Сасафрас“ са по-красиви — рече тя, бърчейки носа си.

Мелиса лапна едно парче и замря от удоволствие.

— Може да са по-красиви, но този маслен крем е божествен. Като шаферка, гласувам за тази торта.

— Не си единствената шаферка. — Госпожа Хейстингс насочи вилицата си по посока на Спенсър. — Спенсър и Амилия също трябва да гласуват. — Всички се обърнаха към Спенсър. Тя не беше съвсем сигурна защо майка ѝ преминава през цялата тази булчинска суетня, която включваше и купуването на рокля на Вера Уонг с дълъг три метра воал, съставянето на списък с повече от триста гости и натоварването на Спенсър, Амилия и Мелиса със задълженията на шаферки. Те трябваше да разговарят със сватбени агенции, да пишат обяви за „Ню Йорк таймс“ и „Филаделфия Сентинъл“ и да изберат идеалните торбички за подаръци за сватбения прием. И все пак имаше дни, в които Спенсър си мислеше, че майка ѝ най-после ще се събуди и ще осъзнае, че разводът с бащата на Спенсър е бил грешка.

Добре де, беше имал връзка с Джесика Дилорентис, която тайно му бе родила близначки, Кортни и Алисън. И все пак... това достатъчна причина ли беше за тази втора сватба?

Спенсър си отрязва едно перфектно триъгълно парченце от шоколадовата торта „Франджелико“, като внимаваше да не посипе с трохи новата си рокля „Джон Лесли“.

— И тази е доста добра — рече тя.

— Великите умове мислят еднакво. Тя ми е любимата. — Господин Пенитисъл избърса устата си. — Забравих да ти кажа, Спенсър. Свързах се с приятеля ми Марк, който е продуцент на Бродуей. Той е силно впечатлен от изпълнението ти на лейди Макбет и може би ще поиска да те прослуша за някоя роля в новите си пиеси.

— Ах! — въздъхна изненадано Спенсър. — Благодаря. — Тя му се усмихна. Хубаво беше да изпъкваш с нещо сред семейство от изключителни личности.

Амилия сбърчи нос.

— Това онзи същият Марк ли е, който продуцира кабаретните пиеси? Те не са ли обикновено за разни средновековни рицарски турнири? — Тя се изкиска злобно.

Спенсър присви очи. *Яд ли те е, а?* Макар Амилия да живееше в дома на семейство Хейстингс вече втора седмица, контактите им обикновено се ограничаваха до гадни критики, едносрични реплики или стрелкане с недоволни погледи през масата. Някога отношенията между Спенсър и Мелиса бяха същите. Двете най-накрая се бяха

помирили; Спенсър не искаше да се озове отново в подобно роднинско съперничество.

Амилия продължаваше да гледа Спенсър.

— Между другото, напоследък да си се чувала с Келси? Тя като че ли изчезна от лицето на земята. Оркестърът ми има нужда от цигуларка.

Спенсър хапна още едно парче торта, за да позабави отговора си. Старата ѝ приятелка от лятната програма в Пен сега се намираше в психиатричната клиника и рехабилитационен център „Убежището в Адисън-Стивънс“, за да се излекува от пристрастеността си към наркотиците — и това донякъде се беше случило по вина на Спенсър. Предишното лято тя бе натопила Келси за притежание на наркотици, което доведе до изпращането на момичето в поправително училище. Когато наскоро тя отново се появи в живота ѝ, Спенсър си беше помислила, че Келси е Новият А. и се опитва да си отмъсти.

Сега вече знаеше, че Келси не е А. — Спенсър и приятелките ѝ бяха получили есемеси от А., докато Келси бе в Убежището, където не се допускаха мобилни телефони. Но кой друг би могъл да знае толкова много неща за тях?

— Изобщо не съм се чувала с нея — отвърна тя, което си беше чистата истина. Тя стрелна скришом с поглед Дарън Уайлдън, който беше погълнат от парчето шоколадова торта. Макар да бе главният разследващ в случая с убийството на Алисън Дилорентис, той вече не беше полицай.

Въпреки това присъствието му винаги изпълваше Спенсър с леко безпокойство.

Особено сега, когато пазеше толкова опасни нови тайни.

Сервитьорката отново се появи и се усмихна с надежда.

— Харесаха ли ви тортите?

Госпожа Хейстингс кимна. Мелиса размаха вилицата си във въздуха, беше натъпкала устата си с крем. Докато сервитьорката бързо се отдалечаваше, Спенсър огледа огромната зала. Стените бяха облицовани с камък, а подът бе покрит с мрамор. В малките ниши до панорамните прозорци стояха вази с огромни цветни букети. Навън, докъдето ѝ стигаше погледът, се простираше огромен лабиринт от жив плет. В залата се хранеха още няколко души; повечето от тях бяха старомодни възрастни мъже, които сигурно обсъждаха бизнес сделки.

Внезапно срещна погледа на висока, около четирийсетгодишна жена с пепеляво руса коса, стоманеносиви очи и третирано с ботокс чело. Щом забеляза, че Спенсър я гледа, жената бързо насочи вниманието си към менюто, което държеше в ръце.

Спенсър също извърна поглед, изнервена. Откакто А. отново се беше появил, не можеше да се отърси от усещането, че където и да отиде, някой я наблюдава.

Внезапно айфонът ѝ тихо изпиука. Тя го извади и погледна екрана. „Напомняне за официалната вечеря от Принстън!“ беше темата на съобщението. Спенсър натисна ОТВОРИ.

„Не забравяйте сърдечната ни покана за официалната вечеря в чест на всички новоприети студенти от Пенсилвания и Ню Джърси!“

Вечерята беше в понеделник вечерта.

Спенсър се усмихна. Тя обичаше писмата от Принстън, особено след като предишната седмица бъдещето ѝ изглеждаше толкова несигурно — А. беше изпратил писмо, че все пак Спенсър не е била приета, и тя се беше впуснала да се доказва, докато не осъзна, че писмото е фалшиво. Направо не ѝ се чакаше до септември, когато щеше да започне живота си на чисто, на друго място. След като се беше появил новият А., Роузууд ѝ приличаше още повече на затвор.

Госпожа Хейстингс погледна заинтригувано към Спенсър и тя ѝ показа екрана на телефона си. Господин Пенитисъл също го погледна и отпи глътка от кафето, което сервитьорката току-що му беше сипала.

— Принстън наистина ще ти хареса — такива връзки се създават там! Смяташ ли да се запишеш в някой от гурме клубовете?

— Разбира се, че смята! — обади се с равен тон Мелиса. — Обзалагам се, че вече си определила своя топ три, нали, Спенс? Нека позная. „Котидж“? „Айви“? И кой още?

Спенсър се заигра с дървената щипка за салфетка, която лежеше до чинията ѝ, без да отговаря веднага на въпроса. Беше чувала за принстънските клубове, но не се беше интересувала за тях — беше твърде заета да обогатява лексикалния си запас, да се записва като доброволка в милион обществено полезни дейности и да

председателства най-различни училищни организации, само и само да бъде *приета* в Принстън. Може би приличаха на клуб „Фуди“ в „Роузууд дей“; група младежи, които посещаваха скъпи ресторанти, организираха кулинарни партита и използваха кухните в домовете си, за да приготвят *бьоф бургиньон* и *кок-о-вен*.

Уайлдън прокара пръсти по корема си.

— Някой ще ме просвети ли какви са тия гурме клубове?

Мелиса погледна с леко раздражение приятеля си — префърцунената, излязла от Айви лигата Мелиса и чиновникът Уайлдън идваха от съвсем различни светове.

— Гурме клубовете представляват нещо като тайни общества — обясни му тя с леко покровителствен тон (който Спенсър едва ли би изтърпяла, ако тя беше гадже на Мелиса). — За да те приемат, трябва да преминеш през една процедура, наречена „дебатиране“, но влезеш ли веднъж, това означава внезапна популярност, тонове нови приятелства и още повече тонове завистници.

— Нещо като братствата? — попита Дарън.

— О, *не*. — Мелиса изглеждаше ужасена. — Първо, гурме клубовете са само за студенти. И второ, те са много повече от това.

— Станеш ли член на някой от гурме клубовете, далеч можеш да стигнеш — намеси се господин Пенитисъл. — Имах приятел, беше в клуб „Котидж“, и един от членовете на „Котидж“, който работеше в Сената, му уреди страхотна работа, без да му е виждал очите.

Мелиса кимна въодушевено.

— Същото се случи с приятелката ми Кери Рандолф. Тя членуваше в „Кан енд Гаун“ и спечели стипендия за екипа по дизайн на Даян фон Фюрстенберг чрез една от връзките си в гурме клуба. — Тя погледна към Спенсър. — Но ще трябва от рано да ги информираш, че си заинтересувана. Познавам хора, които започнаха да работят по приемането си в тези клубове още като второкурснички в *гимназията*.

— О-о... — Спенсър внезапно се почувства леко изнервена. Може би беше направила голям гаф, като не хвана отрано влака за гурме клубовете. Ами ако всички студенти от предварителния прием в Принстън вече си бяха постлали пътя до предпочитаните гурме клубове и сега, също като в някоя сложна игра на „кой ще остане без стол“, тя останеше права, след като музиката спре? Би трябвало да се

чувства доволна, че е приета в Принстън, и *точка*, но при нея нещата не стояха точно така.

Нямаше как да е просто редова студентка там. Трябваше да е най-добрата.

— Едва ли някой гурме клуб ще прояви глупостта да не ме покани — рече тя, отмятайки кичур руса коса през рамото си.

— Абсолютно. — Госпожа Хейстингс я потупа по ръката. Господин Пенитисъл изхъмка одобрително.

Когато Спенсър отново се облегна назад, отнякъде се чу писклив, остър кикот. Тя се напрегна и се огледа, а косъмчетата на врата ѝ настръхнаха.

— Чухте ли това?

Уайлдън задържа чашата си с кафе във въздуха и се огледа. Господин Пенитисъл се намръщи и изцъка с език.

— Лошо изолирани прозорци. Просто стана течение.

След това всички продължиха да се хранят, сякаш нищо не се беше случило.

Но Спенсър знаеше, че звукът не беше причинен от течението. Месеци наред беше чувала това кискане. Кискането на А.

3.

МОМЧЕТО, КОЕТО СИ ТРЪГНА

Хана Мерин и доведената ѝ сестра Кейт Рандъл седяха до дългата маса в централния коридор на мола „Кинг Джеймс“. И двете хвърляха широки, неустойими и самоуверени усмивки на преминаващите покрай тях.

— Ще гласувате ли? — попита Хана една жена на средна възраст, която носеше чанта от магазина за млечни продукти „Кел Фромаж“.

— Искате ли да дойдете на предизборната среща с Том Мерин в четвъртък вечер? — Кейт подаде един флаер на мъж, понесъл чанта с щампа на „Бананова република“.

— Гласувайте за Том Мерин в следващите избори! — Хана махна с ръка на група модерно облечени баби, които оглеждаха витрината на „Тифани“. Групичката се умълча, а Кейт се обърна към Хана.

— Трябвало е да станеш мажоретка.

— Не, не ми е в стила — отвърна безгрижно Хана.

Часът беше седем вечерта, събота вечер, и двете се опитваха да съберат привърженици на сенаторската кандидатура на господин Мерин. Той набираще преднина в предварителните проучвания и се надяваше, че предизборната среща, която щеше да проведе следващата седмица, щеше да му осигури предимство пред конкурента му Тъкър Уилкинсън. Хана и Кейт бяха младите гласове на кампанията, поддържаха страницата в Туитър и организираха флешмобове.

Кейт започна да върти голямата значка с надпис ГЛАСУВАЙТЕ ЗА ТОМ МЕРИН, която носеше на ревера на прилепналото си яке.

— Между другото, тази сутрин видях още една снимка на Лиъм в сутрешния вестник. Беше с някаква повлекана на Саут стрийт — прошепна тя. — Изглежда понапълнял.

Обикновено Хана би си помислила, че доведената ѝ сестра споменава Лиъм, момчето, по което Хана си беше паднала миналата седмица, само за да я тормози — особено след като се оказа, че Лиъм е син на Тъкър Уилкинсън. Но за нейна изненада Кейт се държеше

много прилично. Изостави дразнещите, изпълнени с превъзходство коментари на трапезата. Три поредни дни пусна Хана първа да използва банята. А предишната вечер ѝ беше оставила новия албум на денс дуото „LMFAO“, заявявайки, че сигурно ще ѝ хареса. Хана трябваше да признае, че Новата Кейт доста ѝ допада, но пък никога нямаше да ѝ го признае.

— Може би потушава с храна стреса от това, че не отговарям на обаянията му — каза Хана, подсмивайки се. — Оставил ми е цяла купчина гласови съобщения.

Кейт се наведе към нея.

— Според теб Том как ще постъпи след онова, което му каза?

Хана се загледа с отсъстващ поглед към групата седмокласнички, които се бяха събрали пред „Суит лайф“, гурме магазин за сладкиши. След като разбра, че Лиъм е един голям лъжец, тя разказа на баща си всичките пикантни, вредни клюки, които бе научила за баща му.

— Не знам — отвърна тя. — Не съм убедена, че мръсните политически номера са в стила му.

— Лошо. — Кейт сви устни и скръсти ръце на гърдите си, върху купчината флаери. — Този боклук заслужава да бъде сринат.

— А къде са Наоми и Райли тази вечер? — Хана протегна дългите си, слаби крака под масата, умираща от нетърпение да смени темата. — Мислех си, че събота вечер винаги си с тях. — Наоми Циглър и Райли Улфи бяха най-добрите приятелки на Кейт и най-големи врагове на Хана от времето, когато тя движеше с Мона Вандерваал, момичето, което по-късно се оказа първият А.

Кейт сви рамене.

— Всъщност реших да си почина от тях.

— Наистина ли? — Хана се надигна заинтригувана. — Защо?

Кейт подаде флаер на едно момиче с кожено яке.

— Скарахме се.

— За какво?

Кейт се закашля смутено.

— Ами, заради еко-пътуването. И заради теб, всъщност.

Хана сбърчи нос.

— Какво заради мен?

— Забрави. — Кейт погледна настрани. — Няма значение.

Хана се нареди да притисне Кейт за повече подробности, но в този миг баща ѝ се появи, понесъл кутия с кафета-лате от Старбъкс и торбичка с подобрени мъфини.

— Вършите страхотна работа, момичета — каза той, потупвайки Кейт по рамото. — Видях страшно много хора с флаери. Обзалагам се, че на срещата в четвъртък ще е пълно с народ. И, Хана, продължавам да получавам одобрителни коментари за рекламата. Може да те помоля да снимаш още една. — Той ѝ намигна.

— Разбира се! — отвърна весело Хана. През шестте години, откакто баща ѝ се беше развел с майка ѝ, беше се изнесъл от къщата и бе забравил за съществуването ѝ, тя бе копняла за неговото одобрение, беше се опитвала да направи всичко, за да го накара да я забележи. Откакто бе приета добре от групите за социологически проучвания, се бе превърнала ѝ звезда за него. Баща ѝ търсеше мнението ѝ за кампанийната стратегия и всъщност *искаше* да бъде с нея.

Господин Мерин се обърна и хвана ръката на жената, която стоеше зад него. Хана очакваше да види Изабел, новата съпруга на баща си и майка на Кейт, но вместо това там стоеше висока, страхотна дама около четирийсетте.

Тя носеше великолепно палто от камилска вълна и високи заострени ботуши „Джими Чу“.

— Дами, това е госпожа Ригс — каза той. — Тя току-що се премести в Роузууд и обеща да направи голямо дарение на кампанията.

— Ти го заслужаваш, Том. — Госпожа Ригс говореше изтънчено, като Катрин Хепбърн. — Имаме нужда от повече хора като теб във Вашингтон.

Тя се обърна към момичетата и се ръкува първо с Кейт, а след това и с Хана.

— Струваш ми се много позната — рече тя, оглеждайки Хана от главата до петите. — Къде съм те виждала?

Устните на Хана потръпнаха.

— Сигурно в списание „Пийпъл“.

Госпожа Ригс се усмихна.

— Мили Боже, защо?

Хана повдигна изненадано вежди. Тази жена наистина ли не знаеше?

— „Пийпъл“ направиха профил на Хана — рече господин Мерин. — Най-добрата ѝ приятелка беше Алисън Дилорентис. — Момичето, което бе убито от близначката си.

Хана се сви на стола си; не искаше да поправи грешката на баща си. Технически погледнато, най-добрата ѝ приятелка беше *Кортни* Дилорентис, момичето, което се беше представило за Алисън; тя от своя страна бе принудена да заеме мястото на Кортни в психиатричната клиника. Но историята беше твърде заплетена, за да навлиза в подробности.

— *Наистина* чух нещо за това. — Госпожа Ригс погледна съчувствено Хана. — Горкичката. Добре ли се чувстваш вече?

Хана сви рамене. Донякъде се чувстваше добре... а донякъде, не.

Може ли човек да преодолее подобна случка? На всичкото отгоре на сцената се беше появил и нов А., който знаеше за Табита, за палавите снимки на Хана, направени от Патрик, фотографът, който ѝ беше обещал да я направи модел, а всъщност просто се опитваше да я вкара в леглото си, и за срещите с Лиъм. Всяко едно от тези неща можеше да съсипе живота ѝ — и кампанията на баща ѝ. Слава Богу, че А. не знаеше за инцидента от миналото лято.

Госпожа Ригс погледна часовника си.

— Том, закъсняваме за обсъждането на стратегията.

— Ти тръгвай, аз идвам след минутка — отвърна господин Мерин.

Госпожа Ригс махна с ръка на момичетата и се запъти по посока на „Годината на заека“, изискания китайски ресторант.

Господин Мерин остана до тях и когато госпожа Ригс се отдалечи на достатъчно разстояние, той погледна Кейт и Хана.

— Дръжте се мило с госпожа Ригс, ясно ли е? — промърмори той.

Хана се намръщи.

— Аз се държах мило!

— Аз винаги се държа така, Том — додаде Кейт с обидено изражение на лицето.

— Знам, знам, момичета, продължавайте все така. — Очите на господин Мерин се разшириха. — Тя дава големи суми за благотворителност и е изключително влиятелна. Нуждаем се от средствата ѝ, за да излъчваме рекламите ни из целия щат. Те могат да

се окажат от решаващо значение за загубата или победата ни. — Баща ѝ забърза подир госпожа Ригс, а Кейт се запъти към тоалетната. Хана отново се загледа в преминаващите покрай тях хора, раздразнена от това, че баща ѝ я беше поучавал като някое непослушно шестгодишно хлапе. Откога Хана имаше нужда от урок как да се държи мило със спонсорите?

Откъм магазина на Армани се появи една фигура и Хана се изпъна. Погледна към къдравата коса на момчето, към квадратната му челюст, късата подстрижка и изтърганото кожено яке. В гърдите ѝ се надигна вълнение. Това бе Майк Монтгомъри, бившето ѝ гадже. Тя се стараяше да го избягва след партито по случай поставянето на „Макбет“, когато той бе поискал да се съберат отново, а тя го беше отрязала. Но тази вечер Майк определено изглеждаше възхитително.

Хана го повика по име. Майк вдигна поглед и се усмихна. Докато се приближаваше към нея, Хана подръпна копринената си блуза така, че да се покаже част от презрамката на сутиена ѝ и бързо погледна към отражението си в гърба на айпода. Кестенявата ѝ коса бе лъскава и гъста, очната ѝ линия бе перфектна.

— Здравсти. — Майк се облегна на лакти върху масата. — Провеждаш кампания, а?

— Да. — Хана кръстоса кокетно крака, а стомахът ѝ се сви нервно. — А ти... пазаруваш? — Направо ѝ се искаше да си удари шамар заради глупавия въпрос.

Майк вдигна чантичката от „А/Х“.

— Купих си онзи черен пуловер, който двамата с теб гледахме преди време.

— Който те вталява? — Хана нави кичур коса около пръста си. — Много добре ти стои.

Майк се усмихна и на бузите му се появиха трапчинки.

— Благодаря — отвърна срамежливо той.

— Майк?

Майк подскочи, като хванат на местопрестъплението. Дребничка девойка с дълга, тъмнокестенява коса, овално лице и големи кукленски очи стоеше зад него.

— *Ето* къде си бил — изчурулика тя.

— О, здрасти! — Гласът му премина във фалцет. — Ъ-ъ-ъ, Хана, познаваш ли Колийн? Моята... приятелка?

Хана се почувства така, сякаш Майк я е ритнал в гърдите. Разбира се, че познаваше Колийн Бебрис — та двете от векове посещаваха едно и също училище. Но тя беше негова... *приятелка*? Колийн беше от типа подмазвачки, които се опитваха да бъдат приятели с всички. Навремето Колийн си беше поставила целта да стане най-добра приятелка с Мона и Хана, макар да бе с две години помалка от тях и напълно смотана. Двете я караха да им води записки по латински, когато бягаха от училище, за да ходят да пазаруват, да оставят дрехите си на химическо чистене и да къмпингуват цял уикенд пред магазина на „Епъл“, за да не се налага да чакат на опашка за последния модел айпод. Накрая Колийн схвана намека и вместо това започна да се размотава с участниците във Фестивала на Шекспир. Но винаги, когато срещаше Хана и Мона в коридора, тя им се усмихваше широко и когато се разминаваше с тях, подхвърляше „Мляс, мляс!“, Мона смушкваше Хана и промърморваше „Не, не!“

— Радвам се да те видя — каза тя със свито гърло.

Внезапно смутена, тя тикна един флаер в лицето на Колийн.

— Гласувай за Том Мерин.

— О, Хана, не съм достатъчно голяма, за да гласувам. — Гласът ѝ прозвуча наистина съкрушено, сякаш Хана не се опитваше просто да поддържа разговора. — Но баща ти е страхотен. Онзи Уилкинсън изглежда като голям дръвник, не мислиш ли? А синът му е такъв играч.

Очите на Хана се разшириха. Откъде знаеше Колийн, че Лиъм е играч?

Момичето докосна Майк по ръката.

— Трябва да тръгваме. Резервацията ни в ресторанта е за седем и петнайсет. — Тя се усмихна широко на Хана. — Имаме резервации за „Рив Гош“. Това ни е съботна традиция. Направо обожавам мидите с пържени картопки.

— Прочетох, че са тъпкани с вредни мазнини. Но като те гледам, не ми се струва, че подобни неща те притесняват — отвърна Хана със сладък глас. После погледна многозначително Майк.

Докато двамата излизаха, той непрекъснато искаше да ходят в „Рив Гош“, но Хана му отказваше, защото там работеше Лукас Бийти, тогавашният ѝ бивш. Но „Рив Гош“ беше *абсолютното* място за срещи на „Роузууд дей“, а на Хана въобще не ѝ се искаше целият училищен

елит да види Майк Монтгомъри и Колийн заедно. Това, че му беше приятелка, автоматично я правеше *една от тях*, а тя изобщо не го заслужаваше.

— До после, тогава — рече Майк, без да схваща сарказма на Хана — или раздражението ѝ. Докато се отдалечаваха, пръстите му се преплетоха с нейните и Хана усети как я изпълва странното усещане за загуба и копнеж. Досега не беше осъзнавала какво сладко задниче има Майк. Или колко внимателно се държи с приятелките си. Внезапно усети остро липсата му. Липсваха ѝ пазаруванията им заедно, докато той търпеливо седеше пред съблекалнята и критикуваше тоалетите на Хана, похотливите му коментари за сестрите Кардашиян, докато гледаха шоутата им по *E!* и как веднъж ѝ позволи да му сложи грим — очната линия му стоеше изненадващо добре. Липсваше ѝ дори глупавият му ключодържател на „Хутърс“, който висеше закачен на ципа на раницата му.

Прекараното с Лиъм време може и да беше възбуждащо и опияняващо, но с Майк тя се държеше глупаво и незряло, беше напълно себе си.

Внезапно се сепна така, сякаш бе получила поредната бележка от А.: тя искаше да си върне Майк. Дори си представи бележката, която би получила от А. по случая:

Тревата винаги може и да е по-зелена, нали, Ханакинс? По всичко личи, че вече си излязла от мода като панталоните чарлстон!

4.

РАЗХОДКА ПО АЛЕЯТА НА СПОМЕНИТЕ

На следващата вечер майката на Емили Фийлдс сграбчи волана на семейното волво и подкара колата към изхода на колежа „Линдхърс“. Емили тъкмо бе приключила участието си в последното състезание по плуване на дълги разстояния за годината. Прозорците на колата бяха запотени, а във въздуха се усещаше миризмата на хлор, шампоан „Ултрасуим“ и ароматът на кафето-лате с ванилия на госпожа Фийлдс.

— Бътерфляят ти е страхотен — произнесе възторжено госпожа Фийлдс, потупвайки Емили по ръката. — Отборът на Северна Каролина ще е във възторг, че си приета.

— М-хм. — Емили поглади с пръсти мъхнатата подплата на якето си. Знаеше, че трябва да се радва на стипендията, която щеше да получава в Университета на Северна Каролина от следващата година, но сега просто изпитваше облекчение, че състезателният сезон е приключил. Беше изтощена.

Тя измъкна телефона си и погледна към екрана за единайсети път днес. *Нямате нови съобщения.* Емили го изключи и включи отново, но пощата ѝ си оставаше все така празна. Тя цъкна върху приложението за ежедневен хороскоп и прочете колонката за телеца. „Ще се представите блестящо на работа — пишеше там. — Подгответе се за изненади.“

Изненади... лоши или добри? Цяла седмица мина, без да е получила дори една бележка от Новия А. Нямаше никакви заплахи, никакви намеци за онова, което Емили и останалите бяха направили в Ямайка, никакви „тц, тц“ заради съмненията им, че Келси Пиърс, момичето, по което си беше паднала Емили, е човекът, който ги преследва. Но отсъствието на А. беше дори още по-зловещо от купчината есемеси с техните най-мрачни тайни. Емили не можеше да спре да си представя как А. дебне и крои нещо опасно и опустошително. Изпълваха я опасения от това какво ли може да е то.

Майката на Емили спря на знака „стоп“ в малко кварталче. Скромните домове бяха оградени от стари дъбове, а в края на задънената уличка се виждаше баскетболен кош.

— Обикновено не се прибираме по този маршрут — промърмори тя и погледна към джипиеса. — Чудя се дали това нещо не ни разкарва по задните улички. — Госпожа Фийлдс сви рамене и продължи да шофира. — Както и да е. Успя ли да се свържеш с някое от другите момичета в отбора на Северна Каролина? Добре ще е да започнеш да ги опознаваш.

Емили прокара пръсти през влажната си червеникаворуса коса.

— Ами да. Май трябва да го направя.

— Някои от тях живеят в „чисти“ общежития — нали се сещаш, където пушенето, употребата на алкохол и сексуалните занимания са забранени? Трябва да поискаш стая в някое от тях. Нали не искаш да изгубиш стипендията си заради твърде много купони.

Емили потисна стона си. Естествено, че свръхконсервативната ѝ майка ще поиска от нея да живее като монахиня в колежа. По-рано през седмицата майка ѝ бе узнала, че Келси, момичето, с което излизаше напоследък, е имала проблеми с наркотиците. Няколко дни тя пече Емили на шиш, защото реши, че дъщеря ѝ също употребява наркотици. Емили беше изненадана, че майка ѝ не я накара да се изпикае в чашка и да ѝ направи домашен тест за дрога.

Докато госпожа Фийлдс бърбореше за чистите общежития, Емили отново извади телефона си и отвори последния есемес от А., който завършваше с думите:

„Ровете колкото си искате, кучки. Но НИКОГА няма да ме намерите.“

Стомахът ѝ се сви. В известна степен ѝ се искаше А. да ги издаде и така да сложи край на всичко — на вината и лъжите, които бяха непоносими. Освен това ѝ се искаше А. да се разкрие и да се окаже, че това е Истинската Али — в което Емили бе убедена. Приятелките ѝ може и да не го вярваха, но дълбоко в себе си Емили знаеше, че Али е оцеляла след пожара в къщата край езерото Поконос. Та нали ѝ беше

предоставила начин да избяга, беше отворила вратата точно преди къщата да се взриви.

Нещата бяха започнали да се сглобяват. Али и Табита са били по едно и също време в Убежището и може би тъкмо затова Табита се беше държала точно като Али в Ямайка. Може би двете са действали заедно по някакъв начин — може би Али се беше свързала с Табита, след като бе избягала от пожара в Поконос.

Може би точно Али бе изпратила Табита да подлуди момичетата.

Всичко това бе разбило сърцето на Емили. Тя разбираше, че техният мъчител не беше *Нейната* Али, момичето, което бе обожавала години наред, с което беше прекарала толкова много време и бе целунала в къщичката на дървото в края на седми клас. Но не можеше да не се сети за това миналата година, когато Истинската Али се беше върнала, представяйки се за Тяхната Али, и бе целунала Емили със същата страст. Беше ѝ се сторила толкова... *искрена*, а не като някой студенокръвен психопат.

— Знаеш ли, може би още сега трябва да се запишеш за стая в някое от чистите общежития — продължи да разсъждава госпожа Фийлдс, докато минаваха покрай едно голямо училищно игрище. Няколко тийнейджъри седяха на люлките и пушеха цигари. — Ще се радвам това да се уреди преди двамата с баща ти да заминем извън града в сряда. — Господин и госпожа Фийлдс щяха да пътуват до Тексас по случай шейсетата годишнина от сватбата на бабата и дядото на Емили. За пръв път щяха да оставят дъщеря си съвсем сама в къщата. — Искаш ли утре да се обадя в офиса по настаняване на студентите и да попитам?

Емили изстена.

— Мамо, не знам дали искам да... — Тя внезапно млъкна, осъзнавайки къде се намират. На зелената улична табела пишеше „Шип лейн“. Точно пред тях се издигаше познатата малка бяла къща със зелени щори и голяма веранда. Точно на нея тя и приятелките ѝ бяха оставили едно бебешко столче преди няколко месеца.

— Спри — избъбри тя.

Госпожа Фийлдс натисна спирачките.

— Какво има?

Сърцето на Емили биеше толкова бързо, че майка ѝ сигурно можеше да чуе как клапите се отварят и затварят. Тази къща се беше

появявала в сънищата на Емили почти всяка нощ, но тя се бе заклела повече никога да не минава покрай нея. Струваше ѝ се адски зловещо, че джипиесът ги беше отвел точно тук, сякаш компютърът знаеше, че тази къща пази болезнени спомени. Или може би, помисли си тя с трепет, виновен беше някой друг, който също знаеше, някой, който бе успял да програмира джипиеса.

А.

Във всеки случай тя вече беше тук и не можеше да откъсне очите си от къщата. Купичката с надпис „Златистите ритрийвъри са добре дошли“ не се виждаше на верандата, но люлеещият се стол все още беше там. Храстите в предния двор като че ли не бяха подрязвани от доста време. Прозорците бяха тъмни и на поляната се виждаше снопче вестници, сигурен знак, че семейството е на почивка.

Спомените отново връхлетяха Емили. Тя се видя да слиза, залитайки от самолета от Ямайка, изтощена, замаяна, с позиви за повръщане. Реши, че причината е нещо, което е яла в курорта, но с времето симптомите се влошиха. Едва успяваше да стои будна в час.

Не можеше да задържа храна. Определени неща като кафето, сиренето и цветята ѝ миришеха ужасно.

Седмица по-късно, докато прехвърляше каналите на телевизора, тя улови края на един епизод на „Истинският живот“ по MTV, в който се разказваше за момичета, забременели в гимназията. Едно момиче беше получавало позиви за повръщане месеци наред, но бе решило, че е пипнало мононуклеоза. Когато си направило тест за бременност, вече било навлязло в четвъртия месец. Докато гледаше, в главата на Емили светна предупредителна светлинка. На следващия ден тя отиде до аптеката в един от близките до Роузууд градове и си купи тест. Ужасена, че майка ѝ може да открие доказателството, тя си направи теста в мръсната, мрачна обществена тоалетна в парка.

Резултатът беше положителен.

Прекара следващите няколко дни потънала в ужасена омая, чувствайки се объркана и изгубена. Бащата сигурно беше Айзък, единственото ѝ гадже в онази година. Но те бяха правила секс само веднъж. Тя дори не беше сигурна, че харесва момчета. И какво щяха да кажат родителите ѝ за това, по дяволите? Никога, никога нямаше да ѝ простят.

Когато умът ѝ се проясни, тя започна да крои планове: през лятото щеше да избяга във Филадельфия и да остане при сестра си Карълайн, която се беше записала в лятната програма на университета Темпъл. Докато свърши училище, щеше да носи размъкнати блузи и пуловери, за да скрие напълняването си. Щеше да посети лекар в града и да плаща в брой, за да не се отрази това върху медицинската застраховка на родителите ѝ.

Щеше да се свърже с агенция за осиновяване и щеше да уреди нещата. И Емили направи точно така, което доведе до срещата ѝ със семейство Бейкър, които живееха точно в тази къща.

След като Емили се обади на Ребека, координаторка по осиновяванията, и ѝ каза, че е направила своя избор, тя хвана влака за Ню Джърси, за да посети Дерик, приятеля си от филадельфийския рибен ресторант „При Посейдон“, където бе работила като сервитьорка. Той бе единственият човек, на когото се бе доверила през лятото; топлите му очи и успокояващо държание ѝ действаха благотворно. Той бе нейният отдушник, нейна опора и тя му беше разказала почти всичко за себе си — от прекеждията с А. до влюбването си в Мая Сен Жермен. Понякога съжаляваше гласно, че го натоварва с проблемите си — тя всъщност не знаеше почти нищо за него, — но Дерик просто свиваше рамене и казваше, че в сравнение с нейния живот, неговият е голяма скука.

През уикендите Дерик работеше като градинар в една голяма къща на Чери хил и предложи на Емили да се срещат там. Домът представляваше едно от онези имения с железни порти, къща за гости в задния двор и дълга, завършваща с площад пред къщата автомобилна алея, павирана с красиви синкави камъни, вместо асфалт. Дерик ѝ каза, че собствениците няма да имат нищо против, ако двамата седнат да поговорят в газебото, и точно там Емили му съобщи новината. Той я изслуша мълчаливо и след като тя му разказа всичко, я прегърна силно, което я накара да се просълзи. Дерик бе като изпратен от Бога — беше се появил точно когато Емили имаше нужда от него и изслушваше всичките ѝ проблеми.

Докато разговаряха, задната врата на имението, която гледаше към разкошната веранда с голям правоъгълен плувен басейн, леко се отвори и навън излезе една висока жена с къса руса коса и дълъг, крив нос. Тя веднага забеляза Емили и я огледа от главата до петите — от

накъдрената коса до наедрелите гърди и огромния корем. От устата ѝ се разнесе тънък, измъчен писък. Тя прекоси верандата, приближи се до Емили и я погледна с такова тъжно изражение на лицето, че сърцето на момичето се сви.

— В кой месец си? — попита тихо жената.

Емили потрепна. Тъй като беше все още тийнейджърка, повечето хора извърщаха очи при вида на големия ѝ корем, сякаш той бе някакъв огромен тумор. Стори ѝ се странно, че някой може да прояви такъв интерес.

— Ами, някъде към осмия.

В очите на жената се появиха сълзи.

— Това е истинско съкровище. Добре ли се чувстваш?

— Така мисля. — Емили погледна предпазливо към Дерик, но той просто прехапа долната си устна.

Жената протегна ръце.

— Аз съм Гейл. Това е моят дом.

— Аз съм, ъ-ъ-ъ... Хедър — отвърна Емили. С това фалшиво име се бе представяла на всички, с изключение на Дерик. Дори в ресторанта беше регистрирана като *Хедър*. Снимки на слабата Емили се намираха навсякъде в Интернет, във връзка с историята на Алисън Дилорентис, и Емили с лекота можеше да си представи някакъв клюкарски материал за напредналата ѝ бременност в някой местен блог, който незабавно щеше да доведе до ужасено обаждане от родителите ѝ.

— Голяма си късметлийка — промърмори Гейл, вперила любящ поглед в корема на Емили. Изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да протегне ръка и да го докосне.

Внезапно усмихнатото лице на Гейл се намръщи и по бузите ѝ потекоха сълзи.

— О, Боже — избъбри тя, след което рязко се обърна и се затича тромаво към къщата, затръшвайки вратата зад гърба си.

Известно време Емили и Дерик седяха мълчаливо, заслушани в бръмченето на косачката от съседния двор.

— Аз ли я разстроих? — попита разтревожено Емили. Жената ѝ се струваше толкова крехка.

Дерик завъртя очи.

— Няма значение. Не се тревожи за това.

И Емили спря да се притеснява. Изобщо нямаше представа, че само няколко седмици по-късно щеше да обещае бебето си на Гейл... а след това щеше да се отметне от думата си.

Пред очите ѝ проблеснаха гневните есемеси, които Гейл ѝ беше пращала в деня, когато Емили остави бебето на прага на семейство Бейкър. „Ще те намеря. Ще те издиря.“ За щастие, така и не бе успяла.

— Емили, скъпа, добре ли си? — попита госпожа Фийлдс, откъсвайки Емили от мислите ѝ.

Момичето се ухапа силно от вътрешната страна на бузата.

— Ами, просто познавам момичето, което живее тук — успя да каже тя, усещайки как бузите ѝ пламват. — Стори ми се, че я видях на прозореца, но очевидно съм сгрешила. Вече можем да тръгваме.

Госпожа Фийлдс погледна към двора.

— Боже, ливадата им изглежда ужасно занемарена — промърмори тя. — Никога няма да успеят да продадат къщата с всичките тези плевели.

Емили потрепна.

— Какво искаш да кажеш, нима продават къщата?

— Обявена е за продажба. Виждаш ли?

Тя посочи към табелата, забита в предния двор. На нея пишеше „ЗА ПРОДАН“ и имаше снимка на посредничката и телефона ѝ. В горния десен ъгъл се мъдреха надписи „СОБСТВЕНИЦИТЕ СЕ МЕСТЯТ“ и „КУПЕТЕ СЕГА!“ Освен това обявяваха, че къщата ще бъде отворена за огледи следващата събота от обяд до към четири часа.

Емили усети как я побиват тръпки. Достатъчно ѝ бе да знае, че къщата е тук, че бебето ѝ е наблизо, за да почувства утеха и облекчение — просто можеше да затвори очи и да си представи къде се намира детето. Но Бейкъррови не бяха на почивка — бяха се преместили.

Бебето ѝ бе изчезнало.

5. НЕЩАТА, КОИТО СЕ ОТКРИВАТ В СЕКЦИЯТА ЗА БИОЗЕЛЕНЧУЦИ

На следващия ден звънецът сложи край на часа по история на изкуството и всичките двадесет и двама студенти се изправиха едновременно.

— За утре прочетете глава осем! — извика след тях госпожа Китинджър.

Ариа пъкна учебниците си в раницата и тръгна след съучениците си към вратата. Щом се озова в коридора, тя погледна към екрана на мобилния си телефон, който не спираше да мига през последния един час. „Ново Гугъл-предупреждение за Табита Кларк“, пишеше там.

Стомахът ѝ се сви. Тя следеше всички новини, свързани с Табита, преглеждаше профилите на бившите ѝ приятелки, на тъгуващите роднини и на гневните родители, които протестираха срещу пиянските почивки по време на пролетната ваканция. Днес се беше появил материал в един вестник. Заглавието гласеше:

„Бащата на починалата през пролетната ваканция тийнейджърка ще съди курорта в Ямайка, където са сервирали алкохол на дъщеря му.“

Ариа цъкна върху връзката. Видя снимка на Кенет Кларк, бащата на Табита, висок мъж с очила, който ръководеше някакво производство. Той искаше да се сложи край на пиянството сред тийнейджърите и да се налагат наказания на баровете, които предлагат алкохол на непълнолетни. „Иска ми се да знаех какво количество алкохол е имала в кръвта си, когато е загинала“, казваше той. Освен това се цитираше и Грeъм Прат, с когото Табита бе ходила преди

смъртта си. „Мисля, че е много вероятно в курорта да са ѝ сервирали алкохол, тя очевидно беше много пияна.“

Леле. Ами ако семейството и приятелите на Табита узнаеха по някакъв начин, че причината за смъртта ѝ не беше прекаляването с алкохол? Гърлото на Ариа пресъхна и сърцето ѝ заби ускорено. Почти ѝ беше невъзможно да изкара деня, без да се сеца за невинното момиче, което бе полетяло към смъртта — понякога нощем дори не можеше да заспи и беше изгубила апетит. Но ако бащата на Табита откриеше истината, ако полицията направеше връзка с тях, ако животът на приятелките ѝ бъдеше съсипан заради нещо, което технически беше извършила тя... тогава не знаеше как щеше да продължи да живее.

— Ариа?

Ариа се завъртя и видя Емили зад гърба си. Приятелката ѝ носеше якето на роузуудския отбор по плуване, тесни черни дънки, и по миловидното ѝ луничаво лице се четеше любопитство.

— Ъ-ъ-ъ... здрасти. — Ариа пусна телефона в джоба си. Нямаше нужда да показва статията на Емили и да я кара да се притеснява за нищо. — Какво става?

— Чудех се дали във вторник ще ходиш на предизборната среща с бащата на Хана. — Емили отстъпи встрани, пропускайки няколко момчета от отбора по гребане. — Тя ме попита дали ще ходя.

— Да. — Ариа вече беше уверила Хана, че ще присъства на политическата сбирка на баща ѝ. — Искаш ли да седнем една до друга?

— Ще се радвам. — Емили я стрелна с леката си сълзлива усмивка, която Ариа веднага разпозна. Преди време, когато момичетата бяха част от групичката на Али, Ариа я беше нарекла „усмивката на Йори“. След изчезването на Тяхната Али я беше виждала често по лицето на Емили.

— Какво има, Ем? — попита тихо тя.

Емили заби поглед в маратонките си. Зад гърба ѝ групичка второкурсници се смущаха игриво. Кирстен Кълън гледаше към витрината с купи и си слагаше червило.

— Вчера минах покрай онази къща на Шип лейн — най-накрая отвърна Емили.

Ариа примигна, припомняйки си значението на улицата.

— Нещо интересно?

Емили преглътна тежко.

— Имаше табела „ЗА ПРОДАН“ на ливадата и къщата изглеждаше празна. *Преместили* са се. — Брадичката ѝ затрепери, сякаш всеки момент щеше да заплаче.

— О, Ем. — Ариа я прегърна през раменете. Не ѝ стигаха думи да опише шока, в който бе изпаднала, когато предишното лято Емили ѝ беше признала, че е бременна. Беше ѝ се обадила неочаквано и я беше умолявала да не казва на другите. „Всичко е под контрол — беше казала тя. — Намерила съм семейство, което ще вземе бебето веднага, щом се роди. Просто исках да споделя с някого.“

— Ще ми се да знам защо са си тръгнали — промърмори Емили.

— Не мислиш ли, че в това има смисъл? — попита Ариа. — Изведнъж са се сдобили с бебе. Сигурно е изглеждало много странно на съседите им. Може би са се махнали, за да избегнат въпросите.

Емили се замисли.

— Къде са отишли според теб?

— Защо не се опитаме да ги намерим? — предложи Ариа. — Може би агентът по недвижимите имоти ще знае.

Очите на Емили грейнаха.

— На табелата „ЗА ПРОДАН“ пишеше, че през този уикенд къщата ще е отворена за оглед.

— Ако искаш компания, ще дойда с теб — предложи ѝ Ариа.

— Наистина ли? — Емили изглеждаше облекчена.

— Разбира се.

— Благодаря ти. — Емили прегърна отново Ариа и силно я притисна към себе си. Ариа отвърна на прегръдката, изпълнена с благодарност, че двете отново са толкова близки. Толкова време се бяха избягвали, засрамени от тайните, които споделяха, но това не беше довело до нищо добро. По-добре да се изправят срещу А. заедно. Освен това на Ариа ѝ липсваха добрите приятелки.

Телефонът ѝ иззвъня и Емили се отдръпна от нея, казвайки, че трябва да отива в час. Докато се отдалечаваше по коридора, Ариа погледна екрана и се намръщи. „Обаждане от Мередит.“ Не беше обичайно годеницата на баща ѝ да ѝ звъни.

— Ариа? — изви глас Мередит, когато момичето се обади. — О, Боже, толкова се радвам, че те хванах. — Някъде отзад се чуваше

плачът на Лола, детето на Мередит и Байрън. Освен това се разнасяха звуците от удряци се една в друга чаши и трошаци се чинии. — Наистина имам нужда от помощта ти — продължи тя. Искам довечера да направя за баща ти онези превъзходни спагети, които ядохме в италианския ресторант във Филадельфия, но когато отидох в магазина се оказа, че китайското им зеле е свършило. В Брин Мор има, но точно сега не мога да отида — Лола се е разбунтувала и не ми се иска да влошавам нещата, като я изведа навън. Ще отидеш ли след училище да ми купиш?

Ариа се облегна на стената и се загледа разсеяно в плаката, който напомняше на учениците от горните класове да се запишат за екопътуванията.

— Не може ли да остане за утре? — Брин Мор не беше твърде близко.

— Трябва ми точно за довечера.

— Защо? — попита Ариа. — Да не би Байрън да има гости или нещо такова?

Мередит изсумтя раздражено.

— Забрави. Няма значение.

Но любопитството на Ариа беше събудено.

— Не, сериозно. Какъв е поводът?

Последва продължителна пауза. Мередит въздъхна.

— Добре де, имаме годишнина от първата ни целувка.

Ариа усети, че ѝ се повдига.

— Ясно — рече тя със злобен тон. Родителите ѝ бяха все още женени, когато Байрън и Мередит се бяха целунали за пръв път.

— Ти попита! — възрази Мередит. — Не исках да ти казвам!

Ариа пъкна свободната си ръка в джоба на сакото. Ако Мередит не искаше да ѝ го казва, защо изобщо ѝ се беше обадила?

— Ариа? — отекна гласът на Мередит по телефона. — Там ли си още? Виж, извинявай, че ти го казах. Но *наистина* имам нужда от помощта ти. Ще направиш ли това за мен?

Лола отново нададе вой и Ариа затвори очи. Макар да не одобряваше това празнуване, колкото повече се стресираше Мередит, толкова повече щеше да страда Лола.

Ако откажеше, Мередит сигурно щеше да докладва на Байрън и Ариа нямаше да се отърве от натякванията му.

— Хубаво — рече тя когато се разнесе вторият звънец. — Само че трябва да ми кажеш какво точно представлява китайското зеле.

* * *

Няколко часа по-късно Ариа спря пред магазина за зеленчуци в Брин Мор. Градът се намираше на десетина мили от Роузууд, имаше малък колеж по свободни изкуства, арт театър, който продуцираше авангардни пиеси и стара кръчма, на която имаше табела с надпис „ТУК СПА ДЖОРДЖ ВАШИНГТОН“. Броните на колите по паркинга пред магазина бяха облепени със стикери, които умоляваха „СПАСЕТЕ КИТОВЕТЕ“ „БЪДЕТЕ ЗЕЛЕНИ“, „ЖИВЕЙТЕ В МИР“ и „УБИЙТЕ ТЕЛЕВИЗОРИТЕ!“

След като мина през автоматичните врати и се промъкна между трийсетината бъчви с маслини, тя се отправи към секцията за биозеленчуци. Очевидно китайското зеле приличаше на спанак. Не проумяваше защо Мередит просто не беше използвала спанак за глупавата си празнична вечеря.

Ариа продължаваше да се чувства зле. Точно тя бе хванала в седми клас Байрън и Мередит да се целуват в една задна уличка. Байрън я помоли да не казва нищо на Ила и макар на Ариа да ѝ се искаше да го издаде на майка си, тя реши, че ако запази тайната, родителите ѝ може би щяха да останат заедно.

Известно време Тяхната Али бе единствената, която знаеше за убежките на баща ѝ, но Ариа предпочиташе да не е така. Али непрекъснато я дразнеше, питаше дали Байрън е имал връзки и с други момичета. Когато Али изчезна, Ариа донякъде изпита облекчение — поне никой повече нямаше да я подиграва за това. Но и пазенето на тайната ѝ тежеше. Тя се опита да я зарови дълбоко в себе си, като си казваше, че се жертва заради семейството. Накрая обаче саможертвата ѝ нямаше никакво значение. А. разкри любовната афера на Ила и родителите ѝ се разделиха.

Ариа подмина дървената решетка, прокарайки пръсти по нея. Може би не си заслужаваше да се тормози за това. Ила и Байрън не бяха идеалната двойка много преди да се появи Мередит. Изобщо не

бяха като, да речем, родителите на Ноъл или както Ариа искаше да бъде с Ноъл.

Тя мина край купчина закръглени, тъмнолилави патладжани и големи, ароматни чували с тайландски босилек и мента. На края на пътеката между рафтовете имаше малко чувалче с надпис КИТАЙСКО ЗЕЛЕ. Ариа си откъсна една найлонова торбичка от рулото и започна да я пълни. С крайчеца на окото си забеляза някаква жена край щайгата с розови домати. Носеше щампована рокля в стил „Пучи“, беше с тен, имаше гъсти вежди и много грим. В нея имаше нещо, което напомняше на Ариа за бащата на Ноъл. Може би жената му бе сестра.

Когато Ариа се приближи към нея с намерението да я попита откъде си е купила роклята — Ила щеше да се влюби в нея, — жената се обърна, разкривайки по-голяма част от лицето си. Внезапно Ариа усети как в гърлото ѝ загорчава и бързо се скри зад ъгъла. Миг по-късно надникна, впери поглед в лицето на жената и ахна.

Жената не беше сестра на господин Кан. Тя *беше* господин Кан.

6. ПРИЕМЪТ НА СПЕНСЪР

Същата вечер, малко след шест часа, Спенсър влезе в „Раираният костур“, ресторант на Уолнът стрийт във Филадельфия. Заведението имаше висок таван, излъскан до блясък паркет от бразилска череша и коринтски колони. От тавана висяха огромни полилеи с формата на бъчви, около покритите с бели покривки маси лавираха келнери и въздухът ухаеше на разтопено масло, печена риба меч и червено вино.

Над гишето на метр д'отела висеше малък плакат с надпис „Добре дошли, принстънски студенти“, под който се виждаше стрелка, сочеща към малката зала вдясно. В нея трийсетина нетърпеливи момичета и момчета на нейната възраст се бяха събрали около масите. Всички момчета носеха панталони в цвят каки, закопчани догоре ризи и вратовръзки, и имаха леко зубраческия, свръх самоуверен вид на типичния абитуриент-отличник. Момичетата носеха блузи с жилетки, поли до коленете и обувки със скромни токчета, които просто крещяха „Един ден ще работя в адвокатска кантора“. Някои от тях бяха адски слаби и приличаха на модели, други бяха по-закръглени или носеха очила с тъмни рамки, но всички изглеждаха така, сякаш имаха отлични дипломи и високи резултати на SAT.

Погледът на Спенсър беше привлечен от примигващия телевизионен екран, който висеше над бара. На него с големи жълти букви проблясваше реклама: „Този петък гледайте повторението на *Малка сладка убийца!*“ Появи се момичето, което играеше Алисън Дилорентис, което казваше на актрисите, които изпълняваха ролите на Спенсър, Ариа, Хана и Емили, че отново иска да е най-добрата им приятелка.

— Липсвахте ми — пропя тя. — Искам отново да съм с вас.

Спенсър се извърна, усещайки как лицето ѝ пламна. Не беше ли време да спрат да излъчват тази документална драма? А и филмът не разказваше цялата история. В него липсваше онази част, в която всички си бяха помислили, че Истинската Али се е появила в Ямайка.

„Не мисли за Али или за Ямайка“, смъмри се наум Спенсър, изпъна рамене и влезе с решителна стъпка в залата. Последното нещо, от което имаше нужда, бе да изперка в стил лейди Макбет на празничната вечеря по случай приемането ѝ в Принстън.

Щом мина през двукрилата врата, едно момиче с руса коса и големи виолетови очи ѝ се усмихна широко.

— Здравей! За вечерята ли си дошла?

— Да — отвърна Спенсър и изправи рамене. — Спенсър Хейстингс. От Роузууд. — Тя се молеше никой да не разпознае името ѝ — или да забележи нейната доста по-едра, двайсет и няколко годишна версия, която се вихреше на телевизионния екран в съседната зала.

— Добре дошла! Аз съм Харпър, една от студентските посланици. — Момичето се разрови в купчината табелки с имена и намери една, на която името на Спенсър бе изписано с големи печатни букви. — Хей, да не би да си получила това на Лидерската конференция във Вашингтон преди две години? — попита тя, поглеждайки към верижката със сребърен Вашингтонски монумент, която висеше от голямата кожена чанта на Спенсър.

— Да! — отвърна Спенсър, доволна, че в последния момент се сети да закачи фигурката на халката на ципа. Беше се надявала някой да я забележи.

Харпър се усмихна.

— И аз имам едно такова някъде. Мислех, че там канят само студенти.

— Обикновено е така — отвърна Спенсър с престорена стеснителност. — И ти ли беше там?

Харпър кимна енергично.

— Страхотно беше, не си ли съгласна? Срещата с всички онези сенатори, разиграването на сесиите в ООН, макар че вечерята по случай откриването беше малко... — Харпър замълча и направи измъчена физиономия.

— Странна? — предложи Спенсър и се изкиска. — За онзи мим говориш, нали? — Организаторите на събитието бяха наели един мим да ги развлича. Цялата вечер той се преструваше на заключен в невидима кутия или разхождаше въображаемото си куче.

— Да! — Харпър се изсмя. — Изглеждаше толкова зловещо!

— Помниш ли, че сенаторът от Айдахо направо се *влюби* в него?
— изхихика се Спенсър.

— *Абсолютно!* — Усмивката на Харпър беше топла и искрена. Тя погледна към табелката на Спенсър. — В „Роузууд дей“ ли учиш? Една от най-добрите ми приятелки се премести там. Познаваш ли Тенси Гейтс?

— Тя беше в отбора ми по хокей на трева! — извика Спенсър, доволна, че двете имат още нещо общо. Тенси беше едно от момичетата, което бе подписало петицията „Роузууд дей“ да започне да допуска седмокласнички в отбора по хокей на трева, с надеждата Спенсър да бъде избрана. Вместо това приеха Али, а Спенсър бе изпратена в скапания отбор на шестокласничките, където допускаха всякакви.

Тогавя Спенсър погледна към табелката с името на Харпър. На нея бяха изписани клубовете, в които беше записана тя. Хокей на трева. „Дейли Принстониън“. И в дъното, с малки букви, бяха изписани думите *Ръководител на дебатите, Айви клуб*.

Едва се съдържа да не ахне. След като беше хваната неподготвена по време на дегустацията на торти, Спенсър бе извършила тонове проучвания за гурме клубовете на Принстън. Смесеният „Айви“, от чиито възпитаници бяха излезли държавни глави, изпълнителни директори на големи компании и литературни гиганти, беше на първо място в списъка ѝ. Щом Харпър ръководеше „дебатите“, това означаваше, че отговаря за приемането на нови членове. Момичето определено бе от хората, които *трябваше* да познава.

Внезапно някой пред стаята започна да пляска с ръце.

— Добре дошли, първокурсници! — извика някакъв младеж с червеникаворуса коса. — Аз съм Стивън, един от посланиците. Вечерята ще започне всеки момент, така че моля, заемете местата си!

Спенсър погледна към Харпър.

— Искаш ли да седнем една до друга?

Лицето на Харпър помръкна.

— С удоволствие, но местата са надписани. — Тя посочи табелката с името на Спенсър. — Това номерче тук е на масата, на която ще седиш. Но пък съм убедена, че ще се запознаеш с някой от новоприетите.

— Да — отвърна Спенсър, опитвайки се да скрие разочарованието си. И преди да успее да каже още нещо, Харпър се отдалечи.

Спенсър намери масата си и седна срещу едно азиатче с щръкнала коса и правоъгълни очила, чийто поглед беше залепен за екрана на айфона му. Две момчета е еднакви сака от гимназия „Причърд“ разговаряха за някакъв турнир по голф, в който бяха участвали миналото лято. Дребничко момиче, облечено в костюм стил Хилъри Клинтън, крещеше по телефона си нещо за продаване на акции. Спенсър повдигна вежди, чудейки се дали то вече не си е намерило работа. Тези принстънски хлапета хич не си поплюваха.

— Ола.

От съседния на Спенсър стол я погледна момче с подстригана на катинарче брадичка, рошава кестенява коса и сънливи очи. Сивите му панталони имаха протъркани подгъви, обувките му, определено ушити от коноп, бяха кални и той миришеше на огромния бонг, който Мейсън Байърс си беше донесъл от Амстердам.

Наркоманчето протегна ръка.

— Аз съм Рейф Фредрикс, но повечето хора ми викат Рифър. От Принстън съм, затова имам чувството, че отивам в градския университет. Нашите ме умоляваха да не кандидатствам там, но аз им се опънах: „Как ли пък не! Имам нужда от свобода! Искам да бия тимпани в четири сутринта! Искам да участвам в протести по време на вечеря!“

Спенсър го гледаше и примигваше. Той беше изрекъл всичко това с такава скорост, че тя не беше сигурна дали е успяла да разбере всичко.

— Чакай малко, ти ще учиш в *Принстън*?

Рифър — боже, какъв глупав прякор, — се ухили.

— Ами нали затова сме тук? — Ръката му продължаваше да виси във въздуха пред Спенсър. — Ъ-ъ-ъ... обикновено сега идва моментът, когато хората се ръкуват. И ти казваш: „Здрасти, Рифър, аз се казвам...“

— Спенсър — отвърна замаяно тя, сграбчвайки огромната длан на Рифър. Главата ѝ се замая. Мястото на този тип беше на тревистия хълм в Холис, при останалите гимназисти, които се бяха дипломирали със среден успех. Въобще нямаше вид на човек, който се е тормозил с

приемните изпити и със сигурност беше прекарал доста часове в обществено полезен труд.

— И така, Спенсър. — Рифър се облегна назад и я огледа от глава до пети. — Мисля, че съдбата ни събра. Имаш вид на човек, който разбира нещата много добре. Не си пленник на системата. — Той я смушка отстрани. — Освен това си много сладка.

Пфу, помисли си Спенсър, обърна се нарочно на другата страна и се престори, че се възхищава на салатите от цикория, които сервитьорите поднасяха на масите. Проклетият ѝ късмет отново се прояви, като я настани до този загубеняк.

Но Рифър не схвана намека. Той се наведе към нея и я потупа по рамото.

— Няма нищо лошо да си срамежлива. Виж какво, след вечерята мислех да отскоча до „Индипендънс хол“, а след това да се включа в демонстрацията „Окупирай Филадельфия“. Ще дойдеш ли? Очаквам да е много яко.

— Ами, не съм в настроение — отвърна Спенсър, раздразнена от това колко гръмогласно говори младежът. Ами ако всички си помислят, че са приятели?

Рифър пъкна едно парче цикория в устата си.

— Ти губиш. Вземи, в случай, че размислиш. — Той откъсна лист хартия от едно орфанно тефтерче, надраска нещо върху него и го подаде на Спенсър. Тя погледна с присвити очи думите. „Какво странно, дълго пътешествие.“ А? — Джери^[1] е моят гуру — рече Рифър. После посочи няколкото цифри, надраскани под цитата. — Можеш да се обаждаш по всяко време, денонощно. Винаги съм буден.

— Ъ-ъ-ъ... благодаря. — Спенсър пъкна листчето в чантата си. Тя забеляза, че Харпър я наблюдава от другия край на залата, срещна погледа ѝ и завъртя очи, казвайки ѝ: „Господи, толкова е досаден!“

Слава Богу, Стивън, другият посланик, започна да говори и продължителната му, ласкателна реч за това как всички в залата са чудесни и невероятни, и със сигурност някой ден ще променят света, защото са учили в Принстън, продължи доста дълго. Веднага, щом келнерите отнесоха чиниите от десертите, Спенсър скочи от мястото си и се отдалечи с цялата бързина, която можеха да ѝ осигурят тренираните ѝ от хокея на трева крака. Тя откри Харпър до машината за кафе и ѝ се усмихна широко.

— Виждам, че си се запознала с Рифър — намигна ѝ момичето. Спенсър сбърчи лице.

— Да, каква съм късметлийка.

Харпър я погледна с непроницаемо лице, след което се приближи към нея.

— Виж, знам, че го казвам в последната минута, но имаш ли някакви планове за уикенда?

— Не мисля. — Освен да помага на майка си в дегустацията на още сладкиши за сватбата. Дали втората сватба наистина се нуждае отделно от торта и сватбена торта?

Очите на Харпър блеснаха.

— Страхотно. Защото ще има един купон, на който много ми се иска да те заведа. Мисля, че страшно добре ще се разбираш с приятелите ми. Можеш да останеш при мен в голямата къща в кампуса, където живея. Да усетиш атмосферата.

— Звучи ми прекрасно — отвърна бързо Спенсър, сякаш ако се бе забавила дори за части от секундата, Харпър щеше да отклони предложението си. *Голямата къща в кампуса* беше Домът на клуб „Айви“ — като ръководител на дебатите Харпър трябваше да живее в нея.

— Страхотно. — Харпър набра някакъв текст на телефона си. — Дай ми имейла си. Ще ти изпратя номера на телефона си и упътване как да ме намериш. Да си там към шест.

Спенсър даде на Харпър имейл адреса и телефонния си номер, и съвсем скоро в пощата ѝ се появи мейл от Харпър. Когато го прочете, тя едва не се развика от радост. Харпър наистина ѝ беше изпратила упътване как да стигне до Дома на клуб „Айви“ на Проспект авеню.

Тя излезе от залата, чувстваше се така, сякаш лети. Когато бутна въртящата се врата към улицата, приборият в чантата ѝ телефон издаде лек звън. Когато го извади и погледна към екрана, сърцето ѝ изстина. „Имате ново съобщение от неизвестен подател.“

Здрасти, Спенс! Смяташ ли, че новите ти приятели от университета ще те приемат в своя гурме клуб, ако познаваха афинитета ти към убийствата? Целувки!

А.

---

[1] Цитатът е на Джери Гарсия от групата „Грейтфул Дед“ —
Б.пр. ↑

7. ХАНА ПОД ПАРА

Следващата вечер Хана стоеше пред съблекалнята на момчетата и придърпваше надолу прилепналата рокля, в която се беше преоблякла след последния звънец. Край нея се суетяха ученици, които бързаха да хванат автобуса към дома, да стигнат навреме за извънкласните си занимания или да се метнат в колите и да отпрашат към мола „Кинг Джеймс“.

Телефонът ѝ избибипка и тя бързо намали силата на звука. Беше поредният есемес от Изабел, която напомняше на Хана, че трябва да пристигне малко по-рано за предизборната среща, за да посрещне някои от дарителите. Уф, като че ли вече не го знаеше. Нали самата тя беше помогнала за *организирането* на събитието. И щеше да бъде там, когато реши. В момента я вълнуваха други неща.

В коридора се разнесе миризмата на мръсни чорапи и дезодорант „Екс“. Отекнаха приглушени гласове, долетя звук на съскащи душеве. Отборът по бягане в зала тъкмо беше приключил изморителните си тренировки по скоростно бягане по заледения паркинг.

Освен това Майк случайно се беше включил в тренировките, за да се поддържа във форма за лакроса. В ход беше операция „Връщането на Майк“.

Синята врата се отвори и навън излязоха двама второкурсници със спортни якета, които изгледаха странно Хана, докато я подминаваха. Тя също ги изгледа в отговор, след което отново се обърна към вратата.

— Идеята да въведат курс по танци на пилон е гениална — прогърмя издайническият баритон на Мейсън Байърс. — Виждали ли сте някое момиче да го кара?

— Пич, не ме карай да започвам — отвърна Джеймс Фрийд. — Последния път, когато бях в салона, не помръднах — през цялото време ги гледах.

— Онази мацка, с която Майк излиза, се е записала — каза Мейсън.

Хана се намръщи. Колийн се е записала на курс по танци на пилон? За едно шоу за млади таланти в осми клас тя се беше облякла в латвийска носия и беше танцувала народните танци на предците си. Месеци наред след това Хана и Мона се скъсваха да ѝ се подиграват.

— *Знам.* — Джейм изсумтя. — Нищо чудно, че Майк я оправя. — Той се изхили. — Знаеш ли, че бобрис означава бобър на латвийски? Я чакай! Не казаха ли току-що, че Майк я *оправя*?

Хана усети как нещо я жегва в гърдите. Двамата с Майк не го бяха правили още, а ходеха повече от година.

Откъм съблекалнята се появиха още две момчета и Хана надникна вътре. Джеймс и Майърс не се виждаха никъде, но Майк беше в помещението. Той стоеше по боксерки, черната му коса беше мокра и зализана назад, а по широките му рамене проблясваха капчици вода. *Винаги* ли е бил толкова мускулест?

Хана изопна рамене. *Напред.* Тя влезе бавно в изпълнената от пара стая. Досега никога не беше влизала в момчешката съблекалня и с известно разочарование откри, че не се различава особено от момичешката, с изключение на бандажа, който се въргаляше на пода. Стаята миришеше на талк и потни чорапи, а кошчето за боклук бе препълнено с празни бутилки „Гаторейд“.

Тя тръгна на пръсти по покрития със сив теракот под, докато не се озова само на няколко стъпки от Майк. На гърба му се забелязваше белегът с форма на полумесец, който бе получил като малък, падайки от колелото си. Един следобед в къщата на Хана двамата си бяха показали един на друг всички белези, като се бяха съблекли по бельо, но без да стигат по-далеч от това. До известна степен Хана се страхуваше да прави секс с Майк — не беше спала с никое момче досега и това ѝ изглеждаше като сериозна стъпка. И въпреки че Майк непрекъснато повтаряше колко е обсебен от секса, тя се чудеше дали самият той не се страхуваше поне мъничко.

Хана протегна ръце и закри с длани очите му.

— Па!

Майк подскочи, но бързо се успокои.

— Здра-а-асти — каза той, разтягайки думата. — Какво правиш тук?

Вместо да му отговори, Хана започна да обсипва врата на Майк с целувки. Той се наведе към нея, топлата му гола кожа се притисна към тясната ѝ рокля. После протегна ръка и зарови пръсти в къдриците ѝ. Внезапно обаче се дръпна назад, отвори очи и се вторачи в нея.

— Хана! — Майк грабна кърпата от пейката и бързо я уви около голото си тяло. — Какво става тук, по дяволите?

Хана улови възбудената огърлица, която той не сваляше от врата си след завръщането на семейството му от Исландия, и го придърпа към себе си.

— Не се срамувай. Просто се остави на течението. Не е ли това една от твоите секс фантазии?

Майк се отдръпна от нея, опулил очи.

— Полудя ли? — Той изобщо не поглеждаше тясната ѝ рокля или свръхвисоките тънки токчета, от които я боляха глезените. Вместо това я зяпаше така, сякаш Хана се държеше адски неуместно. — Трябва да си вървиш.

Хана се вцепени.

— До преди няколко секунди ужасно ти харесваше.

— Защото те помислих за някой друг. — Майк навлече тениската си през глава и нахлузи панталоните си.

Хана се облегна на шкафчетата, без да помръдва от мястото си.

— Виж, Майк, искам отново да сме заедно. С приятеля ми скъсахме. Знам, че и ти ме искаш. Така че спри да се държиш като идиот и ме целуни!

Тя подчерта думите си с тих смях, за да не прозвучи твърде настоятелно, но Майк просто я погледна безизразно.

— Нали ме чу в мола онази вечер — вече си имам приятелка.

Хана Завъртя очи.

— Колийн? О, моля те. Забрави ли, че в шести клас четири пъти изля водата от тоалетната върху главата си. Освен това е луда по нейните театрални глупости. Покрай нея ще изгубиш цялата си популярност.

Майк скръсти ръце на гърдите си.

— Всъщност Колийн си има агент за театралните си ангажименти. Явявала се е на прослушване в няколко големи телевизионни продукции. А популярността не ме интересува.

Да бе, да.

— Да не ти пуска лесно или какво? — Хана се изненада от горчивината в гласа си.

Лицето на Майк се вцепени.

— Харесвам я, Хана. — Той я гледаше без да мигне и облаците, които замъгляваха съзнанието на Хана, започнаха да се разнасят. Майк не излизаше — и не спеше — с Колийн, защото тя искаше, а защото той я харесваше.

Откъм умивалниците се разнесе тихо кикотене и Хана забеляза Джеймс и Мейсън да се крият зад стената, подслушваха всяка тяхна дума. Тя обгърна тялото си с ръце, внезапно изпълнена с чувство за разголеност.

Те се присмиваха на нея. На смотаната Хана, която се хвърляше на врата на бившето си гадже. Смотаната Хана, която изглеждаше като идиотка. Все едно отново беше дебела, с провиснала кафява коса и скоби на зъбите. Абсолютната дебела, грозна загубенячка, която никога не обича.

Без да промълви нито дума, тя се обърна и излезе от съблекалнята, без дори да спре, когато единият ѝ глезен се подви под тежестта ѝ. *Това не може да се случва, това не може да се случва*, не спираше да си повтаря тя наум. В никакъв случай нямаше да се остави да я победи такава скучна личност като Колийн.

Тя затръшна силно вратата на съблекалнята зад гърба си и се озова в притихналия коридор. Внезапно отнякъде се разнесе нов смях, писклив и още по-зловещ от този на момчетата. Хана замръзна на мястото си и се ослуша. Полудяваше ли, или това наистина беше смехът на Али? Тя наведе главата си на една страна и зачака. Но звукът изчезна също толкова неочаквано, както се беше появил.

8.

ЗДРАВЕЙТЕ, КАЗВАМ СЕ ХЕДЪР

Същата вечер Емили вървеше към „Роузууд армс“, хотелът до Холис, който представляваше наполовина старомоден пансион, наполовина скъп курорт. Някога старото имение бе притежавано от някакъв железопътен магнат и всяка стая бе украсена с безценни антични скринове и трофейни еленови, бизонски и лъвски глави. Едно от крилата на сградата беше превърнато в спа салон. Старият гараж на магната, в който са били съхранявани десетки скъпи карета и стари модели състезателни коли, сега беше банкетна зала.

Точно тази вечер мястото бе наето от господин Мерин за предизборната му среща. Пред подиума бяха подредени дълги редици столове. В центъра му стоеше самотен микрофон, а навсякъде бяха увесени банери с послания от рода на „ТОМ МЕРИН НОСИ ПРОМЯНА“ или „ПЕНСИЛВАНИЯ СЕ НУЖДАЕ ОТ МЕРИН“. Странно бе да вижда лицето на Ханиния баща върху предизборните плакати. Емили продължаваше да мисли за него като за човека, който веднъж смърти Али заради това, че бе изхвърлила дъвката си през прозореца на колата му. По-късно Али ги накара всичките да обикалят в кръг и да наричат бащата на Хана „господин Мърльо“ — дори самата Хана, която го направи със сълзи в очите.

Емили огледа тълпата. Тук имаше хора, които не беше виждала от години — госпожа Лоу, старата ѝ учителка по пиано, чието ъгловато лице винаги напомняше на Емили за състезателна хрътка, седеше в ъгъла и отпиваше кафе от термо-чаша „Старбъкс“. Господин Поли, който изпълняваше ролята на диджей по време на организираните от отбора по плуване банкети, стоеше до един от прозорците и се взираше в екрана на своя блекбъри. Господин и госпожа Роланд, които се бяха нанесли в старата къща на семейство Кавана, седяха на съгваемите столове, подредени близо до сцената, а до тях се беше настанила дъщеря им Клоуи.

Емили се наведе бързо. Господин Роланд ѝ беше уредил стипендията в Университета на Северна Каролина, но похотливите му домогвания бяха развалили приятелството между Емили и Клоуи.

Единствените хора, които Емили не видя, бяха приятелките ѝ. Когато се обърна с намерението да ги потърси в съседната стая, тя се блъсна в един от сервитьорите, който носеше сребрист поднос с аперитиви. Той политна напред, но като по чудо успя да улови подноса, преди той да падне на пода.

— Съжалявам! — извика Емили.

— Няма нищо — отвърна спокойно той. — За щастие имам бързи рефлексии. — После се обърна и отстъпи изненадано назад. — *Емили?*

Емили примигна. Пред нея стоеше облечен в смокинг на сервитьор Айзък Колбърт, бившето ѝ гадже — и баща на детето ѝ. Тя не го беше виждала почти година, откакто бяха скъсали.

— З-здрасти. — Сърцето ѝ биеше ускорено. Айзък бе по-висок, отколкото го помнеше — и раменете му бяха станали по-широки. Кестенявата му коса стигаше до брадичката, а изпод яката се подаваше татуировка. Тя впери поглед в черната спирала върху кожата му. Какво ли щеше да каже за това майка му? Като се имаше предвид, че госпожа Колбърт бе изрязала главата на Емили от всички нейни снимки с Айзък и я беше нарекла курва, Емили не можеше да си представи потреса ѝ, че синът ѝ се е татуирал.

— Какво правиш тук? — избъбри тя.

Айзък посочи с пръст логото върху джоба на гърдите му.
КОЛБЪРТ КЕТЪРИНГ.

— Баща ми осигурява бюфета. Той е почитател на Том Мерин. — После момчето отстъпи назад и огледа Емили от главата до петите. — Изглеждаш... различна. Да не си отслабнала?

— Едва ли. Имам усещането, че все още не съм свалила всичките натрупани килограми от... — Тя се усети и млъкна преди да произнесе „бременността“, като едва не си прехапа езика. Какво ѝ ставаше?

Докато беше бременна, на няколко пъти беше готова да се обади на Айзък — той се бе държал чудесно с нея, преди да се случи онова нещо с майка му. Двамата разговаряха в продължение на часове и той реагира с разбиране, когато му призна, че е излизала и с момичета. В онзи зимен следобед двамата се бяха съблекли бавно в спалнята му.

Той беше толкова сладък, докато се опитваше да направи първия им път пълноценен.

Но всеки път, когато вземаше телефона си, за да му звънне, тя не можеше да реши как да му поднесе новините. „Здрасти! Трябва да ти кажа нещо!“ или: „Здрасти, помниш ли онзи път, когато спях с теб?“ или пък: „Хей, помниш ли единствения ни път заедно?“ И какво щеше да ѝ каже Айзък? Щеше ли да поиска да даде детето за осиновяване, или щеше да поиска да го отгледат заедно? Емили не можеше да си представи да се захване с нещо такова — тя обичаше децата, но не беше готова да има свое собствено. Но пък Айзък можеше изобщо да не ѝ повярва. Или пък ужасно да се ядоса, че не му е казала по-рано. Затова реши, че трябва лично да се заеме с това и сама прехвърли всички интернет профили на надеждни осиновители. Когато стигна до двама щастливи, усмихнати хора, под които пишеше „Любяща двойка, женени от осем години, копнеещи да бъдат мама и татко“, тя спря. Чарлз и Лизи Бейкър пишеха, че са сродни души, че през уикендите карат кану-каяк, непрекъснато четат една и съща книга, за да могат да я обсъждат на масата, и ремонтират старата си къща в Уесекс. „Нашето дете ще знае, че той или тя са били дадени за осиновяване от любов“, се казваше в профила им. Нещо в тях бе докоснало сърцето на Емили.

Айзък остави подноса на съседната маса и положи ръка върху нейната.

— Толкова пъти исках да ти се обадя. Чух за ужасните неща, които си преживяла.

— *Какво?* — Емили почувства как кръвта се отдръпва от лицето ѝ.

— За завръщането на Алисън Дилорентис — уточни Айзък. — Помня как ми разказваше за Али, за това какво е означавала за теб. Добре ли си?

Сърцето на Емили бавно възстановяваше обичайния си ритъм. Разбира се... Алисън.

— Така мисля — отвърна тя с треперещ глас. — А ти, ъ-ъ-ъ... как си? Групата ви още ли е заедно? И какво е *това*? — Тя посочи татуировката. Готова бе на всичко, за да отклони вниманието му от себе си.

Айзък отвори уста, за да отговори, но един висок, по-възрастен мъж в униформа на сервитьор, го потупа по рамото и му каза, че имат

нужда от него.

— Трябва да се връщам на работа — каза той на Емили, отдалечавайки се към вратата. После се спря и отново се обърна към нея. — Дали няма да ти се прииска след приключването на срещата да идем някъде и да поговорим?

За миг Емили се поколеба дали да не приеме. Но пък се сети колко напрегната ще се чувства през цялото време заради тайната, която набъбваше в гърдите ѝ като балон.

— Ами, вече имам планове — излъга тя. — Съжалявам.

Лицето му посърна.

— Ясно. Някой друг път тогава.

Той тръгна след другия сервитьор към тълпата. Емили се завъртя и се втурна в противоположната посока, чувствайки, че току-що е успяла да се спаси от нещо ужасно, но в същото време бе изпълнена с тъга и съжаление, че е отблъснала Айзък.

— Емили?

Емили се обърна наляво. До нея стоеше Хана, облечена в прилепнала раирана рокля, с обувки на висок дебел ток. С нея беше господин Мерин, който имаше съвсем сенаторски вид с червената си консервативна вратовръзка.

— Здравсти — каза Емили, прегръщайки и двамата.

— Благодаря ти, че дойде. — В тона на Хана звучеше признателност.

— Радваме се, че си тук, Емили — рече господин Мерин.

— И аз се радвам, че съм тук — отвърна Емили, макар че след срещата си с Айзък единственото, което искаше, бе да се прибере у дома.

След това господин Мерин се обърна към жената, която току-що се беше присъединила към групичката. Тя имаше пепеляворуса коса, перфектна фигура и бе облечена в безупречен костюм, който изглеждаше така, сякаш струва цяло състояние. Емили я зяпна и тялото ѝ внезапно пламна. *Не*. Не можеше да бъде. Сигурно ѝ се привиждаше.

Жената също я забеляза и млъкна по средата на изречението.

— О! — възкликна тя и лицето ѝ пребледня.

Емили усети горчивина в устата си и жлъчка опари гърлото ѝ. Това беше Гейл.

Господин Мерин забеляза странните погледи, които двете си размениха, и се прокашля.

— Ъ-ъ-ъ... Емили, това е госпожа Ригс, една от най-големите ми спонсорки. Двамата със съпруга ѝ наскоро се преместиха в района от Ню Джърси. Госпожо Ригс, това е приятелката на дъщеря ми, Емили.

Гейл отметна кичур руса коса от очите си.

— Мислех, че се казваш Хедър — каза тя със сдържан, леденостуден глас.

Всички очи бяха вперени в нея. Хана рязко се обърна и се втренчи в приятелката си. Като че ли минаха десет години, преди Емили да отговори.

— Ами, сигурно ме бъркате с някого — избъбри тя. След това, неспособна да остане тук и секунда повече, се обърна рязко и побягна с всички сили към най-близката врата, която водеше към склада. Затвори я зад себе си и се облегна на стената с пулсираща глава.

И като по поръчка телефонът ѝ изпиука. Емили го измъкна с разтуптяно сърце. На екрана пишеше „Имате ново съобщение“.

Здрасти, мамче. Май е време за номер!

А.

9.

И В АДА НЯМА ПО-ГОЛЯМ ГНЯВ ОТ ТОЗИ НА БОГАТАТА ЖЕНА!

Когато господин Мерин се качи на подиума и се усмихна на обожавачата го тълпа, Спенсър излетя през задната врата на банкетната зала, озовавайки се на малкия паркинг. Само няколко места бяха заети от очукани пикапи и компактни автомобили. В дъното на паркинга, до един зелен контейнер за отпадъци, пълен с празни картонени кутии, Емили подскочаше от крак на крак, сякаш роклята ѝ се бе подпалила.

Вратата отново се отвори и навън излязоха Ариа и Хана.

И двете държаха в ръце телефоните си и изглеждаха смутени. Няколко минути по-рано Емили им беше изпратила шифровани съобщения, в които им казваше, че трябва да поговорят и че ще ги чака тук. Спенсър изпрати отговор, в който питаше не могат ли да поговорят вътре — все пак беше доста студено, — но Емили беше върнала едно голямо *НЕ!*

— Ем? — извика Ариа, слизайки по разнебитената метална стълба. — Добре ли си?

— Баща ми ще се чуди къде съм. — Хана се държеше здраво за парапета и стъпваше предпазливо на високите си токове. — Какво има?

Щом се приближиха до нея, Емили им показва телефона си.

— Току-що получих това.

Момичетата прочетоха съобщението на екрана. Когато Спенсър погледна думите, стомахът ѝ се сви.

— Чакай малко, А. знае за бебето?

Емили кимна с ужасено изражение на лицето.

— Но как е възможно? И защо не го е споменавал досега? — попита Спенсър. Тя все още не можеше да повярва, че Емили е родила дете. Малко преди да завършат предишната година Емили изглеждаше

— и се държеше — съвсем нормално, все едно нищо не я притеснява. Но някъде по средата на юли, малко след сблъсъка на Спенсър с полицията за притежанието на „Лесно шест“, Емили ѝ се беше обадила и с паника в гласа ѝ беше съобщила, че е бременна. Първоначално Спенсър реши, че приятелката ѝ се шегува. Но това изобщо не беше смешно.

— Не знам — отвърна съзливо Емили. — Може би защото А. знае всичко. Някой друг получи ли съобщение?

Спенсър вдигна треперещата си ръка.

— Всъщност аз. Снощи. Смятах тази вечер да ви кажа.

Тя изкара съобщението на екрана си и останалите се скупчиха около нея.

„Смяташ ли, че новите ти приятели от университета ще те приемат в своя гурме клуб, ако познавах афинитета ти към убийствата?“

Докато Спенсър го четеше, сърцето ѝ заблъска в гърдите. Предишната нощ почти не беше спала, прехвърляйки през ума си възможностите за това кой може да е А.

— Как може А. да знае и за Табита, и за бебето? — прошепна Емили.

Хана рязко издиша и дъхът ѝ образува кълбета пара в студения въздух.

— По същия начин, както знае всичко останало.

— Доста хора те видяха. — Спенсър потрепери в тънкото сако, което бе избрала да облече. — Цяло лято прекара във Филадельфия. А. също може да е бил там. Сигурно така е разбрал за мен и Келси.

Емили крачеше напред-назад по очертанятията на мястото за паркиране.

— Знаете колко грамадна бях станала. Не приличах на момичето от корицата на списание „Пийпъл“. Но предполагам, че някой би могъл да се досети. — Тя наклони главата си назад и се загледа в клоните на дървото, надвиснали над главите им.

— Тук не става въпрос за кой да е — отбеляза Ариа. — Трябва да е човек, който ни познава. Някой, когото не сме преценили правилно.

— Но кой? — извика Хана.

Емили спря да крачи.

— Всички знаете според мен кой е А.

Спенсър изстена.

— Не казвай Али, Ем.

— Защо не? — Гласът на Емили потрепери. — Двете с Табита са били заедно в Убежището. Али е можела да разбере, че сме убили Табита. Може би иска да си отмъсти и за това, в допълнение към всичко останало, което ѝ причинихме.

Спенсър въздъхна. Не можеше да повярва, че Емили продължава да смята Али за жива.

— И какво, като Али и Табита са били по едно и също време в Убежището? Това не доказва нищо. И за последен път ти повтарям, че макар останките на Али да не бяха открити в развалините, ние всички я видяхме в къщата точно преди тя да се взриви.

По лицето на Емили премина сянка.

— Но кой, освен Али, би могъл да ни преследва навсякъде и да дебне всяка наша крачка? — каза тя, забила поглед в обувките си. — Освен това няма да повярвате кой още е тук — Гейл. Ами ако А. се кани да ѝ каже какво съм направила с бебето? Ами ако Гейл разкаже на всички за мен?

— Чакай малко. — Хана сбърчи вежди. — Гейл, жената, която искаше бебето, е *вътре*?

Емили кимна.

— Това е жената, с която ме запозна баща ти. Госпожа Ригс.

— Значи затова те нарече Хедър. — Хана затвори очи. — Гейл обеща много пари на баща ми за кампанията му.

— Е, не е ли това едно невероятно съвпадение — обади се Спенсър със саркастичен тон.

Ариа прочисти гърлото си.

— Може би изобщо не е съвпадение. — Всички се обърнаха към нея. Ариа погледна Емили. — Да видим дали съм разбрала правилно. Току-що си видяла жената, на която си обещава бебето, същата, която накрая прецака, така ли?

— Трябваше да я прецакам — прекъсна я Емили с измъчено лице. — Трябваше да направя онова, което бе добро за бебето!

— Знам, знам. — Ариа нетърпеливо махна с ръка. — Просто ме изслушай, става ли? Ужасно се притесняваше да не би да те открие. И каза, че Гейл е луда. Нали затова не поиска да ѝ дадеш бебето?

Емили сбърчи нос.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Не е ли очевидно? — възкликна Ариа. — Видяла си Гейл вътре. А секунда по-късно получаваш съобщение от А., свързано с бебето. Гейл е А.! Може би е разбрала какво си направила — какво *направихме* всички ние! И сега иска да ни отмъсти за това, че ти помогнахме да скриеш бебето!

Емили потръпна.

— В това няма смисъл. Как е разбрала за проблема с наркотиците на Спенсър? Откъде знае какво се случи в Ямайка?

— Може би има връзки в Пен и Ямайка — отвърна Ариа.

— Тя е много богата. Може да е наела частен детектив. Кой знае.

— Но какво иска от нас? — попита Хана.

Всички се замислиха за миг.

— Може би иска да узнае къде е бебето — предположи Ариа.

— Или може би просто иска да те нарани така, както ти си наранила нея — рече Спенсър и потрепери. — Помниш ли всички онези съобщения, които остави в гласовата ти поща, Ем? Приличаше на луда. — Тя затвори очи и си спомни дращещия глас на жената, който се чуваше от малкия говорител на клетъчния телефон. „Ще те намеря — гласеше последното съобщение. — Ще открия теб и бебето, и тогава ще съжаляваш.“

Гласът на Том Мерин прогърмя през микрофона в залата. Хана погледна към вратата.

— Какво искаше да кажеш с това, че може би не е съвпадение, че Гейл е най-големият спонсор на баща ми?

— Помисли си само. — Ариа завъртя около пръста едната от обидите си. — Ако Гейл е А., може да се е включила в кампанията на баща ти, за да бъде по-близо до нас. Може би това е част от плана ѝ.

Хана стисна силно очи.

— Татко каза, че парите ѝ са от изключително значение за кампанията. Ако по някаква причина ги изтегли, той може да не намери средства да излъчва рекламите из целия щат.

— Може би това също е част от плана на А. — допусна сериозно Спенсър.

— Момичета, чувате ли се какви ги говорите? — рече раздражено Емили. — Няма начин Гейл да е А. Да, ужасно е, че се натъкнах на нея. Да, не знам какво ще правя сега, след като тя ме видя. Но ние трябва да мислим какво ще стане, ако А. се свърже с Гейл, а не че А. е Гейл.

— Мисля, че трябва да съберем повече факти — каза Спенсър. — Сигурно има начин да докажем дали Гейл е, или не е А. Ако тя е най-големият спонсор на баща ти, Хана, може би ще успееш да поразучиш повече за нея?

— Аз ли? — Хана притисна длани към гърдите си. — Защо точно аз трябва да го направя?

Внезапно бяха прекъснати от продължителен скърцащ звук. Задната врата се откряна и през процепа се подаде главата на Кейт.

— *Ето те* и теб — каза тя и в гласа ѝ се долавяше повече облекчение, отколкото раздражение. — Навсякъде те търсих. Татко иска да излезем на сцената при него.

— Разбрах. — Хана тръгна към вратата. Тя погледна през рамо към останалите, давайки им знак да я последват. Ариа и Спенсър го направиха, но Емили не помръдна от мястото си. *Няма да се върна там*, казваше упоритият израз на лицето ѝ. *Не и щом Гейл е вътре.*

Спенсър ѝ махна извинително и влезе в банкетната зала. Помещението беше още по-натъпкано с народ от преди — всички места бяха заети. Господин Мерин стоеше на сцената и отговаряше на въпроси, залепил на лицето си политическата си усмивка. Спенсър хвана Хана за ръката, преди тя да застане до баща си.

— Коя всъщност е Гейл?

Хана посочи жената в червен костюм, която седеше на първата редица.

— Тя.

Спенсър я погледна, преценявайки русата ѝ коса, слабото лице и огромните диаманти на пръстите ѝ. Внезапно нещо прищрака в главата ѝ. На дегустацията на тортите Гейл седеше през няколко маси, облечена в костюм на Шанел. Спенсър бе усетила погледа ѝ върху гърба си, но бързо бе прогонила странното, самодоволно изражение на жената от ума си, като си каза, че просто се държи параноично.

А може би не беше така? Може би Гейл наистина я беше наблюдавала?

И може би все пак съществуваше възможността Гейл да е А.

10.

ПОВОД ЗА РАЗМИШЛЕНИЕ

В сряда следобед Ариа и Ноъл стояха пред масата в сутерена на роузуудския Колеж по кулинария, където караха курса „Въведение в готвенето“. Заобикаляха ги лъскави тенджери и тигани, и малки бурканчета с подправки, а на дъската пред тях лежеше накълцан до половината стрък праз лук. Стаята миришеше на пилешки бульон, на газ от котлоните и на противна канелена миризма от дъвките, които непрекъснато дъвчеше жената зад тях.

Всички бяха вперили погледи в мадам Ришо, тяхната инструкторка. Макар да беше работила единствено като готвачка в един круизен кораб на компанията „Карнивал“ в продължение на шест месеца, тя се държеше така, сякаш бе готвач — звезда от „Фууд нетуърк“, носеше висока шапка и говореше със съмнителен френски акцент.

— Ключът към доброто ризото е непрекъснатото му разбъркване — каза мадам Ришо, пъкна дървената лъжица в тенджерата и бавно я завъртя. Произнасяше р-то с натъртване. — Не спирайте да разбърквате, докато оризът не стане кадифен. Тази техника трудно се научава! А сега бъркайте, бъркайте, бъркайте!

Ноъл смушка Ариа.

— Не разбъркваш достатъчно бързо.

Ариа се сепна и погледна към тенджерата си, която беше пълна с ориз „Арборио“ и бълбукащ бульон.

— Опа — рече разсеяно тя и заразбърква хубаво сместа.

— Предпочиташ ли да режеш? — Ноъл държеше японския нож, който бе взел от кухнята на родителите си. Той се беше заел с рязането на червения лук за салатата. — Не искам ризотото ни да се скапе. Мадам може да ни качи на гилотината — додаде той с лукава усмивка.

— Добре ми е така — отвърна Ариа, поглеждайки към работното му място. — Освен това никога няма да успея да нарежа лука толкова добре като теб.

Изненадващо се бе оказало, че Ноъл се справя доста добре на курса — особено в частта с рязането. Ариа винаги се отегчаваше и режеше зеленчуците на големи, неравни парчета.

Усещаше как Ноъл я гледа изучаващо, но се престори, че не го забелязва, и вместо това започна ожесточено да разбърква ризотото. За щастие той бе пропуснал предизборната среща предишната вечер, защото тимът по лакрос имаше отборна вечеря. А и през последните два дни не се бяха засекли по нито един предмет, което означаваше, че не го беше виждала в училище. Дори беше обмисляла да не дойде на курса по готварство, но пък тогава Ноъл щеше да я попита за причината. И какво би трябвало да отговори тя — че е видяла как баща му опипва домати в магазина, облечен в рокля?

Тя потръпна, когато образът отново изплува в съзнанието ѝ. В момента, в който осъзна, че отдавна изгубената сестра на господин Кан всъщност е самият той, тя се изнесе с пълна скорост от зеленчуковия отдел в магазина и се скри зад щанда с франзели. Наблюдаваше мъжа отдалеч, молейки се да е сбъркала. Може пък да се окажеше някой друг тип. Може да е някоя наистина грозна жена. Но тогава иззвъня телефонът му.

— Ало? — произнесе жената с мъжки глас. — Същият като на господин Кан.

Край на играта.

Ариа не знаеше кое я смуцава повече — господин Кан или собственото ѝ поведение. Не можеше да се отърси от усещането, че всичко е по нейна вина. По същия начин се бе чувствала и в седми клас, когато видя Байрън да се целува с Мередит. Ако не бе минала по онази уличка, ако не се беше извърнала точно в онзи момент, тя нямаше да се натовари с тайната на баща си — или с разкъсващите я болезнени съмнения дали да каже на Ила. И сега така — ако беше отишла в магазина няколко минути по-късно или се беше помотала край щанда за сирена, нямаше да научи ужасната тайна на бащата на Ноъл.

Но след като вече знаеше, тя умираше от желание да научи повече. Дали това бе нещо, което господин Кан правеше често? Той *наистина* бе малко странен — беше се облякъл като викинг за партито по случай пристигането на Клаудия в Щатите, винаги пееше с пиянски глас арии от опери и мюзикъли на благотворителните партита,

организиран от училищния съвет на „Роузууд дей“. Но да се облича като жена на *обществени места*?

Дали осъзнаваше как ще изглежда това, ако някой го забележи? И определено бракът на господин и госпожа Кан не беше толкова стабилен, колкото си мислеше Ариа. Дали бяха от онези двойки, които само поддържаха имидж пред обществото, а всъщност тайно не се обичаха? При тази мисъл сърцето я заболя още по-силно за Ноъл. Той беше издигнал в култ любовта между родителите си.

Ариа му беше обещала, че между тях няма да има повече тайни, но това определено беше нещо, което Ноъл трябваше да знае — или би пожелал да научи. А тя можеше само да се надява, че А. няма да узнае за него.

От мига, когато се бе събудила предишния ден, Ариа очакваше да получи есемес, свързан с господин Кан. Но като по чудо не откри бележка под чистачката на колата си или в училищното си шкафче, нито пък екранът на телефона ѝ светна. Което означаваше само две неща — или А. изчакваше идеалния момент... или не знаеше.

Ако Гейл беше А., може би беше твърде заета да дебне Спенсър и Емили, за да се занимава и с Ариа. Нямахше как да бъде на няколко места едновременно. А ако А. не знаеше, най-доброто, което Ариа можеше да направи, бе да се престори, че никога не е виждала господин Кан. Дори нямаше да си *мисли* за това.

— Сега всички вземете своите *beurre* и измерете половин чаша! — изграчи мадам Ришо отпред.

— Какво означаваше това *beurre*? — изръмжа Ноъл. — Мразя да ми казва разни неща на френски.

— Масло. — Ариа бръкна в малкия хладилник под масата и измъкна едно пакетче. Докато го разопаковаше, мислите ѝ отново се зареяха. Защо Гейл, тази богата, преуспяла жена ще хаби време и пари в преследването на четири гимназистки? Но от друга страна тя *беше* луда. Ариа я беше срещала само веднъж преди и веднага усети, че у жената има нещо нередно.

Това се беше случило малко след като Емили призна на Ариа, че е бременна. Двете се срещнаха в града. Смятаха да обиколят италианския пазар, но Емили попита дали може да се отбият да пият кафе с Гейл, някаква странна богата жена, с която се била запознала предишната седмица.

— Тя се свърза с мен чрез Дерик — обясни момичето, имайки предвид приятеля си от ресторанта. — Той работи у тях през уикендите. Поискал допълнителни часове за работа и ме посочил като свой поръчител. — Тя се усмихна извинително. — Няма да отнеме дълго, обещавам. О, да не забравя да те предупредя. Тя е малко... откачена. Но ми изглежда доста мила.

Ариа се беше съгласила; Емили я накара да носи перука и слънчеви очила, така че Гейл да не може да я разпознае и да направи връзка между тях двете и прочутите Малки сладки лъжчини.

Единствената перука, която Ариа притежаваше, бе едно розово нещо, останало от Хелюин, но тя така или иначе си я сложи.

Кафенето се намираще до един клуб по йога и студио за пиърсинг. Заведението беше обзаведено с ремонтирани дървени селски маси, към стените бяха приковани ветропоказатели, а на една черна дъска бе забодено написано на ръка меню, което гласеше, че закуска се сервира целодневно. Гейл ги чакаше в едно сепаре, а на масата беше сервирана голяма купчина палачинки с боровинково сладко. Веднага, щом забеляза Емили, тя бутна чинията напред.

— Хапвай. Боровинките са полезни за развиващия се мозък на бебето.

— О... — Емили изглеждаше стресната. — Колко мило от твоя страна.

— Просто се грижа за бебето — рече Гейл с мила усмивка, без да сваля поглед от Емили.

— Оценявам го. — Емили отхапа от една палачинка и се усмихна. — Много са вкусни.

Гейл смутено се прокашля.

— Извини ме, ако смяташ, че прибързвам, но предположих, че ще дадеш детето за осиновяване. Мога ли да те попитам дали си избрала семейство?

По бузата на Емили потрепна едно мускулче. Ариа се протегна под масата и я улови за ръката, сякаш искаше да каже: *Ако искаш веднага да избягаме оттук, с теб съм.* Вместо това Емили си пое дълбоко дъх.

— Ами да. Намерих една приятна двойка, която живее в предградията, недалеч от мен.

Гейл клюмна.

— И аз така реших. Наскоро загубих детето си и се чувствам ужасно. Двамата със съпруга ми искахме да си направим бебе и преминах през безброй процедури ин витро, похарчих хиляди долари, но безуспешно.

— Сигурно ти е било много трудно — каза Емили и лицето ѝ омекна.

Очите на Гейл се напълниха със сълзи.

— Толкова силно искам да имам бебе. Ти изглеждаш красива, умна и уравновесена девойка. За мен щеше да е чест да отгледам детето ти, но предполагам, че не ми е писано. — Тя наведе глава.

— Боже, ако знаех — промърмори Емили, като си играеше с вилицата. — Наистина съжалявам.

— Сигурна ли си, че няма да промениш мнението си? — Гейл повиши глас. — Няма да съжаляваш. Двамата със съпруга ми сме добре обезпечени и ще те възнаградим богато.

В главата на Ариа звъннаха безброй аларми. Тази жена наистина ли възнамеряваше да *плати* на Емили за детето ѝ?

Но Емили не изглеждаше ужасена. Тя протегна ръка към чашата с вода, отпи една глътка и кимна на Гейл да продължи.

— Ще му осигурим всякакви привилегии — каза Гейл. — Частни училища. Всякакви уроци. Невероятни пътувания по цял свят. Каквото ти хрумне.

Ариа огледа останалите хора в кафенето, изненадана, че никой не е чул предложението ѝ. Това не беше ли незаконно?

Тогава Гейл остави една двайсетдоларова банкнота на масата и се изправи.

— Помисли си, Хедър. Ще ти се обадя след няколко дни, или ако искаш, ти ми се обади. — Тя подаде на Емили визитната си картичка. Миг по-късно вече излизаше от кафенето, помахвайки с ръка на оплешивяващия собственик зад бара, сякаш не беше предложила току-що да купи бебето на една непозната.

Веднага щом Гейл се изгуби по тротоара, Ариа изпусна шумно дъха си.

— Ще извикаш ли полиция, или аз да го направя?

Емили изглеждаше изненадана.

— Какво?

Ариа впери поглед в нея.

— Да не си надрусана? Тя току-що ти предложи пари, за да купи бебето ти.

Емили взе една палачинка.

— Ужасно ми е жал за нея. Очевидно наистина иска да има дете. Изглежда толкова тъжна.

— Нима повярва на съзливата ѝ история? — Ариа поклати глава. Емили винаги се бе проявявала като най-чувствителната в групата им, момичето, което спасяваше малки птички, избутани твърде рано от гнездото им, или се опитваше да възпира Али, когато тя се отнасяше прекалено лошо с някого.

— Ем, нормалните хора не отиват в кафенета, за да предлагат на непознати тийнейджърки да им купят неродените бебета. Дори хора, които отчаяно искат деца. Тази жена определено не е в ред.

Но Емили гледеше замислено към корема си и като че ли не чуваше нито една дума от онова, което ѝ казваше Ариа.

— Няма ли да е хубаво, ако имаш всичко, което ти се прииска? Екзотични пътувания? Фантастични летни лагери? Животът на детето ще бъде невероятен.

— Парите не са всичко, знаеш — отбеляза Ариа. — Виж Спенсър. Тя има всичко, което иска, а семейството ѝ е пълна каша. Можеш ли честно да кажеш, че тази жена ще бъде любяща майка?

— Възможно е — отвърна Емили със съчувствено изражение на лицето. — Дори не я познаваме.

— *Точно така!* — Ариа удари е вилицата по масата, за да подчертае думите си. — На мен много ми харесва първото семейство, което избра, Ем. Трябва да ги опознаеш. Ненапразно си ги избрала.

— Но те и двамата са учители — възрази Емили. — Никой от тях не печели много пари.

— Откога това има значение за теб?

— Откакто забременях! — Бузите на Емили пламнаха. Тя го каза толкова силно, че двама клиенти вдигнаха изненадано глави, след което смутено продължиха да се хранят.

Ариа продължи да я уговаря, изброявайки причина след причина защо Емили не трябва да обръща внимание на Гейл, но приятелката ѝ я гледеше с упорито изражение на лицето. Затова тя не се изненада, когато няколко дни по-късно Емили ѝ каза, че е приела предложението на Гейл. Не се изненада и когато няколко седмици по-късно Емили ѝ се

обади с паникьосан глас, за да ѝ съобщи, че е променила решението си и Ариа трябва да ѝ помогне да се измъкне от кашата, която е забъркала.

— Ризотото ти стана на желе!

Мадам Ришо се беше надвесила над Ариа и надничаше в тенджерата ѝ с отвратена физиономия. Оризът наистина се беше превърнал в гъста каша. Тя се опита да я разбърка с дървената лъжица, но пюрето не помръдваше.

Мадам Ришо поклати шава и отмина, мърморейки.

Целият курс се подсмивваше и хвърляше погледи към Ариа.

Ноъл я погледна с любопитство.

— Сигурна ли си, че всичко е наред? — попита той.

Ариа усети как главата ѝ натежава. Запита се дали да не каже на Ноъл за бременността на Емили и случилото се след това... може би дори за А. Та нали двойките си казват всичко.

Нали би трябвало да си вярват?

Но пред очите ѝ отново премина образът на господин Кан, облечен в рокля. Тя изправи рамене и се усмихна извинително на Ноъл.

— Извинявай. Мислех си какво да облека за неделния бенефис на бащата на Хана. Смяташ ли, че трябва да си купувам нещо ново?

Ноъл я погледна озадачено, после сви рамене и я прегърна през раменете.

— Каквото и да облечеш, ще изглеждаш фантастично.

Ариа се сгуши в него, усещайки вътрешностите си също толкова разкашкани и непривлекателни като ризотото, което току-що беше опропастила. Дотук с пакта за откровеността. С крайчето на окото си тя зърна някакъв светъл проблясък край прозореца. Това не беше ли... руса коса? Но когато се отдръпна от Ноъл и се вгледа по-внимателно, проблясъкът беше изчезнал.

11. НА ФИТНЕС

По-късно същата вечер Хана премина през запотената стъклена врата на фитнес клуб „Помпата“ в мола „Кинг Джеймс“. Вътре миришеше на пот, разлят „Гаторейд“ и неопределимата, но съвсем момчешка миризма на тестостерон, от която на Хана винаги ѝ се гадеше. Зад рецепцията стоеше момче с пригладена назад коса, излязло като че ли от кастинг за „Джърси шор“, пиеше протеинов шейк и четеше списание за бодибилдинг. Срещу него на стената висеше плакат на горила, която вдига тежести; мускулите ѝ бяха добре очертани, бицепсите бяха изпъкнали. Сигурно целта на плаката бе да вдъхновява хората да блъскат повече, но пък кой би искал да прилича на горила?

Хана си взе едnodневен пропуск и тръгна към централната зала, в която имаше стойки с гирички, лежанки и дълга поредица огледала. Разнесе се силен звън от метални тежести, които се нанизват на стоманените прътове. Когато Хана погледна иззад ъгъла, сърцето ѝ се разтупка.

От едната страна на уредите Мейсън Байърс и Джеймс Фрийд правеха лицеви опори. А до тях, облечен в стара тениска на „Филаделфия Филис“ с отрязани ръкави, зареял замечтан поглед в нищото, стоеше Майк.

Хана се обърна, проследявайки погледа на Майк към голямата зала за упражнения. На вратата ѝ висеше бяла табела, на която пишеше: „ТАНЦИ НА ПИЛОН, 6:30“. На равни интервали пред огледалата бяха разположени няколко метални стълбове. В залата се виждаха няколко жени на средна възраст, облечени в трика, къси полички и обувки на високи токчета. В самия център, балансирайки перфектно върху острите си токчета на стриптийзърка, стоеше Колийн.

Новата приятелка на Майк прокара пръсти през косата си. Днес като че ли не си беше сложила толкова много мус, а тялото ѝ

изглеждаше едновременно закръглено и източено в тесните шорти и жълтия спортен сутиен, които беше облякла. Когато Колийн забеляза отражението на Майк, тя се обърна, помахала и му изпрати въздушна целувка. Майк ѝ изпрати друга в отговор.

Хана сви юмруци, когато си представи тези двамата в леглото.

Тя влетя в съблекалнята, хвърли чантата си на пода и бързо облече тигровата изрязана тениска в стриптийзърски стил, която си бе купила по-рано следобед. След като едва се намърда в нея — беше си купила с един номер по-малка, за да може бюстът ѝ да изпъква, — тя се огледа в огледалото. Косата ѝ изглеждаше бухнала и необузdana, благодарение на тоновете лак за коса. Беше си сложила три пъти повече грим от обичайното, макар да се беше спряла, преди да си сложи фалшивите мигли. Последваха *puice de resistance*^[1]: чифт невероятно високи, невероятно заострени, сребристи сандали „Джими Чу“. Беше ги обувала само веднъж досега, на миналогодишния бал по случай края на учебната година. Майк реши, че са много секси и дори я накара да ги носи на партито след бала с дънки. Хана ги нахлузи на краката си и се разходи напред-назад. Изглеждаха идеално. Надяваше се само да успее да танцува на пилоната с тях.

Телефонът ѝ изжужа и тя го погледна нервно. „Имате едно ново съобщение“. За щастие беше Кейт, която питаше дали Хана ще се съгласи да ѝ помогне в раздаването на флаери из Роузууд в събота сутринта. „Разбира се“ — написа в отговор Хана, опитвайки се да пренебрегне треперенето на ръцете си. След като Спенсър и Емили бяха получили съобщения от А., тя цял ден бе очаквала своето.

Възможно ли бе Гейл да е А.? Хана не беше срещала жената през лятото — само беше чула за нея от Емили, която ѝ се бе обадила преди секциото, — но така и не можа да забрави съобщенията в гласовата поща, които Гейл беше оставила в нощта, когато бяха измъкнали Емили и бебето от болницата. Това не бяха отчаяните, съзлививи гласови съобщения, които би оставила жена, която смяташе, че може да не получи детето, на което толкова се бе надявала — те бяха гневни и произнесени със стоманен тон.

Гейл не бе от хората, на които можеш спокойно да се изпредиш на пътя, а сега бе замесена дълбоко в кампанията на господин Мерин.

Сутринта, на закуска, Хана седна до баща си на масата.

— Откъде познаваш Гейл? Стари приятели ли сте?

Господин Мерин мажеше филията си с масло.

— Всъщност се запознахме преди една седмица. Тя ми се обади да ми каже, че наскоро се е преместила в Пенсилвания и наистина харесва платформата ми. Сумата, която ми обеща, е огромна.

— Нали провери миналото ѝ? Да не е някоя... знам ли, сатанистка? — Лицето на Хана пламна. *Или някоя луда, която дебне дъщеря ти?*

Баща ѝ я погледна с любопитство.

— Съпругът на Гейл току-що направи значително дарение на Принстън, за изграждането на нова лаборатория за изследването на рак. Не знам колко сатанисти биха направили *това*.

Обезкуражена, Хана се качи в стаята си и потърси в Гугъл името на Гейл, но не изскочи нищо. Тя бе известна с участието си в безброй благотворителни събития в Ню Джърси и преди десет години се беше състезавала по обязване на кон на изложението в Девън.

Но пък какво *би могло* да изскочи? Едва ли Гейл поддържаше блог за това как систематично тормози четири гимназистки и се представя като А.

Вратата на съблекалнята се отвори със скърцане и вътре нахълта една разголена, изпотена жена. Хана пъкна чантата си в шкафчето, заключи го и тръгна към фитнес залата.

Когато мина покрай Мейсън и Джеймс, те спряха с лицевите опори и смушкаха Майк. Хана се престори, че не забелязва как той се обръща и я поглежда, и продължи да върви, поклащайки бедра, с надеждата, че задничето ѝ изглежда разкошно.

— Добре дошла! — Една жена, облечена в оскъдно черно трико и клин, обула високи обувки в стил осемдесетте, махна с ръка, докато Хана влизаше през вратата. — Нова си, нали? Аз съм Трикси.

Инструкторката посочи празния пилон в средата на залата, точно до Колийн.

— Този пилон просто е предназначен за теб.

Хана бавно се приближи до него и се усмихна на Колийн.

— О, здрасти! — изчурулика тя с престорена изненада, сякаш срещата им бе съвсем случайна и Хана не беше планирала стратегически всичко от мига, когато чу момчетата да говорят за това в училищната съблекалня.

— Хана? — Колийн огледа Хана от главата до петите. — Мили боже! Колко забавно! Не знаех, че танцуваш на пилон.

— Не е кой знае колко трудно — изсумтя Хана, призовавайки скритата в нея Али. Тя се огледа в огледалото. Кръстчето ѝ бе по-тънко от това на Колийн, но тя пък имаше по-големи гърди.

— Този курс страшно ще ти хареса — рече Колийн. — Ако, разбира се, танцуваш непрекъснато на пилон, сигурно ще ти е адски лесно. Обзалагам се, че си много добра. — Тя се наведе към Хана. — Майк не е проблем, нали?

Хана не беше сигурна дали Колийн е искрена, затова просто вирна нос.

— Все тая — отвърна спокойно тя. — Майк ми създаваше доста грижи. Не е лесно непрекъснато да изглеждаш като сервитьорка в „Хутърс“. Освен това по купоните винаги се зазяпваше по другите момичета — и това ме подлудяваше. — Тя се усмихна извинително на Колийн. — Но съм сигурна, че с теб не го прави.

Колийн отвори уста да отговори, на лицето ѝ бе изписана такава тревога, че Хана се зачуди дали пък не е прекалила. Точно в този момент от говорителите гръмна песента „Hot Stuff“. Трикси излезе пред курса, уви крака си около пилона, повдигна задничето си във въздуха и направи леко похотливо завъртане в стил „Цирк дьо солей“.

— Хайде, всички! — извика тя в микрофона си. — Да започнем с малко прикляквания!

Тя приклекна ниско с разкрасени крака. Класът я последва, поклащайки се в ритъма на музиката. Хана стрелна с поглед Колийн; приклякванията ѝ бяха ниски, балансирани и перфектни. Колийн отвърна на погледа ѝ и ѝ се усмихна широко. „Справяш се страхотно!“, произнесе тя само с устни. Хана потисна желанието си да завърти очи. Как е възможно да е толкова противно позитивна през цялото време?

Трикси ги прекара през поредица от въртене на главата, повдигане на раменете и провокативни поклащания на хълбоците. След това опитаха серия от танцувални движения, които включваха подскачане около пилона като Джийн Кели в „Аз пея под дъжда“. Хана се справи чудесно; сърцето ѝ биеше ускорено и на челото ѝ се появиха съвсем ситни капчици пот.

Секси пот, естествено.

Когато Хана отново погледна през рамо, момчетата седяха на дюшеците в залата и зяпаха момичетата като изгладнели кучета. Въодушевена от присъствието им, тя вдигна ръка и я спусна зад гърба си, завъртайки задничето си към тях. Джеймс Фрийд видимо потрепери. Мейсън подсвирна. Колийн забеляза момчетата и изигра сексапилен танц. Момчетата се сбутаха одобрително.

Колийн намигна заговорнически на Хана.

— Не могат да ни се наситят, нали?

На Хана ѝ се искаше да я шляпне. Наистина ли не осъзнаваше, че се състезаваха?

— Следващото упражнение е само за напредналите курсисти — обяви Трикси и от тонколоните се понесе страстна песен на Адел. Тя отиде до пилоната, уви ръцете и краката си около него и се изкатери като маймунка. — Захващайте се за пилоната с бедрата си, момичета!

Колийн продължи да се увива около пилоната. Тя се хвана за него с едната си ръка, изви гърба си и увисна назад за миг. Момчетата заръкопляскаха.

Хана стисна зъби. Колко ли трудно би могло да е това движение? Тя се вкопчи в пилоната и започна да се изкачва. Успя да се задържи за миг, но мускулите ѝ не издържаха и тя започна да се плъзга към земята. Не спря да се спуска, докато задникът ѝ не докосна пода. Отражението ѝ в огледалото изглеждаше абсурдно.

— Добър опит, Хана — изчурулика Колийн. — Това движение е *наистина* трудно.

Хана изтупа задните си части и огледа останалите момичета в залата, които правеха любов с пилоните си. Внезапно те вече не ѝ изглеждаха като стриптийзьорки, а просто като закръглени жени на средна възраст, които се правеха на шутове. Това бе възможно най-идиотският фитнес курс, на който се бе записвала.

Сигурно имаше много по-лесни начини да привлече вниманието на момчетата.

Тя отново се обърна към прозореца и погледна към тях. Когато се увери, че я гледат, небрежно подръпна надолу тясната си леопардова блузка, разкривайки презрамката на червения си дантелен сутиен.

Лицата на момчетата показаха, че са я видели. Ченетата им увиснаха. Джеймс се ухили. Мейсън се престори, че припада. Майк

дори не се усмихна, но не сваляше очи от нея. Това ѝ стигаше. Тя излезе от залата, полюлявайки бедра в ритъма на музиката.

— Няма ли да останеш? — извика Джеймс с разочарован глас.

— Трябва да оставя нещо и на въображението, нали? — отвърна закачливо Хана. И без да се обръща усещаше, че Майк продължава да я гледа. Освен това знаеше, че Колийн я следи в огледалото и сигурно се чувства объркана. Както и да е. Тя знаеше какво би казала тяхната Али, ако все още жива бе: в любовта и танците на пилони всичко е позволено.

---

[1] Puice de resistance (фр.) — върхова точка, отличен екземпляр.
— Б.пр. ↑

12. МЪДРИ СЛОВА

Същата вечер Емили стоеше в коридора на „Света троица“, църквата, която посещаваше семейството ѝ. По стените бяха забодени балони от оризова хартия, изписани с псалми и части от Библията. От единия край на коридора до другия беше опъната една дълга, златиста пътека. Въздухът миришеше на смесица от тамян, застояло кафе и каучуково лепило, а под вратата, свистейки, се промъкваше вятърът. Преди много години Али ѝ беше казала, че свистящият вятър представлява стонове на хората, погребани в гробището зад сградата. Понякога Емили наистина вярваше, че това е истина.

Вратата в дъното на коридора се отвори и навън надникна един застаряващ мъж. Това беше отец Флеминг, най-възрастният и мил свещеник в църквата. Той се усмихна.

— Емили! Влизай, влизай!

За миг Емили се поколеба дали да не се обърне и да хукне обратно към колата си. Може би това бе огромна грешка. Предишния ден, когато се бе прибрала у дома след тренировката по плуване, майка ѝ я беше накарала да седне в кухнята и ѝ беше казала, че двамата с баща ѝ обмислят да отложат пътуването си до Тексас.

— Защо? — попита Емили. — От месеци планирате това пътуване!

— Защото не приличаш на себе си — отвърна госпожа Фийлдс, докато сгъваше и разгъваше една салфетка. — Тревожа се за теб. Мислех си, че със спечелването на стипендията в Университета на Северна Каролина си поела по нов път и си оставила всичко зад гърба си. Но очевидно това още те тормози, нали?

Очите на Емили се наляха със сълзи. Разбира се, че ѝ тежеше — нищо не се беше променило. И още по-зле, жената, която искаше да осинови бебето ѝ, я беше открила. Ако А. не разкажеше на някого за бременността ѝ, Гейл със сигурност щеше да го направи. И какво

щеше да стане след това? Щеше ли Емили да има дом, в който да живее?

Дали родителите ѝ щяха някога да ѝ проговорят?

Тя зарови лице в ръцете си и промърмори, че всичко е толкова трудно. Госпожа Фийлдс я потупа по рамото.

— Всичко е наред, скъпа.

От което Емили се почувства още по-зле — тя не заслужаваше съчувствието на майка си.

— Имам една идея. — Госпожа Фийлдс взе слушалката на безжичния телефон. — Защо не поговориш с отец Флеминг?

Емили се намръщи при мисълта за свещеника. Беше го познавала през целия си живот. Пред него се изповяда за пръв път, когато беше на седем години, и той ѝ каза да не се притеснява, че е нарекла Сет Кардиф морж в училищния двор. Но да му признае, че е правила предбрачен секс? Струваше ѝ се толкова нередно.

Проблемът беше в това, че госпожа Фийлдс нямаше да приеме „не“ за отговор — всъщност тя вече беше уредила среща с отец Флеминг на следващия ден, без да пита Емили. Момичето се съгласи, най-вече за да успокои родителите си и да ги накара да отпътуват за Тексас, както бе планирано. Сутринта двамата бяха заминали за летището, макар госпожа Фийлдс да бе оставила астрономически списък с телефони за спешни случаи на масата в кухнята и бе уредила няколко съседни да наглеждат Емили, докато родителите ѝ ги нямаше.

И ето сега тя беше тук и вървеше бавно към кабинета на отец Флеминг.

Преди да се усети, вече беше окачила палтото си на закачалката във форма на ръка с вдигнат палец, закована за вратата, и оглеждаше стаята. Декорът я изненада. От перваза на прозореца ѝ се хилеше порцеланова глава на Кърли от „Тримата тъпаци“. Лицемерният свещеник от „Семейство Симпсън“ се цупеше до стойката на лампата. По рафтовете имаше много религиозни книги, но до тях бяха наредени загадките на Агата Кристи и трилърите на Том Кланси. На масата бяха поставени две малки ръчно изработени гватемалски успокояващи кукли.

Отец Флеминг я забеляза, че ги гледа.

— Трябва да ги слагаш под възглавницата, за да спиш спокойно.

— Знам, и аз имам няколко. — Емили не успя да скрие изненадата в гласа си. Тя не мислеше, че свещениците могат да бъдат суеверни. — Вършат ли ви работа?

— Всъщност не. А на теб?

Емили поклати глава. Беше си купила шест куклички от магазин в Холис малко след случилото се в Ямайка, с надеждата, че ще ѝ помогнат да спи през нощта. Но тревожните мисли не я напускаха.

Отец Флеминг седна на коженото кресло зад бюрото си и скръсти ръце.

— И така. Какво мога да направя за теб, Емили?

Тя наведе очи и се загледа в обеления си зелен лак.

— Всъщност съм добре. Мама се притеснява, че съм стресирана. Не е кой знае какво.

Отец Флеминг кимна съчувствено.

— Ако искаш да говориш, аз съм готов да те изслушам. Каквото и да кажеш, то няма да напусне тази стая.

Емили повдигна вежди.

— И няма да кажете на мама... нищо?

— Разбира се.

Емили прокара върхчето на езика си по зъбите; внезапно почувства тайната си като гнойна рана в гърдите.

— Родих дете — изтърси тя. — През лятото. Никой от семейството ми не знае за това, освен сестра ми. — Произнасянето на тайната на глас бе достатъчно, за да я накара да се почувства като дявол.

Когато отново погледна към отец Флеминг, лицето му имаше все същото невъзмутимо изражение.

— И родителите ти нямат никаква представа?

Емили кимна.

— Скрих се в града през лятото, за да не разберат.

Отец Флеминг разхлаби яката си с пръст.

— А какво стана с бебето?

— Дадох го за осиновяване.

— Запозна ли се със семейството?

— Да. Много са мили. Всичко мина много леко. — Емили се загледа в кръста зад бюрото на отец Флеминг, с надеждата, че той няма да се откъсне от стената и да я прободне заради това, че е излъгала.

Бебето ѝ беше при семейство Бейкър, но нещата въобще не бяха минали леко.

След като Гейл се среща с момичетата в кафенето, Емили не можеше да я изхвърли от мислите си. Семейство Бейкър изглеждаха страхотно, но Гейл също ѝ беше предложила нещо страхотно. Ариа беше смъмрила Емили заради това, че бе обсебена от парите на Гейл, но тя не искаше детето ѝ да израсне като нея, да слуша как майка му се тюхка за пари всяка Коледа, да пропусне екскурзията до Вашингтон, защото баща му е безработен, да продължи да се занимава със спорт, който вече не му е интересен, защото това е единственият му шанс да влезе в университет. Емили искаше да каже, че парите не значат нищо за нея, но тъй като винаги се налагаше да мисли за пари, то определено означаваша.

Два дни по-късно, след като смяната ѝ в ресторанта свърши, Емили се обади на Гейл и каза, че иска да поговорят повече. Уредиха си среща същата вечер в едно кафене до Темпъл. Малко преди осем вечерта, докато Емили минаваше направо през малък парк, от тъмните храсти щръкна една ръка и я сграбчи за корема.

— Хедър — чу се нечий глас и Емили изпищя. Една фигура излезе на светло и Емили с изненада видя усмихнатото лице на Гейл.

— К-какво правиш тук? — рече задъхано тя. Гейл сви рамене.

— Вечерта е толкова приятна и реших, че ще е добре да се поразходим. Но *някой* се оказа твърде нервен — завърши тя със смях.

Емили трябваше още тогава да се обърне и да си тръгне, но вместо това си каза, че може би наистина е изнервена. Може би Гейл просто се шегуваше. Тя прие чаша безкофеиново кафе от Гейл и остана.

— Защо искаш *моето* бебе? — попита тя. — Защо не се обърнеш към Агенцията за осиновявания?

Гейл потупа пейката до себе си и Емили се настани до нея.

— В агенцията се чака твърде дълго — каза тя. — Освен това подозираме, че бъдещите майки няма да ни изберат заради онова, което се случи с дъщеря ми.

Емили повдигна вежди.

— А какво се случи с нея?

По лицето на Гейл премина разсеяно, смутено изражение. Лявата ѝ ръка започна да мачка бедрото ѝ.

— Моля те, позволи ни да вземем бебето ти. Ще ти платим петдесет хиляди долара.

Емили се сепна изненадано.

— Петдесет хиляди? — повтори тя. Така щеше да си плати всички години в университета. Нямаше да се налага да участва в състезания по плуване заради стипендията. Можеше да си вземе година почивка и да попътува по света. Или да даде всичките пари за благотворителност, за други бебета, които нямаше да имат подобен късмет.

— Може да измислим нещо — рече тихо тя.

Лицето на Гейл потрепна. Тя изписка тихо от радост и прегърна Емили.

— Няма да съжаляваш — рече тя.

След това скочи и започна забързано да обяснява, че трябва да се срещнат отново след няколко дни и след миг изчезна. Тъмнината я погълна. Разнесе се само смехът ѝ, призрачен кикот, който отекна сред дърветата. Емили остана още няколко минути на пейката, наблюдаваше дългата, светеща линия автомобили по магистрала 76. Не изпита облекчение, както се бе надявала. Вместо това се чувстваше просто... *странно*. Какво беше направила току-що?

В църковната зала отекна самотен звук от органа. Отец Флеминг вдигна преспапието от бюрото си и отново го върна на мястото му.

— Не мога да си представя какъв товар е било за теб. Но ми се струва, че си постъпила правилно, като си дала детето на семейство, което наистина го желае.

— Аха. — Гърлото на Емили се сви, сигурен знак, че всеки момент ще заплаче.

— Сигурно ти е било трудно да се откажеш от нея — продължи отец Флеминг. — Но ти винаги ще бъдеш в сърцето ѝ, а тя винаги ще бъде в твоето. Така, ами бащата?

Емили подскочи.

— Какво за него?

— Той знае ли за това?

— О, Боже, не. — Лицето на Емили помръкна. — Двамата скъсахме много преди... нали се сещате. Да забременея. — Тя се зачуди какво ли ще си помисли отецът, ако узнаеше, че бащата е

Айзък, един от членовете на паството му. Групата на Айзък бе свирила на няколко църковни сбирки.

Отец Флеминг скръсти ръце.

— Не смяташ ли, че заслужава да научи?

— Не. В никакъв случай. — Емили яростно разклати глава. — Ще ме намрази завинаги.

— Няма как да знаеш. — Той взе химикала си и щракна няколко пъти с него. — А и дори да ти се ядоса, ще се почувстваш по-добре, че си казала истината.

Двамата поговориха още известно време за това как Емили е издържала бременността си, как е преминало възстановяването ѝ и какви са планове ѝ за университета. Когато органистът се впусна в една дълга, монотонна вариация на *Канон в ре мажор*, айфонът на отец Флеминг извъня. Той ѝ се усмихна мило.

— Боя се, че ще трябва да те оставя, Емили. Имам среща с църковния борд след десетина минути. Смяташ ли, че ще се оправиш?

Емили сви рамене.

— Сигурно.

Той се изправи, потупа я по рамото и я поведе към изхода. Когато стигнаха до средата на коридора, той се обърна към нея и я погледна.

— Не е нужно да ти казвам, че всичко, което сподели, ще си остане между нас — рече тихо той. — И все пак съм сигурен, че ще постъпиш както е редно.

Емили кимна мълчаливо, питаше се кое ли е *редното* нещо. Отново се замисли за Айзък. На срещата на господин Мерин той се бе държал много мило. Може би отец Флеминг беше прав. Може би трябваше да му каже. Все пак бебето беше и негово.

С разтуптяно сърце Емили извади телефона си и написа есемес на Айзък.

Трябва да поговорим за нещо. Можем ли да се срещнем утре?

И преди да успее да размисли, натисна бутона за изпращане.

13.

ЗЪН, ЗЪН, ОБАЖДА СЕ ИСТИНСКАТА АЛИ

Няколко часа по-късно Ариа седеше в кухнята на Байрън и Мередит, а на масата пред нея лежеше лаптопът ѝ. На екрана се появи прозорче със съобщение от Емили. „Нещо ново?“

Очевидно Емили искаше да знае дали Ариа е получила ново послание от А. „Не — написа тя. — Все още не съм получила нищо.“ Надяваше се така да си остане. Що се отнасяше до нея, тя не знаеше нищо интересно за господин Кан. А. нямаше никаква причина да я измъчва. Тайната му щеше да остане погребана завинаги.

„Уговорката за събота остава ли?“, написа Емили.

На Ариа ѝ трябваха няколко секунди, за да си спомни, че Емили я беше помолила да отиде с нея на оглед в къщата на „Шип лейн“.

„Разбира се.“

Входната врата се затръшна, разнесе се дрънченето на пуснатите в купата ключове и гласът на Мередит, която говореше галовно на Лола. Тя влезе в кухнята и грабна бутилка минерална вода от хладилника. Беше облечена в тесни панталони и раздърпан бял суичър, а под мишницата си беше пъхнала навито на руло килимче за йога. Тъмната ѝ коса беше вързана на опашка, бузите ѝ пламтяха и тя изглеждаше успокоена.

Лола висеше в слинга на гърдите ѝ и спеше дълбоко.

— Уф, изгубила съм форма — изпъшка Мередит и завъртя очи. — Може би избързах с връщането на работа. Днес не можах да направя дори стойка на ръце.

— Аз *никога* не съм можела да правя стойка — рече Ариа, свивайки рамене.

— Ако искаш, ще те науча — предложи Мередит.

— Съжалявам, не си падам особено по йогата — отвърна Ариа. Последното нещо, от което имаше нужда, бе Мередит да я учи на нещо.

Жената остави бутилката с вода на масата и си прочисти гърлото.

— Наистина оценявам това, че отиде до магазина вместо мен.

Ариа изсумтя, загледана в абстрактната картина на Злата вещица от Запада, която Мередит бе донесла от стария си апартамент. Ако не беше глупавата ѝ вечеря, Ариа може би никога нямаше да открие ужасната тайна на господин Кан. Не можеше да не я обвинява поне малко за това.

— Освен това съжалявам... за повода за вечерята. — Гласът на Мередит се пречупи.

В първия момент Ариа настръхна, но след това осъзна, че всъщност има нещо, за което би искала да попита Мередит.

— Когато с баща ми ходехте, ти каза ли на някого за това?

Мередит се вцепени. След минута намести слинга на гърдите си, за да може Лола да се чувства по-добре.

— Не — отвърна тихо тя. — Не можех. В началото баща ти ми беше преподавател — не исках да го уволнят. Едва когато заминахте за Исландия и аз си помислих, че всичко е приключило, тогава казах на мама. Тя страшно ми се ядоса. Мислеше, че е ужасно от моя страна да се захващам с женен мъж.

Ариа гледаше изненадано в пода. Тя си мислеше, че Мередит се беше похвалила на всичките си приятели със своя по-възрастен приятел учител, че заедно се бяха присмивали на семейството, което е разрушила, и тихичко е злорадствала над това каква глупачка е Ила, щом не е заподозряна какво става.

— Когато се върнахте от Исландия, с баща ти отново започнахме да излизаме, но не посмях да кажа на мама какво става — продължи Мередит. — Притеснявах се да не каже на някого или да ме осъди твърде сурово. Знаех, че постъпвам грешно.

Ариа прокара пръсти по плетената подложка. Изненадата ѝ нарастваше.

Докато излизаха с Байрън, Мередит изглеждаше толкова уверена, настояваше, че не съсипва ничий дом, защото двамата с него са влюбени. Ариа въобще не очакваше от нея да се интересува от мнението на останалите.

— Значи не си казала на никого? През цялото време? — попита невярващо тя.

Лола се размърда. Мередит грабна розовия биберон от масата и го пъкна в устата на бебето.

— Страхувах се тайната да не излезе наяве. Бях ужасена, че майка ти ще ни хване.

— Но тя така или иначе щеше да разбере — отбеляза Ариа.

— Знам, но не исках аз да бъда човекът, от когото да го научи. — Мередит притисна пръсти към слепоочията си. — Кълна се, че никога не съм искала да унищожа живота на никого. Може и да не изглежда така, но ми беше доста трудно да приема онова, което правехме.

Ариа затвори очи. Искаше ѝ се да повярва на Мередит, но не беше сигурна дали ще може.

— Знаеш ли, видях те, когато се натъкна на двама ни в колата — рече тихо Мередит. — Видях изражението на лицето ти, колко ужасена беше.

Ариа се извърна. Споменът я връхлетя отново.

— Чувствах се ужасно. Искях да ти обясня, но знаех, че няма да пожелаеш да говориш с мен.

— Права си — призна Ариа. — Нямаше.

— След това започна да се появяваш навсякъде — продължи Мередит. — Дойде в студиото — веднага те познах. След това се появи в часа ми по рисуване. Омаза ме с боя, помниш ли?

— Аха — промърмори Ариа, без да вдига поглед от пода. Тя беше нарисувала едно голямо червено „П“ като „прелюбодейка“ на роклята на Мередит. Сега това ѝ се струваше толкова незряло.

Известно време и двете мълчаха. Мередит завърза повторно косата си на опашка. Ариа гледаше изгризаните си нокти. Лола шумно изхълца в съня си и биберонът падна от устата ѝ.

Ариа се изкиска. Мередит също се засмя, след което шумно въздъхна.

— Никак не е забавно да се пазят тайни — рече тя. — Но понякога трябва да го правим, за да се защитим. И да защитим хората около нас.

За пръв път Ариа беше съгласна с Мередит. Точно това правеше и тя, като не казваше на Ноъл за наклонностите на баща му. Чувайки мислите си, изречени на глас, се почувства по-добре.

Мередит отвори хладилника и извади шишето на Лола.

— Но трябва да ти кажа, че се почувствах като боклук, когато приятелката ти ми се обади и ме направи на нищо.

Ариа се намръщи.

— Коя приятелка?

— Нали се сещаш, онази, с която беше, когато ни видя. Алисън. Кръвта на Ариа се вледени.

— Чакай малко. Тя ти се е *обаждала*?

Мередит вирна глава.

— Обади ми се малко след като ни хванахте в колата — по някое време през юли. Зададе ми хиляди въпроси за мен и баща ти — дали сме влюбени, кога сме започнали да се срещаме, правили ли сме го вече. Накара ме да се чувствам ужасно. — Тя се взря в лицето на Ариа. — Не си ли я карала да го прави?

— Не... — Али непрекъснато бе измъчвала Ариа с подмятания за Мередит, но никога не ѝ беше казвала, че ѝ се е *обаждала* тайно.

Какво се беше надявала да постигне? И защо бе изчакала чак до юни, за да ѝ се обади? Ариа и Али се бяха натъкнали на Байрън и Мередит през април.

Внезапно през ума ѝ мина ужасяваща мисъл.

— *Кога* през юни ти се е *обаждала* Алисън?

Мередит забарабани с пръсти по масата.

— Сутринта на петнайсети. Помня го, защото тогава е рожденият ден на брат ми. Помислих, че се *обажда* той, но се оказа тя.

Стаята се завъртя пред очите на Ариа. *Петнайсети юни*. Това бе денят на гостуването им с преспиване в края на седми клас с Тяхната Али. Според събитията, сглобени от писма, свидетелски показания, публична документация и полицейското разследване, тайната близначка е била прибрана от Убежището предишния ден. Събирането на всички членове на нещастното семейство се бе осъществило. Двете близначки, които се мразеха, отново бяха заедно.

В деня на преспиването Ариа, Спенсър, Хана и Емили бяха отишли в стаята на Али и я бяха открили да седи там и с широка усмивка на лицето да чете нещо, което приличаше на дневника ѝ. До днес Ариа не се беше замисляла дали това в стаята е била Тяхната Али... или нейната близначка.

— Ариа? Добре ли си?

Ариа подскочи. Мередит я гледаше с ококорени сини очи. Тя кимна леко, чувстваше се замаяна. Али се беше *обаждала* на Мередит преди толкова години, добре — но това едва ли е било, за да я накара

да се чувства зле. Сигурно е ровела за разни мръсотии. И това не е била *Нейната Али*.

Била е Истинската Али.

14. НАВАКСВАНЕ

Четвъртък вечер Емили отиде в „Белисима“, италианско бистро в мола „Девън крест“, който се намираше в другия край на града, където щеше да се срещне с Айзък на вечеря. Подът в ресторанта бе облицован с бронзов на цвят теракот, а стените бяха боядисани да изглеждат така, сякаш са част от стара, порутена ферма. Зад бара се виждаше лъскава месингова машина за еспресо, по рафтовете бяха подредени бутилки вино, а във въздуха се носеше миризма на зехтин и моцарела. За последен път Емили бе идвала тук преди две Коледи, когато се беше съгласила да играе ролята на Дядо Коледа. Беше пристигнала в ресторанта заедно с Каси, едно от елфчетата на дядо Коледа, и двете се бяха сблизихи покрай приятелството си с Али.

Телефонът ѝ изпиука и когато погледна екрана, Емили видя сигнал от Гугъл за нов материал за Табита Кларк. Тя пропускаше голяма част от новините за Табита — те ѝ носеха много болезнени спомени, — но тъй като бе нервна и се чудеше къде да си дене ръцете, впери поглед в екрана.

Сигналът се отнасяше до стената със съобщения във възпоменателната страница на Табита Кларк. Тук имаше предимно снимки на Табита и нейните приятели. Един клип от абитуриентски бал показваше Табита в лилава сатенена рокля, златния ѝ ланец проблясваше под светлините на диско кълбото, докато тя танцуваше с приятеля си, симпатяга с доста дълга кестенява коса и ясни зелени очи, под звуците на песен на Кристина Агилера. Имаше няколко съболезнователни послания от приятели и доста гневни изказвания, че курортът „Скалите“ трябва да бъде затворен. Но погледът на Емили бе привлечен от последната публикация:

Бащата на Табита трябва да поиска аутопсия. Според мен тя не е умряла от свръхдоза алкохол.

Емили усети как я побиват тръпки. Покрай драматичните събития с бебето и Гейл, беше позабравила за другата ужасна тайна, която бе известна на А. Затвори очи и отново видя снимката, която А. бе изпратил на телефона на Спенсър — тялото на Табита, изкривено и потрошено на пясъка, след като я бяха бутнали от покрива.

— Емили! Насам!

Айзък седеше в едно сепаре в ъгъла и пред него имаше чиния с пържени калмари. Косата му бе отметната назад и той бе облякъл синя тениска, която подчертаваше сапфирените му очи.

— Здравсти! — извика той, като ѝ махна с ръка да се приближи.

В стомаха ѝ запърхаха пеперуда и тя бързо пъкна телефона в чантата си. После погледна към зелената си вълнена пола, която бе измъкнала от гардероба. Наистина ли смяташе да каже на Айзък истината? Цял следобед, вместо да внимава в часовете по литература, математика и биология тя репетираше как да му поднесе новината. „Нали помниш, че миналата година правихме секс? Ами той, ъ-ъ-ъ... даде траен резултат.“

На всичкото отгоре Айзък изглеждаше толкова *щастлив*, сякаш умираше от радост, че тя се е появила. Това щеше да го съсипе. И все пак трябваше да му каже нещо. Длъжна беше. Със сигурност не искаше А. пръв да му поднесе новината.

Ръцете ѝ трепереха, докато се промъкваше между масите и успешно избегна сблъсък с една сервитьорка, която носеше поднос с тирамису. Когато се приближи до него, Айзък се надигна от мястото си.

— Поръчах калмари. Дано ти харесат. Много ги харесваше преди, когато... нали знаеш. — Думите му прозвучаха нервно.

— Все още обичам калмари. — Емили се отпусна на мекия кожен стол.

Айзък докосна ръката ѝ, после се отдръпна, може би притеснен, че прибързва.

— Плуваш ли все още?

Емили кимна.

— Спечелих стипендия за Университета на Северна Каролина.

— Сериозно? — Айзък грейна. — Това е страхотно! Поздравления.

— Благодаря — отвърна Емили. — Ти реши ли къде ще учиш? — Тя протегна ръка и си взе парче калмар от чинията. Панировката му беше превъзходна, а сосът за топене беше гъст и пикантен.

Айзък сви рамене.

— Иска ми се да отида в „Джулиард“, но накрая сигурно ще се примиря с Холис.

— Кой знае. Ти си достатъчно талантлив за „Джулиард“. — Емили се сети за концерта на групата му. Гласът му бе богат и плътен, напомняше много на вокалиста на „Колдплей“. Много момичета припадаха по него; Емили се изуми, когато той избра нея.

Айзък отпи от газиранията си вода.

— Не. Дори не кандидатствах. Страх ме беше да се явя на прослушването. Сигурно щях да откача на сцената.

— И откога откачаш на сцената? — попита изненадано Емили. — Толкова много ли си се променил?

— Ужасно. — Айзък подпря брадичката си с ръце и ѝ се усмихна.

— Е, може би наистина е така. — Емили посочи татуировката на врата му. — Нямам спомени да си падаш по татуировките.

Айзък погледна надолу.

— Направих си я като навърших осемнайсет. Всички в групата решихме да го направим, но в последната минута ги хвана шубето. Само аз не отстъпих.

— Болеше ли?

— Да, но издържах.

— Може ли да я видя?

— Разбира се. — Айзък дръпна надолу тениската си, разкривайки черната рисунка, която приличаше на грамаден абстрактен молец.

— Леле! — извика Емили. — Гигантска е!

— Да. — Айзък отново я скри. — Искаше ми се нещо значимо.

Прииска ѝ се да докосне онази част, която все още се виждаше, но се възпря. Може би това щеше да остави погрешно впечатление у него.

— Нещо специално ли означава?

— Ами всъщност винаги съм си падал по молците. — Айзък протегна ръка и си взе парче калмар. — Знаеш ли, че могат да виждат

ултравиолетовата светлина? И че могат да надушат партньора си от разстояние седем мили?

— Сериозно? — Емили направи физиономия.

Айзък кимна.

— Винаги съм смятал, че молците са много красиви, но никой не им обръща внимание така, както на пеперудите. Те като че ли са... забравени.

Това беше типично в негов стил, произнесено с чувство и замечтаност, и същевременно леко откачено. Емили беше забравила за тази негова черта.

Беше забравила и колко е сладък. Врълхлетя я неочакван копнеж. В този миг в главата ѝ прогърмя глас, който я върна в действителността. „Ти роди детето му. Кажи му.“ Тя леко притисна зъбците на вилицата към дланта си.

Появи се сервитьорката.

— Успяхте ли да разгледате менюто?

Емили погледна надолу, изпълнена с облекчение, че са ги прекъснали. Поръча си спагети специал, а Айзък поиска телешко с пармезан. Когато сервитьорката затвори бележника си и се отдалечи, смелостта бе напуснала Емили. Тя зададе още няколко въпроса на Айзък за него — как върви училището, колко концерта са изнесли, какви са плановете му за лятната ваканция. После му разказа повече за университета, за пътешествието, на което заминава след няколко седмици и как смята да си намери работа за през лятото. През повечето време разговорът вървеше гладко и с лекота, и преди Емили да се усети, в чинията бяха останали само няколко парчета калмари. Беше забравила колко леко се говори с Айзък, как той се засмива на точните места в историята. Тя сви юмруци. Може би нямаше да е трудно.

— Как е семейството ти? — попита Айзък, когато сервитьорката донесе поръчката.

— Ами нали знаеш. — Емили сви равнодушно рамене. — Все същото. Мама продължава да помага в църквата. Тя е най-добра приятелка с отец Флеминг. Онзи ден ме накара да се видя с него.

— Наистина ли? И защо?

Емили напълни устата си със спагети, за да не се налага да отговаря. „Кажи му. Дължна си.“ И въпреки това не можеше да произнесе нищо.

Сигурно се бе забавила твърде дълго с отговора, защото Айзък се прокашля.

— А по-голямата ти сестра добре ли е? Как ѝ беше името... Карълайн?

Острата миризма на сос Алфредо я удари в носа и стомахът ѝ се преобърна.

— Добре е.

— Къде учи?

— В Станфорд.

— Харесва ли ѝ?

— Така мисля.

Всъщност нямаше представа. След като почти осемнайсет години двете бяха делили една стая, от миналото лято Карълайн избягваше да разговаря със сестра си. Когато разбра, че е бременна, Емили не знаеше към кого да се обърне, но тъй като Карълайн прекарваше лятото във Филадельфия, тя изглеждаше най-добрата възможност. Емили си помисли, че тя ще постъпи като истинска сестра и ще ѝ помогне, но макар Карълайн да ѝ позволи да отседне при нея, тя никога не я остави да забрави за разочарованието и отвращението ѝ. Никога не попита Емили как се чувства. Никога не се поинтересува от резултатите от последния ултразвук. Дори не попита кой е бащата. Когато Емили научи, че трябва да си назначи ден за секцио, защото бебето бе разположено напречно, тя се обади на Карълайн и веднага ѝ каза. Единствените думи на Карълайн бяха: „Чух, че възстановяването след секцио е много трудно.“ Емили не посмя да ѝ каже за опитите си да намери осиновители. Нито ѝ призна за предложението на Гейл да ѝ даде петдесет хиляди долара или за посещенията си в огромната ѝ къща в Ню Джърси, за да прибере чека. Гейл я гледеше така, сякаш бе експонат в бутилка. А когато Емили прибра чека в джоба си, тя се почувства омърсена.

Каролин не я подкрепи, но може би Айзък щеше да го направи, ако Емили му беше дала шанс.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Айзък, трябва да говоря за нещо с теб.

Той кимна.

— Да, нали го спомена в есемеса. Какво има?

Емили остави вилицата си на масата. Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите. *Започва се.*

— Ами...

— Какво правите тук?

Емили рязко вдигна глава. Над главите им се беше надвесила майката на Айзък, облечена в сивкавосин костюм от осемдесетте — и то не от хубавите. Погледът на госпожа Колбърт отскочи от Айзък към Емили, а след това отново към Айзък и изражението на лицето ѝ премина от раздражение към гняв.

— Каза ми, че излизаш на вечеря с момчетата от групата — изсъска госпожа Колбърт, сбърчила вежди. — Не с... *нея.*

— Престани, мамо — рече предупредително Айзък. — Знам, че ако ти бях казал, че ще се видя с Емили, ще полудееш. Тя е добър човек — не разбирам как не го виждаш. И вечерята е много приятна, наваксваме си за пропуснатото време.

Бузите на Емили пламнаха; изпълни я смесица от удоволствие и вина. Не можеше да си спомни кога за последен път някой я беше защитил така.

Госпожа Колбърт изсумтя презрително.

— Според мен едва ли е добър човек, Айзък.

— Какво те кара да мислиш така? — попита той.

Госпожа Колбърт не отговори. Вместо това погледна остро Емили. Сякаш знаеше какво е сторила. Емили си пое дълбоко дъх. Дали А. се е свързал с нея?

Най-накрая госпожа Колбърт отмести поглед и се обърна към Айзък.

— Баща ти те търси. Един от сервитьорите за тази вечер отпадна и той се нуждае от теб да го заместиш.

— Сега ли? — попита Айзък. Той посочи чинията си. — Още не съм приключил с вечерята.

— Кажи им да я опаковат за вкъщи. — Госпожа Колбърт се завъртя на токовете си и закрачи устремно към бара, очевидно очаквайки от Айзък да я последва.

Той погледна към Емили с големите си, тъжни очи.

— Съжалявам. Може ли да повторим по-късно през седмицата?

— Ами, разбира се — отвърна замаяно Емили, без да сваля поглед от госпожа Колбърт, която набираше някакъв текст на телефона

си.

Двамата махнаха на сервитьорката, която им донесе сметката и кутия за пакетиране на храната. После Айзък пхна няколко банкноти в тефтерчето със сметката и го подаде на сервитьорката.

— Искаше да ми кажеш нещо, преди да ни прекъснат. — Той леко докосна ръката на Емили. — Важно ли е?

Устата ѝ пресъхна.

— Няма значение — отвърна тихо тя.

— *Сигурна* ли си? — Айзък изглеждаше притеснен.

Емили кимна.

— Абсолютно.

Той я прегърна. Когато я притисна силно към себе си, емоциите отново я връхлетяха. Беше забравила меката му коса, лекото подраскване на наболата му брада върху шията ѝ, ароматът му на прясно изцедени портокали. В нея се събудиха отдавна потискани чувства.

Той се отдръпна твърде бързо.

— Нека ти се реванширам. В събота почивам — бихме могли да отидем в сладоледения магазин в Холис. — Меките му сини очи я гледаха очаквателно.

След миг Емили кимна и Айзък се запъти към майка си, която го чакаше до бара. Госпожа Колбърт хвърли един последен злобен поглед към Емили, след което излезе от ресторанта.

Емили отново се отпусна на мястото си, изпълнена с облекчение. Внезапно я изпълни задоволство, че госпожа Колбърт ги беше прекъснала — и че не беше издала на Айзък тайната си. Ако госпожа Колбърт разбереше за това, тя веднага щеше да се обади на родителите ѝ и сигурно щеше да разкаже на всички в църквата, че Емили е курва.

„И Айзък сигурно няма да поиска да яде сладолед с теб, ако разбере какво си натворила“, прошепна едно тъничко, егоистично гласче в ухото ѝ. Но Емили не можеше да промени миналото. Стореното — сторено, а онова, което Айзък не знаеше, не можеше да го нарани.

Нали?

15. КУПОН ИЛИ АРЕСТ

Късно следобед в петък Спенсър слезе от таксито пред входа на университета Принстън, дръпна до горе ципа на коженото си яке и се огледа.

Навсякъде се виждаха забързани студенти, облечени с къси палта и карирани шалове. Преподаватели с очила с телени рамки и сака с кожени кръпки на лактите вървяха по двойки и сигурно обсъждаха Нобеловите награди. Камбаната на часовниковата кула отбеляза шест часа и звънът ѝ отекна в калдъръма.

Спенсър потръпна. Беше идвала в Принстън много пъти за участие в състезания по дебати, летни лагери и колежански обиколки, но днес кампусът изглеждаше много, много по-различен. Следващата година щеше да бъде *студентка* тук. Какво щастие, че щеше да се махне от Роузууд и да започне всичко отначало. Дори този *уикенд* ѝ изглеждаше като ново начало. Веднага, щом влакът потегли от гарата в Роузууд, сякаш тежък товар се стовари от раменете ѝ. А. го нямаше. Спенсър беше на сигурно място... поне за известно време.

Тя погледна към упътванията, които Харпър ѝ беше изпратила. Клуб „Айви“ се намирал на Проспект авеню, които всички в Принстън наричаха просто Улицата. След като зави наляво и тръгна по трилентовия булевард, телефонът ѝ пропя. „Проучи ли знаеш кого?“, беше написала Хана.

Това беше кодът за Гейл. „Нищо, което да води до някъде“, написа в отговор Спенсър. Тя беше преровила Интернет в търсене на някакви подробности за Гейл, които биха могли да подскажат, че тя е А. Първото нещо, което искаше да провери, бе дали Гейл е била в Ямайка по същото време като тях — може би беше видяла какво са направили и, по-късно, след като Емили я беше преметнала, тя бе сглобила пъзела и го бе използвала срещу тях.

Скалите не беше място от типа, където би отседнала богатата жена на средна възраст като нея, но Спенсър се обади в няколко курорта

наблизо. Представи се като личната асистентка на Гейл и попита тя отседала ли е там. Никъде не беше отбелязвано, че Гейл е отседала там.

После Спенсър разшири търсенето и се обади в курорти, които се намираха на десет, петнайсет, дори петдесет мили оттам, но крайният резултат беше, че Гейл никога не е *стъпвала* в Ямайка.

Така че откъде би могла да знае какво бяха причинили на Табита?

Откъде се беше сдобила с онази снимка на Емили и Табита или другата, на която Табита лежеше сгърчена на пясъка? Дали Гейл не беше отишла в Ямайка под фалшиво име? Дали нямаше помощник?

Дали не беше наела частен детектив, както бе предположила Ариа?

Освен това дори Гейл да беше А., историята с Табита продължаваше да озадачава. Защо се беше държала като Али в Скалите? Били ли са двете приятелки по време на престоя им в Убежището и дали не се е опитала да отмъсти за смъртта на Али? Или всичко бе просто едно ужасно съвпадение?

Тя неусетно се озова на адреса, който Харпър ѝ беше дала. Стоеше пред огромна тухлена къща в готически стил с прекрасни огледални прозорци, грижливо подстригани храсти и американското знаме, забито на предната веранда. Спенсър извървя каменната пътека и позвъни на звънеца. Прозвучаха първите няколко ноти от Петата симфония на Бетовен. Разнесоха се стъпки и вратата се отвори. На прага застана Харпър, която изглеждаше свежо в лилавата си туника с ръкави кимоно, тесни дънки и кожени боти до глезените. Около раменете си беше увила кашмирено одеяло.

— Добре дошла! — извика тя. — Значи успя!

Тя бързо поведе Спенсър навътре. Фоайето беше проветриво и ухаеше на смесица от кожа и жасминов парфюм. По тавана се пресичаха греди от светло дърво, а стените бяха украсени с прозорци от цветно стъкло. Спенсър с лекота си представи как бъдещите лауреати на наградата Пулицър са се събрали около камината или седят в люлеещи се кресла и водят оживени дискусии.

— Тук е невероятно — възкликна тя.

— А да, става — рече равнодушно Харпър. — Трябва предварително да ти се извиня. Стаята ми е доста тясна.

— Нямам нищо против — отвърна бързо Спенсър. Беше готова да спи и в килера, ако се наложеше.

Харпър я хвана за ръката.

— Ела да те представя на останалите.

Тя поведе Спенсър по дългия коридор, осветен от хромираните лампи. Въведе я в по-голяма, по-модерно обзаведена стая, която се намираше в задната част на къщата. Панорамният прозорец на едната ѝ стена гледаше към гората отзад. Друга приютяваше голям плосък телевизор, рафтове с книги и голяма статуя на принстънския талисман — тигър от папиемаше. Увити в одеяла момичета бяха насядали по кадифените дивани, пишеха по айпадите или лаптопите си, четяха книги, а едно русо момиче свиреше на акустична китара.

Спенсър бе почти сигурна, че азиатката, която се занимаваше с телефона си, беше спечелила „Златната орхидея“ преди няколко години. Момичето с тесни зелени дънки, което стоеше до прозореца, беше абсолютна двойничка на Джеси Прат, която на шестнайсет години издаде мемоарите си за живота си в Африка с баба и дядо.

— Мацки, това е Спенсър Хейстингс — каза Харпър и всички вдигнаха глави. Тя започна да ги сочи една по една. — Спенсър, това са Джоана, Мерилин, Джейд, Кейли, Уилоу, Куин и Джеси.

Значи *наистина* беше Джеси Прат. Всички ѝ махнаха весело с ръце.

— Спенсър е приета на ранния прием — продължи Харпър. — Запознахме се на вечерята и реших, че просто е родена за нашия клуб.

— Радвам се да се запознаем. — Куин остави настрани акустичната си китара и се ръкува със Спенсър. Ноктите ѝ бяха лакирани в префърцунено розово. — Всеки приятел на Харпър е и наш приятел.

— Харесва ми китарата ти. — Спенсър кимна към нея. — „Мартин“ е, нали?

Куин повдигна идеално оскубаните си руси вежди.

— Познаваш китарите?

Спенсър сви рамене. Баща ѝ ги колекционираше и тя често ходеше с него на разни изложения, където той търсеше нови попълнения за колекцията си.

— Как ти се струва това? — попита Джеси Прат, сочейки към книгата, която Спенсър носеше. Беше „V“ на Томас Пинчън.

— О, страхотна е — отвърна Спенсър, макар всъщност да не бе успяла да вникне в историята. Авторът почти не използваше препинателни знаци.

— По-добре да тръгваме. — Харпър грабна един пуловер от облегалката на близкия диван.

— Къде отиваме? — попита Спенсър.

Харпър ѝ се усмихна загадъчно.

— На купон в дома на Дениъл. Страшно ще ти хареса.

— Страхотно. — Спенсър остави платнената си чанта до входната врата, изчака Харпър, Джеси и Куин да облекат палтата си и да си вземат чантичките, и ги последва в хладната нощ. Момичетата вървяха по заснежените тротоари, като внимаваха да не се подхлъзнат на заледените локвички. Луната бе изгряла и с изключение на няколко коли, които жужаха по главното авеню, светът бе тих и застинал. Спенсър зърна един голям джип, който бе спрял до тротоара със запален двигател, но не можа да види шофьора му през матовите стъкла.

Завиха по алеята към голямо имение в холандски стил. От вътрешността гърмеше бас, а покрай ярко осветените прозорци преминаваха сенки. Пред къщата бяха паркирани няколко автомобила, по алеята се задаваха още, а групи младежи прекосяваха предната морава на път към входната врата. Тя беше отворена и едно хубаво момче с гъсти вежди и попорасла кестенява коса ги очакваше във фойето — официалният комитет по посрещането.

— Привет, дами — каза той с мазен глас и отпи от пластмасовата си чаша.

— Здравсти, Дениъл. — Харпър го дари с въздушна целувка. — Това е Спенсър. Наесен започва при нас.

— А, свежа кръв. — Дениъл я огледа от глава до пети. — Одобрявам.

Спенсър влезе след Харпър в къщата. Дневната беше пълна с народ и от уредбата гърмеше някакво парче на Фифти сент. Момчетата пиеха скоч; момичетата бяха облечени с рокли и обувки на високи токчета, а на ушите им проблясваха диаманти. Малка групичка се бе събрала в ъгъла около едно наргиле и над главите им се носеше синкав дим.

Когато някой я сграбчи за ръката и я притегли към себе си, Спенсър реши, че е някое готино момче — наоколо беше пълно с такива. Но после погледна към сънливите му очи, мръсни расти, крива усмивка и омазана с боя тениска от турнето на Грейтфул дед от '86-та година.

— Спенсър беше, нали? — Усмивката на младежа се разшири. — Много пропусна снощи. Протестът „Окупирай Филадельфия“ беше страхотен.

Спенсър го погледна с присвити очи.

— Моля?

— Аз съм Рифър. — Младежът разпери театрално ръце. — От вечерята миналата седмица. Помниш ли?

Спенсър примигна.

— Какво правиш тук? — излая тя.

Рифър огледа стаята.

— Ами един преподавател ме покани на обяд. А след това срещнах Дениъл в залата и той ми каза за сбирката тази вечер.

Това беше най-абсурдното нещо, което Спенсър беше чувала някога.

— *Преподавател* те е поканил тук?

— Да, професор Динкинс — отвърна Рифър и помръдна с рамене. — От катедрата по квантова физика. Това ще уча следващата година.

Квантова физика? Спенсър отново впери поглед в мръсните дънки и очуканите обувки на Рифър. Той изглеждаше така, сякаш дори не знае как да работи с пералнята. И беше ли нормално преподавателите да канят бъдещите първокурсници в кампуса? Никой от нейната катедра не я беше поканил. Това означаваше ли, че не е специална?

— *Ето* те и теб. — Харпър я хвана за ръката. — Навсякъде те търсих! Искаш ли да ми правиш компания навън?

— С удоволствие — отвърна с облекчение Спенсър.

— Ако искаш, покани и Рифър — добави с пресилен шепот Харпър.

Спенсър погледна през рамото ѝ към Рифър. За щастие, той вече разговаряше с Дениъл и не им обръщаше никакво внимание. Може пък Дениъл да разбере какъв смотаняк е той и да го помоли да напусне.

— Ами, мисля, че е зает — отвърна тя, обръщайки се отново към Харпър. — Да вървим.

Харпър ритна задната врата и поведе Спенсър по тухлената веранда към една малка беседка. Няколко души бяха насядали около огъня и пиеха вино. Една двойка се натискаше до храстите.

Харпър се настани на пейката, извади една цигара от джоба на якето си и я запали. Главата ѝ се обви с миризлив пушек.

— Искаш ли да си дръпнеш?

На Спенсър ѝ трябваша няколко минути, за да осъзнае, че това е джойнт.

— Не, благодаря. От тревата ми се приспива.

— Стига де. — Харпър дръпна здраво. — Тоя стаф е невероятен. Направо те праща в облаците.

Щрак. В гората изпука пръчка. Въздухът се изпълни с шумолене, последвано от мек, копринен шепот. Спенсър се огледа нервно. След онова, което се случи предишното лято с Келси, последното нещо, което ѝ трябваше, бе да я хванат с наркотици.

— Наистина ли трябва да го правиш? — попита Спенсър, поглеждайки към джойнта. — Няма ли да загазиш?

Харпър чукна с пръст пепелта на върха на цигарата.

— Че кой ще ме издаде?

Чу се още едно изпукване. Спенсър погледна към тъмната гора; нервността ѝ се засилваше.

— Хм, питието ми е на привършване — промърмори тя, вдигайки празната си чаша. После хукна към къщата и почувства облекчение едва когато се озова в стаята. Напълни чашата си с водка с лимон и тръгна към дансинга. Куин и Джеси я поканиха да танцува с тях и тя остана там в продължение на три песни, без да мисли, опитвайки се да се потопи в музиката. Едно момче предпоследна година се вряза в кръга им, увличайки Спенсър след себе си. Водката накара кръвта във вените ѝ да пламне.

Когато видя проблясващите светлини през прозореца, тя си помисли, че някой е спрял на улицата пред къщата. Но тогава двама полицаи отвориха входната врата и надникнаха вътре. Повечето от гостите скриха питиетата си зад гърбовете. Музиката спря.

— Какво става тук? — Единият полицай освети стаята с фенерчето си.

Студентите панически се разбягаха. Тряскаха се врати. Другият полицай вдигна мегафон към устата си.

— Търсим Харпър Есекс-Пемброук — прогърмя усиленият му глас. — Госпожице Есекс-Пемброук? Тук ли сте?

Сред тълпата се разнесе мърморене. В този момент Харпър се появи през задната врата с разрешена коса и пребледняло лице.

— А-аз съм Харпър. Какъв е проблемът?

Ченгето пристъпи напред и я хвана за ръката.

— Получихме анонимно обаждане, че притежавате марихуана с цел продажба.

Харпър зяпна изненадано.

— К-какво?

— Това е сериозно нарушение. — Ъгълчетата на устните на полицаия увиснаха надолу.

Всички гледаха как мъжете извеждат Харпър от стаята. Куин поклати ужасено глава.

— Как са разбрали ченгетата, че Харпър има трева?

Като че ли чула въпроса на Куин, Харпър се обърна и погледна към Спенсър.

— Много добре — изсъска тя. — Съсипа купона на всички — и себе си.

Спенсър се опули.

— Нищо не съм казала!

Харпър просто я изгледа скептично, докато полицаите я извеждаха през вратата. Джеси и Куин зяпнаха изненадано към Спенсър.

— *Ти* си я издала? — възкликна Куин.

— Естествено, че не съм! — отвърна Спенсър.

Джеси я гледаше с ококорените си кафяви очи.

— Но ти беше с нея навън, нали? Никой от *нас* не би я издал.

— Не бях аз! — възкликна Спенсър. — Кълна се!

Но като че ли говореше на вятъра. След няколко секунди всички присъстващи я гледаха подозрително. Спенсър се изниза от стаята с пламнало лице. Какво се беше случило току-що, по дяволите? Как така изведнъж тя се оказа виновната?

Бз-з-з.

Спенсър извади телефона си. „Имате ново съобщение от неизвестен номер.“ Тя погледна към извисяващите се дървета и мълчаливите звезди. Навън беше толкова тихо, но тя инстинктивно усети как някой се крие, опитвайки се да спотаи кикота си. Пое си дълбоко дъх и погледна към екрана на телефона.

Бъди доволна, че не издадох на ченгетата ТВОИТЕ тайни.

А.

16.

НАДПРЕВАРАТА

— Страхотни сте! — извика Хана към колоната от хора, които преминаха с трополене по главната улица на Роузууд. Провеждаше се ежегодният десеткилометров маратон, организиран от градската болница. Беше събота сутринта и валеше силно.

Косата на Хана изглеждаше ужасно, а гримът ѝ беше размазан, но тя бе обещала на баща си, че ще раздава на участниците значки и сувенири с образа на Том Мерин.

— Вземете си бананче! — каза тя на един слаб възрастен мъж, който мина, пъхтейки покрай нея, и му подаде банан със стикер ГЛАСУВАЙТЕ ЗА ТОМ МЕРИН, залепен на кората. — Гласувайте за Том Мерин! — Хана подаде водни чаши с надпис ТОМ МЕРИН на две закръглени жени на средна възраст, които, вместо да тичат, вървяха сгушени под един чадър.

— Напред, давайте!

Кейт, която стоеше до нея, захлупила здраво качулката на анорака си, се изкиска игриво.

— Едва ли ще успееш да накараш точно *тях* да се размърдат.

— Сигурно не — засмя се Хана, когато внушителните задни части на жените се скриха зад ъгъла.

— Ти защо не участваш в маратона? — Кейт тикна един полуобелен банан в ръцете на една слабичка жена, която тичаше със слушалки на айпод в ушите. — Помня, че миналата година мама ме накара да викам за теб.

Хана сви рамене. Миналата година беше бягала заедно с Майк — и го беше победила с преднина от няколко секунди. Двамата го бяха отпразнували с една голяма чиния спагети в „Раят на спагетите“ и бяха толкова въодушевени от постигнатите резултати, че се записаха в още няколко състезания през лятото. Но след раздялата им Хана се отказа да бяга.

Тя стрелна Кейт с поглед.

— Всъщност въпросът е *ти* защо не се състезаваш? — Кейт беше шампионка с отбора по крос в пресечена местност в предишното си училище в Анаполис. Изабел не спираше да се хвали с това.

Кейт зарови пръсти в кестенявата си коса.

— Защото Наоми и Райли се записаха първи. Състезанието не е достатъчно голямо и за трите ни.

Хана наля още вода в чашите, просто защото не знаеше къде да си пъхне ръцете.

— Значи все още сте скарани?

— Да. — Кейт запляска шумно на преминаващите бегачи. — Скарана съм само с Наоми. Не и с Райли.

Хана погледна Кейт с надеждата да научи още подробности. Заради нея ли се бяха скарали? Дали Кейт защитаваше Хана, или беше против нея? Но в този момент телефонът на доведената ѝ сестра иззвъня и тя се скри под навеса на близкото кафене, за да приеме обаждането. Хана продължи да гледа преминаващите състезатели. Имаше студенти от Холис, мокрите им тениски бяха прилепнали към телата. Имаше бегачи-ентусиасти, облечени със състезателни потници и маратонки. Внезапно на завоя се появиха две познати фигури. Синьочерната коса на Майк бе прилепнала към главата му. Той носеше бяла тениска с дълги ръкави, торбести черни шорти и неоновожълти маратонки Найк. Дясната му ръка стискаше здраво ръката на Колийн. Двамата бяха облечени с еднакви дрехи — но бялата тениска на Колийн бе станала прозрачна от дъжда. Заболя я като видя, че хобито на Хана и Майк сега беше станало хоби на Майк и Колийн.

Хана се опита да се скрие зад масата с вода, но Колийн я зърна и се ухили до уши. *Мамка му.* Двамата изтичаха до нея, дишайки тежко.

— Леле, Хана, колко мило, че раздаваш вода! — избъбри Колийн, взе чашата, пресуши я до дъно и посегна за друга. — Благодаря!

— Направо ще изпиеш цялата туба! — процеди през зъби Хана, едва сдържайки желанието си да ѝ натика хартиената чаша в гърлото. След това се обърна към Майк и му предложи чаша. — Забавляваш ли се? — попита го тя с най-сладкия си гласец.

— Аха. — Майк изпи водата и си избра банан от подноса. — Състезанието е страхотно. Умирам от кеф да гледам толкова много момичешки задничета в мокри шорти.

— *Майк!* — Колийн се намръщи. Майк наведе извинително глава и Колийн завъртя очи. След това изтича до близкия контейнер за отпадъци и хвърли вътре празната си чаша. Хана повдигна вежди. Колийн не приемаше шегичките на Майк? Че как изобщо разговарят тия двамата?

Майк я погледна с любопитство.

— Изненадан съм, че ти не бягаш тази година.

Хана сви рамене.

— Дългът зове. — Тя му показва значката ГЛАСУВАЙТЕ ЗА ТОМ МЕРИН, която бе забола на якето си. — Но си спомням миналата година. След края на състезанието се скрихме в храстите и се натискахме, без да сваляме медалите.

Устните на Майк потрепнаха.

— Ъ-ъ-ъ, да...

Хана погледна към Колийн. Тя разговаряше край контейнера с една от другите доброволки в кампанията.

— После участвахме в десетте километра по Марвин трейл през лятото — толкова беше горещо и някъде по средата на трасето отидохме да се изкъпем голи в онова езерце. Помниш ли как лелката едва не ни хвана?

Майк се изчерви.

— Хана, не съм сигурен...

— Трябваше да го направим тогава, не мислиш ли? — прекъсна го Хана.

Адамовата му ябълка подскочи. Той отвори уста, но от нея не излезе ни звук. Сигурно се чувстваше неудобно, но със сигурност не изглеждаше отвратен. Може би все пак *искаше* да прави секс с нея.

Хана избърса капчица вода от бузата му.

— Знаеш ли, баща ми организира предизборно парти утре вечер — промърмори тя в ухото му. — Трябва да дойдеш.

Майк отново отвори леко уста. В очите му проблесна интерес и Хана бе уверена, че се кани да се съгласи. В този миг една ръка хвана неговата.

— Хей, любимите ми хора! За какво разговаряме? — попита Колийн.

Майк примига учестено и се изпъна.

— За предизборното парти на господин Мерин — промърмори той.

Очите на Колийн грейнаха.

— Леле! Двамата с Майк го очакваме с *такова* нетърпение!

Хана погледна към Майк, но той умишлено избягваше очите ѝ.

— Колийн си купи страхотна рокля — промърмори той.

— Да! — Колийн замря от възторг. — От магазина Биби в „Кинг Джеймс“. Знаеш ли го, Хана?

Хана изсумтя.

— Да. Само кучките пазаруват там.

Лицето на Колийн се сгърчи, Майк повдигна вежди, след което сграбчи ръката на приятелката си и я дръпна към колоната от бегачи.

— Това не беше много мило — промърмори той през рамо и миг след това вече го нямаше.

Какво беше *това*? Докато Хана обмисляше дали да не ги замери с банани, отнякъде се дочу тъничко кискане и косъмчетата на врата ѝ настръхнаха.

Звън. Тя погледна към телефона си, който бе пхнат в джоба на якето ѝ. „Имате ново съобщение.“ За съжаление адресът на изпращача представляваше неразбираема смесица от цифри и букви.

Дали Колийн е толкова невинна, колкото изглежда?

Пак си помисли. Всички имат тайни... дори тя.

Хана дълго време не откъсна поглед от есемеса. За какво говореше А., по дяволите?

— Хана! Ето те и теб!

Зад нея застана баща ѝ, стиснал в ръка огромен раиран чадър за голф. До него стоеше висока слаба жена, облечена в блуза „Норт фејс“, тесни дънки и мъхести боти. През рамо бе праметнала небрежно чанта „Луи Вюитон“, в ръката си държеше мобилен телефон и я гледаше със самодоволна усмивка. Стомахът на Хана се сви в мига, когато я разпозна.

Гейл.

— О! — Това прозвуча като грак. — З-здрасти. — Хана погледна телефона в ръката на Гейл. Екранът светеше, сякаш телефонът бе

използван наскоро. Тя ли беше изпратила есемеса?

— Хана, госпожа Ригс ще ни помогне в кампанията — рече господин Мерин. — Не е ли мило от нейна страна?

Гейл махна презрително с ръка.

— Моля те. Готова съм на всичко, за да подпомогна каузата на Том Мерин. — Тя пхна телефона в джоба на палтото си. — Съжалявам, че закъснях толкова, Том. Снощи двамата със съпруга ми бяхме на вечеря в Принстън, за да отпразнуваме новата лаборатория, която той финансира, и току-що се прибрахме.

— Това въобще не е проблем. — Господин Мерин погледна към бегачите. — Но не ми се иска да те карам да стоиш тук в това време. Ако толкова настояваш да помогнеш, може би ще е по-добре да е в кафенето.

— Няма проблеми, наистина — отвърна весело Гейл. — Нямам нищо против лекия дъждец. Освен това така ще опозная прекрасната ти дъщеря. — Тя се обърна към Хана и се усмихна зловещо. — Много ми се искаше да поговорим на срещата, Хана, но ти изчезна — рече Гейл със сладък глас. — Сигурно си искала да бъдеш с приятелките си, нали?

— Да, няколко от тях присъстваха на срещата — рече господин Мерин. — Всички подкрепят кампанията.

— Колко мило — пропя Гейл. — Кое беше онова момиче с червеникавата коса, с което те видях?

Хана се вцепени.

— А, сигурно имаш предвид Емили Фийлдс — намеси се господин Мерин, преди тя да успее да отговори. — Двете с Хана отдавна са приятелки.

— Емили Фийлдс. — Гейл се престори, че размишлява, Господин Мерин се обърна настрани, за да се обади по телефона, а Гейл се наведе към Хана. — Странно, тя ми каза, че се казва Хедър — процеди през зъби тя.

Хана прехапа устни, усещайки горещия, нетърпелив поглед на Гейл.

— Не знам за какво говорите — промърмори тя.

— О, мисля, че знаеш. — Гейл изгледа преминаващата групичка бегачи. — Според мен знаеш точно какво имам предвид. Не си мисли, че не знам какво става тук. Не си мисли, че не съм наясно с *всичко*.

Хана се опита да запази равнодушно изражение, но имаше усещането, че в стомаха ѝ подскачат топки за пинг-понг. Да не би Гейл да признаваше, че е А.?

Хана си спомни края на лятото. Точно преди Емили да роди със секцио, тя събра Хана и останалите в болницата и им обясни, че има нужда от помощта им да измъкне бебето от болницата, преди Гейл да се появи и да го отнесе. Тя тикна един плик в ръцете на Хана.

— Искам да отнесеш това в Ню Джърси и да го пуснеш в пощата на Гейл — обясни тя. — Това са парите от чека, който ми даде тя, заедно с едно извинително писмо. Просто го пусни в пощенската кутия и се махни. Гледай да не те види. Ако разбере, че съм ѝ върнала парите, може да дойде в болницата по-рано и да провали плана ни.

Хана не можеше да откаже. Същия следобед, след като бебето се роди, тя мина с колата си през моста Бен Франклин и след петнайсет минути се озова пред огромната къща на Гейл. Когато зави по алеята, ръцете ѝ трепереха. Не искаше да застава лице в лице с тази луда жена. Не и след случилото се с Истинската Али.

Бързо свали прозореца на колата и дръпна ръчката, за да отвори пощенската кутия. Ръцете ѝ трепереха, когато пусна писмото вътре. В този миг долови шумолене. В храстите зад къщата нещо се размърда. Хана бързо натисна педала за газта и дори не забави ход, за да си сложи колана, докато не напусна квартала. Дали не беше провалила прикритието на Емили? Беше ли я видял някой? Дали къщата нямаше инсталирани охранителни камери?

Наблизо се разнесоха весели викове, които върнаха Хана към настоящето. Баща ѝ продължаваше да говори по телефона, а Гейл стоеше толкова близо до Хана, че хълбоците им се докосваха. Тя положи леденостудената си ръка върху Ханината.

— Слушай внимателно — процеди жената през зъби. — Искам само онова, което е мое. Не мисля, че е чак толкова много. И ако не ми го дадат, мога да стигна до крайност, за да го получа; и ще го направя. Способна съм на много мръсни номера. Предай посланието на приятелката си. Разбра ли? — Устните ѝ се изкривиха в жестока усмивка и ноктите ѝ се впиха в кожата на Хана. Брадичката на момичето трепереше.

— Гейл? — Господин Мерин приключи разговора си и се върна при тях.

Гейл веднага пусна ръката на Хана. Обърна се и се усмихна ведро на баща ѝ.

— Мениджърът на кампанията ми е тук — каза господин Мерин. — Бих искал да се срещнеш с него.

— Чудесно! — възкликна Гейл. И миг по-късно вече я нямаше.

Хана се довлече до най-близката пейка, отпусна се върху нея и покри лицето си с ръце. Пулсът ѝ препускаше толкова ускорено, че го усещаше на дланите си. Думите на Гейл отекнаха в ушите ѝ. „Искам само онова, което е мое. Способна съм на много мръсни номера.“ Гейл разполагаше с хиляди възможности. Да ги издаде. Да ги съсипе. Да ги прати в затвора. Да разруши живота им. И живота на баща ѝ.

Тя бръкна в джоба си, извади телефона и натисна бутона за бързо набиране на Емили.

— Вдигни, вдигни — шепнеше тя, но телефонът продължаваше да звъни. Хана затвори, без да изчака включването на гласовата поща, и вместо това написа есемес на Емили да ѝ се обади колкото се може по-скоро.

Едва тогава забеляза малката иконка в ъгъла на екрана, която показваше, че има съобщение. Беше пристигнало, докато пишеше есемеса на Емили.

Хана се огледа неспокойно. Баща ѝ, Гейл и мениджърът на кампанията му стояха до кафенето и разговаряха. Гейл се преструваше, че слуша, но не сваляше очи от телефона си. След това погледна към Хана и се ухили зловещо.

Треперейки, Хана натисна бутона за четене.

По-добре изпълнявай каквото са ти казали! Нали не искаш кампанията на татко да се изпари във въздуха?

А.

17.

УСМИВКА! В КАДЪР СИ!

Неделя следобед Ариа стоеше в игралната зала в дома на семейство Кан, която заемаше голяма част от мазето. В нея имаше маса за бiliarд, няколко машини за пинбол и голяма маса за покер.

Ноъл, родителите му и по-големият му брат Ерик се бяха събрали около масата за бiliarд и следяха с поглед топките. Госпожа Кан натърка с креда щеката си и уцели шестицата в страничния джоб.

— Да! — рече доволно госпожа Кан, изправи се и духна върха на щеката си така, сякаш тя пушеше.

— Добър изстрел, скъпа. — Господин Кан смушка Ноъл и Ерик. — Мисля, че дамите ни биха.

Ноъл се нацупи.

— Това е защото са пет срещу нас тримата.

Ариа се наклони да възрази, поглеждайки към Клаудия, Наоми Циглър и Райли Улфи, третият, четвъртият и петият член на момичешкия отбор. Те не бяха участвали въобще. Ариа знаеше, че са тук само за да я накарат да се чувства неудобно.

— Клаудия — обади се госпожа Кан със сладък глас, — искаш ли да поиграеш?

— Няма проблем. — Клаудия погледна към Ариа. — Чакам новия приятел да се обади. Той писател, който живее в Ню Йорк.

— Мисля, че го познаваш, Ариа — каза Наоми и Райли избухна в смях.

Ариа стисна здраво щеката, устоявайки на порива да я запрати като копие към тях.

Ноъл бавно се приближи до нея, прегърна я и я целуна дълго и страстно. Тя усети как момичетата се размърдаха смутено зад гърба ѝ и когато отвори очи, видя, че Клаудия нарочно гледа встрани. Ариа плъзна ръка в неговата и я стисна с благодарност.

— С какво ли съм те заслужила? — прошепна тя.

— Съжалявам, че така те дразнят. — Ноъл посочи с очи трите момичета.

Ариа сви рамене.

— Свикнала съм.

Беше ред на господин Кан да стреля. Той запретна ръкавите на синята си риза, облегна се на масата и удари бялата топка с точността на лазер. Тя отскочи от отсрещния борд, блъсна се в номер шест и изпрати още две топки в джобовете.

Госпожа Кан плесна с ръце.

— Великолепен удар, скъпи! Не си изгубил уменията си.

Господин Кан погледна синовете си.

— Мама казвала ли ви е някога, че един уикенд в Монте Карло играх билиард за пари?

— Беше толкова секси — измърка госпожа Кан и целуна господин Кан по бузата.

— Хора, *гадост*. — Ноъл покри очите си с ръце.

Господин Кан хвана жена си за ръцете и затанцува с нея валс из стаята.

— Трябва да се поупражняваме малко за бала с маски другия месец.

— С нетърпение го очаквам — пропя госпожа Кан. — Толкова е хубаво да се маскираме с различни костюми, нали, скъпи? — Тя погледна към останалите. — Ще отидем като Мария Антоанета и Луи Шестнайсети.

— Ще бъдем страхотна двойка. — Господин Кан наведе съпругата си назад толкова ниско, че главата ѝ почти докосваше килима. — Обожавам хубавите костюми.

Ариа се стресна така, че едва не глътна дъвката си. Но докато гледаше как двамата Кан се въртят във вихъра на танца, тя постепенно започна да се успокоява. Независимо от онова, с което господин Кан се занимаваше в свободното си време, тези двама души определено се обичаха. Сигурно имаше логично обяснение защо той се беше преоблякъл като жена в магазина. Може би репетираше за маскения бал — хората харчеха хиляди долари, за да се пременят в бляскави костюми за това събитие. А може би беше изгубил бас с някой бизнес партньор.

Ариа хвана Ноъл за ръката и я стисна здраво, изпълнена е усещане за победа. Не беше получила ни един есемес за това, което означаваше, че беше победила А. в собствената му игра. Поне веднъж информацията се контролираше от нея, а не обратното.

Господин и госпожа Кан не спираха да танцуват, а играта на билиард продължи.

Момчетата доваряха топките и съответно победиха.

След това Ноъл взе Ариа в прегръдките си.

— Искаш ли да се махнем оттук? Да отскочим да гледаме някой филм в Риц примерно? — Той повдигна подканящо вежди. Те използваша киното в Риц, за да седят на задните редове и да се натискат.

Точно в този миг господин Кан плесна с ръце.

— Какво ще кажете да похапнем джелато? Има едно ново заведение в Ярмът, отдавна ми се иска да го посетя.

— О-о-о, чувам, че местенцето е божествено. — Госпожа Кан плъзна щеките в стойката им. — Съгласна съм.

— Бих могъл да го пробвам — каза Ерик.

Наоми направи физиономия.

— Джелатото си е чиста мазнина.

— Не обичам неща, които са студени — само горещи — рече Клаудия, правейки мили очи на Ерик, който не ѝ обърна внимание. Очевидно той също бе разбрал, че Клаудия не е много наред.

Ноъл погледна извинително Ариа; сигурно си мислеше, че тя иска да се махне от къщата, но момичето просто сви рамене. И без това нямаше да може да отиде на кино с него — след около час и половина трябваше да се срещне с Емили пред къщата на семейство Бейкър.

— Мисля, че джелатото е страхотна идея — каза тя на господин Кан.

— Чудесно. — Господин Кан вече се беше изкачил до средата на стълбището. — Отивам да взема.

— Обаче времето е ужасно. — Госпожа Кан погледна през вратата към верандата към проливния дъжд, който се сипеше навън. — Въобще не ми се иска да караш чак до Ярмът.

— Нямам нищо против — извика господин Кан през рамо. — Дайте ми поръчките си.

Ноъл, Ариа, Ерик и госпожа Кан последваха господин Кан на горния етаж и го изчакаха да намери менюто в една кожена папка, която държеше в чекмеджето на бюрото си. След това си избраха сладолед, а господин Кан се обади по телефона, за да даде поръчката. Докато си обличаше дъждобрана, госпожа Кан го докосна по ръката.

— Искаш ли да дойда с теб?

Господин Кан я целуна леко по устните.

— Няма смисъл и двамата да станем вир-вода. Няма да се бавя.

Той затвори входната врата и двигателят на колата му изръмжа. Госпожа Кан и Ерик се изнесоха в хола, а Ноъл отиде до тоалетна, оставяйки Ариа съвсем сама в огромната кухня. Внезапно голямата къща утихна; единственият звук бе трополенето на дъжда по покрива. Внезапно навън прогърмя и светлината угасна. Ариа изпищя.

— Ноъл? — извика тя, придвижвайки се опипом покрай стените.

Някъде в далечината някой — може би Наоми, — се изкиска. Разнесе се нов гръм, който разтресе тенджерите и тиганите, които висяха над плота. Светкавица освети стаята. Ариа бе убедена, че за части от секундата бе зърнала две очи да се взират в нея през прозореца към задния двор. Тя отново изпищя.

В този миг лампите светнаха отново. Хладилникът спокойно забръмча, стаята се обля в мека жълтеникава светлина, а очите зад прозореца бяха изчезнали. Когато Ариа погледна надолу, видя, че телефонът, който лежеше в джоба ѝ, примигва. Тя го извади и преглътна тежко.

„Имате ново съобщение от непознат номер.“

Натисна бутона за четене, ужасена от онова, което може би ще види.

На екрана се появи снимка на русокоса жена, която си слагаше червило на предната седалка в кола. Жената носеше синя риза и скъп златен часовник — същия, какъвто носеше господин Кан по време на играта на бiliarд. И с неговите издайнически гъсти вежди и тънки устни, всеки щеше да го разпознае. Часовникът на таблото показваше 1:35 — снимката бе направена преди три минути. Високият железен орел върху пощенската кутия в ъгъла на снимката всъщност се

намираше до входния портал на семейство Кан. Беше си сложил перуката още преди да излезе от двора.

Ариа изтича до прозореца, убедена, че е видяла някой да наднича откъм алеята, но там нямаше никой. Челото ѝ бе покрито с пот. *Не.*

— Ариа? — извика Ноъл откъм коридора. — Добре ли си?

Ариа пусна пердето и се обърна. Ноъл се приближаваше към нея. Тя потърси бутона за изтриване на телефона си, защото не искаше той да види снимката, но вместо това натисна дясната стрелка и на екрана се появи съобщението, което придружаваше снимката. Докато го четеше, сърцето на Ариа замря.

Тайните са такава досада. Скъсай с любимото си гадже или всички ще видят тази снимка.

А.

18.

ДОМЪТ НА НЕЙНИТЕ МЕЧТИ

— Добре дошли на огледа! — каза жизнерадостната посредничка, докато придружаваше Емили и Ариа през отворената врата на № 204 на „Шип лейн“. Тя тикна по една визитна картичка в ръцете им. — Казвам се Сандра. Заповядайте, огледайте навсякъде!

Емили погледна картичката от другата страна. „Позволете ми да намеря дома на вашите мечти“, гласеше мотото на Сандра.

— Всъщност се чудех... — започна тя, но Сандра вече се беше залепила за новата двойка, която бе пристигнала след тях.

Емили изтръска чадъра си и свали качулката на дъждобрана. После влезе във фоайето на къщата, която бе завладяла мислите ѝ през последните седем месеца. Тя беше празна и само няколко неща напомняха за семейство Бейкър. Въздухът ухаеше на свещи и препарат за почистване. Стените бяха боядисани в приятно синьо, а в отворения гардероб се виждаше синята найлонова обвивка на „Филаделфия сентинъл“. По златистия дървен под личаха драскотини от кучешки нокти, а някой бе оставил едно плетено Божие око да виси над вратата.

Емили погледна към медната ивица, която разделяше покрития с теракотени плочки под на фоайето от паркета на дневната; боеше се да влезе по-навътре. Наистина ли беше готова да види това място?

Ариа се обърна към Емили; сякаш усещаше колебанието ѝ.

— Добре ли си?

— Аха — рече замаяно Емили. — Благодаря ти, че дойде с мен.

— Няма проблем. — Безпокойство изкриви чертите на Ариа, но когато забеляза погледа на Емили, тя бързо ѝ се усмихна.

— А ти добре ли си? — попита Емили.

Устните на Ариа потрепнаха.

— Не искам да те натовазвам допълнително. И без това ти се струпа много на главата.

Емили завъртя очи.

— Стига де. Какво има?

След миг колебание Ариа се наведе към нея и перата на обиците ѝ погалиха бузата на Емили.

— Добре тогава. Преди около час получих съобщение от А.

Емили зяпна.

— Какво ти пише?

Ариа сви начервените си устни.

— Няма значение. Разни глупости. Но аз бях в дома на Ноъл, а А. направи снимка на нещо в двора им. Беше *толкова близо* до мен, а не можах да видя кой е.

Емили усети тръпки по гърба си.

— Помниш ли съобщението, което получих в колата до покрития мост? Към което беше прикрепена снимка на мен и Табита? Тогава А. също беше наблизно.

Ариа направи път на други двама души, които влизаха през входната врата.

— Как така винаги го изпускаме? И как така той винаги знае къде се намираме?

— Али винаги щеше да знае къде сме — отвърна тихо Емили.

Раменете на Ариа увиснаха.

— Ем, А. не е Али. Няма начин.

Емили затвори очи. Беше ѝ омръзнало да води този спор. Но не можеше да обясни защо е убедена, че Али не е мъртва — това означаваше да си признае, че е оставила отворена задната врата на къщата в Поконос.

Ариа влезе в дневната. По синия килим се виждаха вдлъбнатини от местата, където бяха стояли мебелите.

— Ем, А. определено е Гейл. Помниш ли колко странно се държа онзи ден в кафенето? Напълно е способна да ни проследи.

— Но в това няма никакъв смисъл. — Емили погледна през рамо, за да се убеди, че възрастната двойка, облечена в еднакви шотландски пуловери, не ги слуша. — Гейл няма никаква връзка с Ямайка. Как би могла да знае какво направихме?

— Сигурна ли си, че не си разказвала на никого за това? — попита Ариа. — Ами на онзи твой приятел Дерик? Той работеше за Гейл, нали? Сигурна ли си, че не си се изпуснала да споменеш за Табита?

Емили се извърна рязко и впери поглед в Ариа.

— Разбира се, че не съм! Как изобщо можа да си го помислиш?
Ариа вдигна примирено ръце.

— Съжалявам. Просто проверявам всички вероятности.

От съседната стая се разнесе гласът на Сандра, която обясняваше на потенциалните купувачи за кухненските подобрения и общата квадратура на жилищната площ. Емили се опита да потисне раздражението си, защото знаеше, че Ариа не се опитва да я обвини в нищо. Тя излезе от дневната и се изкачи по стълбите на втория етаж. Голямата спалня се намираше в първата стая вдясно.

Стаята бе боядисана в пепеляво сиво и имаше дървени щори на прозорците. Емили с лекота си представи леглото до едната стена, а гардероба до другата. Но не можа да си представи живота на семейство Бейкър. Рано ли обичаха да стават, или бяха поспаливи? Дали обичаха да похапват сладки или чипс в леглото и да пълнят чаршафите с трохи? Колко ли сълзи са пролели заради това, че не могат да имат дете? Това бе едно от първите неща, които Бейкърви бяха казали на Емили, когато се срещнаха с нея — че повече от четири години са се опитвали, но без успех.

— И двамата работим с деца по цял ден и толкова много искаме да имаме свое — рече искрено господин Бейкър. — Винаги сме искали да бъдем родители. — Пръстите му се свиха силно около ръката на съпругата му.

Емили бавно обиколи стаята, докосна ключа на лампата, прокара пръст по мъничката пукнатина в стената и надникна в празния гардероб. Можеше само да си представи колко са били щастливи Бейкърви при вестта, че тя ги е избрала за осиновители на детето ѝ. Сигурно цяла нощ са лежали в леглото, мечтаели са за детето си, фантазирали са за тренировките му по плуване и за първия му ден в училище. След това си представи шока им, когато са разбрали, че Емили е променила намеренията си.

Тя беше помолила Ребека, координаторката по осиновяването, да им предаде съобщението — страх я беше да им го каже лично.

Ребека беше объркана.

— Значи... ще *задържиш* детето? — попита тя.

— Ами, взех друго решение — отвърна уклончиво Емили, като не искаше да признае, че е намерила друг осиновител — *или* че Гейл ѝ бе предложила купища пари.

Координаторката се обади малко по-късно и каза на Емили, че Бейкърви са приели благосклонно решението ѝ.

— Те искат бебето ти да намери най-добрия дом и щом си решила, че той е някъде другаде, те проявяват разбиране — каза Ребека. Емили остана разочарована донякъде — предпочиташе да ѝ се бяха ядосали. Тя го заслужаваше.

След като реши да даде бебето на Гейл, Емили мислеше често за Бейкърви, особено след като Гейл започна непрекъснато да ѝ се обажда. Всеки път, когато телефонът ѝ звънеше, това беше Гейл, която я проверяваше. В началото Емили ѝ угаждаше, оправдаваше бързата ѝ реч, треперливия ѝ смях, нервните въпроси. Жената просто се вълнуваше, нали? Опитваше да оправдае отказа ѝ да я срещне със съпруга си и бъдещ потенциален баща на бебето — Гейл твърдеше, че той е много зает, но я подкрепя стопроцентово. Когато телефонът започна да звъни на всеки час, Емили започна да прехвърля обажданията на гласова поща и в нея започна да се заражда безпокойство. Нещо не беше наред. Тя започна да търси начин да развали сделката.

Страхуваше се от деня, когато щеше да даде бебето си.

Чашата преля две седмици преди назначеното секцио на Емили. Една събота Дерик я помоли да го вземе от дома на Гейл след работа; щяха да ходят в аквариума Камдън. Емили не каза на Гейл, че ще ходи у тях; беше ѝ омръзнало да се разправя с нея. След като паркира колата на алеята пред къщата, тя отиде до входната врата и погледна през прозореца.

Гейл стоеше във фойето с гръб към Емили и говореше по телефона.

— Да, истина е — казваше тя. — Ще имам бебе. Знам, знам, почти не съм наддала, но сигурно съм от малцината късметлийки.

Емили едва не се спъна. Що за луда жена би се престорила, че е бременна, когато не е? Дали не смяташе да представи бебето на Емили за свое? Тя усети неприятен вкус в устата си. Семейство Бейкър бяха казали на Емили, че детето ще узнае, че е било осиновено. Дори щяха да му разкажат за Емили. За какво ли *още* щеше да излъже Гейл?

Тя изтича до колата си, даде газ и бързо излетя от алеята. Беше твърде разстроена и дори не остави съобщение на Дерик. В онзи момент всичко ѝ беше кристално ясно. Гейл в никакъв случай нямаше

да получи бебето ѝ. Парите нямаха никакво значение. Привилегированият живот, който щеше да води под грижите на Гейл, нямаше никакво значение. Така че на следващия ден тя ѝ се обади и ѝ каза, че лекарят е преместил с два дни по-късно датата за секциото. После звънна на Ариа, Хана и Спенсър и ги помоли за помощ.

— Емили? — повика я Ариа. — Ем, ела да видиш това!

Емили я намери в малка спалня малко по-нататък по коридора.

— Погледни! — каза Ариа, разпервайки ръце.

Емили се завъртя. Стените бяха нашарени със зелена и жълта боя. На стената в дъното имаше стенопис на цирков влак, а от прозорчетата на вагоните надничаха лъв, тигър, слон и маймуна. Над стенописа имаше ваденка с надпис *Вайълет*, а над буквата Т бе разцъфнало цветенце.

— Това е била стаята ѝ — прошепна Ариа.

Очите на Емили се напълниха със сълзи. Тя си спомни как семейство Бейкър разказваха, че са боядисали спалнята на бебето в неутрални цветове, оставяйки място за името — момичешко или момчешко. Не бяха казали обаче какви имена са избрали, и казаха, че искат първо да видят бебето, преди да вземат окончателното си решение.

Според нея Вайълет бе просто перфектното име.

— Толкова е красиво — прошепна Емили, приближи се до мъничкия перваз за сядане до прозореца и се отпусна на възглавничката. Все още се забелязваха отпечатъците от детското кошче. Когато семейство Бейкър бяха намерили бебето на прага дали го бяха донесли направо тук?

Не, реши Емили. Едва ли още в първата нощ. Сигурно бяха задържали момиченцето при тях до сутринта, смаяни, че тя вече е тяхна. И уплашени. Сигурно още същата нощ са започнали да правят планове за преместване, за да избегнат любопитни въпроси и да са сигурни, че никой няма да им отнеме бебето.

Внезапно Емили почувства увереност: семейство Бейкър бяха направили всичко възможно за детето. Бяха променили живота си само за да се убедят, че ще остане с тях. Щастieto ѝ означаваше повече от приятелите, от дома им. Това струваше повече от всички пари на света. Тя беше постъпила правилно, когато беше оставила дъщеря си — *Вайълет* — при тях.

— Хей — рече Ариа с успокояващ глас, забелязвайки мокрото от сълзи лице на Емили. Тя обгърна раменете ѝ с ръце и здраво я притисна към себе си. Емили също я прегърна и двете останаха така няколко минути. Изпълваха я едновременно щастие и тъга. Радваше се, че бебето е намерило толкова любящ дом, но я дразнеше това, че все пак не знаеше къде се бяха преместили Бейкърови.

Емили се отдръпна от Ариа и заслиза по стъпалата към посредничката, внезапно намерила своята мисия. Сандра беше в кухнята и подреждаше някакви документи в една папка.

— Извинете — повика я Емили. Сандра се обърна с изкуствена усмивка на лицето. — Семейството, което живееше преди тук... Знаете ли какво се е случило с тях?

— Доколкото си спомням, напуснаха къщата в началото на септември. — Сандра прегледа документите в папката, която съдържаха информация за къщата. — Казват се Чарлз и Лили Бейкър.

— Знаете ли новия им адрес? — попита Емили.

Сандра поклати глава.

— Вие ли ми пращате имейли за това?

— Имейли ли? — Емили повдигна изненадано вежди. — Не...

Сандра извади блекбърито си и порови в него.

— Странно. Получих имейл, в който ми задаваха същия въпрос. Някой друг също желае да научи къде са се преместили семейство Бейкър.

Ариа, която също пристигна в кухнята, се закашля.

— Помните ли кой ви е изпратил имейла?

Сандра погледна към екрана на блекбърито.

— Кълна се, че беше тук, но може би съм го изтрила. Със сигурност беше женско име. Дали пък не започваше с Г.?

— Гейл Ригс? — изтърси Ариа.

Лицето на Сандра грейна.

— Да, мисля, че беше точно това. Познавате ли я?

Емили и Ариа се спогледаха уплашено. Емили никога не беше казвала на Гейл на кого е смятала да даде бебето. Агенцията по осиновяванията никога нямаше да издаде тази информация. Ами ако по някакъв начин беше успяла да научи имената на осиновителите? Ами ако А. ѝ беше казал?

Ами ако... — сърцето на Емили заби ускорено — Гейл се опитваше да намери бебето?

Внезапно от чантата на Ариа се разнесе едно *пинг*. Тя я отвори и погледна към телефона си.

— Хана пише, че се опитва да се свърже с теб, Ем.

Емили бръкна в джоба си за телефона и погледна към тъмния му екран.

— Батерията се е изтощила.

Ариа продължаваше да гледа екрана. После натисна един бутон и ахна.

— Погледни. — Тя подаде телефона си на Емили. „Кажи на Ем, че е спешно — пишеше Хана. — Мисля, че Гейл търси бебето. Обади се веднага.“

— О, Господи — прошепна Емили.

Отново се разнесе *пинг* и в телефона на Ариа се получи ново съобщение. Изпращачът представляваше набор от букви и цифри. Ариа притисна длан към устата си. Сърцето на Емили блъскаше силно в гърдите ѝ, докато тя четеше думите.

Май Емили не е единствената, която търси малкото вързопче. Кой ще го намери пръв?

А.

19.

ТАЕН АГЕНТ ХАНА

Лошото на камуфлажното облекло, осъзна Хана, е, че беше адски грозно. Трябваше да има камуфлаж „Луи Вюитон“ или камуфлаж, който да отговаря на цвета на кожата. Та нали все пак тя не се криеше в гората, а дебнеше в мола „Кинг Джеймс“.

Беше късно следобед в събота и Хана тъкмо бе облякла първото си — и последно камуфлажно облекло, поставяйки началото на операция „Разкриване тайните на Колийн“. Беше си купила комплекта в армейския магазин в Роузууд, ужасяващ магазин, пълен с противогози, чанти за гранати, груби бойни ботуши и други джунджурии, които се надяваше никога повече да не види, освен по CNN. Освен това си беше купила далекоглед, който беше доста надраскан (сигурно в някоя страховита война), очила за нощно виждане и бойна каска, в случай, че се наложи да се търкаля по земята или да скача от движеща се кола.

Може би не беше необходимо да се снабдява с цялото това оборудване, за да шпионира някакво си момиче, което сигурно щеше да примре от удоволствие, ако научи за интереса на Хана към нея, но тя се надяваше, че това ще ѝ осигури нужното настроение.

Сега се беше свила зад едно голямо изкуствено растение в центъра на еспланадата и гледаше през бинокъла как Колийн и Майк се приближават към магазина на „Викториас сикрет“. Изпълниха я лоши предчувствия. Дали постъпваше правилно? Като че ли самата тя се беше превърнала в А. Но пък Гейл може би беше права — Колийн сигурно имаше някаква тайна. Всички имаха.

Хана погледна часовника си. Реши да изчака още половин час и отново да се обади на Емили. А що се отнася до следенето на Колийн, това не означаваше, че се беше сдушила с Гейл — поне веднъж А. щеше да ѝ е от полза. Трябваше само да изрови някоя смущаваща тайна на Колийн, за да накара Майк веднъж и завинаги да ѝ бие шута и да прати смотанячката там, където ѝ е мястото.

Имаше само един проблем — досега поне Колийн беше като отворена книга. Хана беше преровила паркираната ѝ кола, но тя бе чиста и спретната. Беше последвала двамата до „Отър“, най-добрият бутик в мола, и бе наблюдавала как любимата ѝ продавачка показва на Колийн най-новите модели дънки — които Хана трябваше да види първа. *Предателка.*

Колийн се приближи до продавачката във „Викториас сикрет“ и ѝ обясни, че иска да си купи ново бельо.

— Какъв е размерът ви? — попита момичето. Хана се беше научила да чете по устните в пети клас, най-вече за да може да разбира за какво се карат техните през стъклената врата на верандата. Колийн ѝ отговори и ченето на Хана увисна. Гърдите на Колийн бяха дори по-големи, отколкото беше предполагала.

Докато продавачката търсеше модели, които Колийн би харесала, Майк се завъртя край масата със сатенени сутиени, прилепи едно огромно розово нещо към гърдите си и започна да заема екстравагантни пози.

Хана се изкиска. Майк непрекъснато правеше подобни номера, когато двамата пазаруваха заедно и винаги я размиваше. Но когато Колийн го видя, лицето ѝ се намръщи.

Майк се нацупи и пусна сутиена обратно на масата с изражение на смъмрено пале.

Телефонът на Хана силно извъня и тя трескаво притисна ръка към джоба си, за да го заглуши. На екрана се мъдреше снимката на Ариа.

— Успя ли да се свържеш с Емили? — прошепна Хана в слушалката.

— С нея съм, вързах и Спенсър — отекна гласът на Ариа от говорителя. — Направо сме луднали. Днес получих съобщение. А. със сигурност търси бебето на Емили.

Хана се свря още по-навътре в храсталака.

— Трябва да докажем, че Гейл е А. Но как да го направим, без да се обаждаме в полицията?

— Гейл е психо — обясни Ариа. — Също като Келси... Ченгетата няма да повярват на нито една нейна дума.

— Да, но тя има *пари* — напомни ѝ Хана. — Освен това е възрастна. Това наклонява везните в нейна полза, не мислиш ли?

— Мацки, не съм убедена, че Гейл е А. — отекна отдалеч гласът на Спенсър. — Снощи получих послание, а съм в Принстън. Как е възможно Гейл да се намира на две места едновременно?

Хана погледна към групата ученици от „Роузууд дей“, които минаха наблизно.

— Току-виж се оказало възможно. На състезанието сутринта Гейл се извини, че е закъсняла, защото тъкмо била пристигнала от Принстън. Съпругът ѝ спонсорирал някаква лаборатория.

Спенсър тихо изсумтя.

— Смяташ ли, че ме е проследила на купона? Нямаше ли да забележа някой като нея сред тълпата студенти?

— Сигурно се е крила в храстите отвън — рече Хана.

— Това не доказва, че Гейл е А. — възрази Емили. — Но най-важното е, че при всички случаи тя се опитва да намери бебето. Как да разберем къде са се преместили семейство Бейкър? Трябва да ги предупредим.

— Посредничката нямаше информация къде се намират — додаде Ариа с унил глас. — Може да са навсякъде.

— Всъщност може би ще успее да ги открия. — Хана прехвърли телефона на другото си ухо. — Баща ми разполага с информация за регистрираните гласоподаватели в цяла Пенсилвания. Ако са останали в щата, сигурно ще успее да намери новия им адрес.

— Наистина ли? — Гласът на Емили прозвуча обнадеждено. — Кога ще можеш да го направиш?

— Ще погледна, щом се прибера — обеща Хана. — Но може да отнеме няколко дни.

— Според мен Гейл е А. — рече Ариа. — Но как да го докажем?

Линията притихна за няколко секунди.

— Ами А. преследва всички ни, нали? — обади се Спенсър след миг. — Може някой да успее да я хване в крачка.

— Или някой да се опита да ѝ открадне телефона — вмъкна Хана.

— Страхотна идея, но трябва да знаем програмата ѝ и да се появяваме там, където е и тя. — Ариа звучеше обезкуражено.

— Знам едно място, където със сигурност ще бъде. — Хана прокара език по зъбите си. — На предизборното парти на баща ми

утре. Може да успеем да откънем телефона ѝ и да прегледаме есемесите. Вие ще дойдете, нали?

Емили изстена.

— Никога повече не искам да я виждам.

— Ще те пазим — увери я Хана. — Но ако Гейл поиска да говори с теб, можем да откънем телефона ѝ, докато е заета. После ще докажем, че е А.

— Но тя може да не е А. — простена Емили.

— Погледни на нещата от тази страна — рече предпазливо Ариа. — Дори да не е А., може би в телефона ѝ ще намерим нещо за бебето. Може би А. ѝ дава насоки. Нали искаш да разбереш какво е намислила?

Емили се съгласи и момичетата обещаха да внимават дали някой ги следи и да се обаждат веднага, щом получат ново съобщение от А. След като затвори, Хана разгърна листата на храста и погледна към „Викториас сикрет“. Майк и Колийн вече не бяха там. *По дяволите.*

В този миг тя ги зърна да вървят, хванати за ръце, към изхода.

Хана оправи клоните на храста — получавайки страни погледи от преминаващите — и ги последва навън към паркинга. Те се спряха до колата на Колийн и се заговориха. Хана приклепна до близкото БМВ Бийтъл и се заслуша.

— Сигурна ли си, че не мога да дойда с теб? — попита Майк.

— По-добре е да отида сама — отвърна Колийн, сложила ръка на дръжката на шофьорската врата.

— Стига де. — Майк отметна бретона на Колийн от очите ѝ. — Обзалагам се, че ще е много яко.

Колийн го целуна по носа.

— Обещавам да ти разкажа всичко след това.

Тя седна в колата и запали двигателя. Майк не спря да ѝ маха, докато не се скри зад завоя. Хана се затича към колата си, която бе паркирана малко по-далеч от тях. Трябваше веднага да тръгне, ако искаше да разкрие тайните срещи на Колийн.

Настигна я на изхода от паркинга към Магистрала 30, след което последва колата ѝ по поредица задни улички. Лъскавите магазини бяха заменени от викторианските къщи и тухлените университетски сгради на Холис. Една от улиците беше блокирана; беше станала катастрофа между джип и стар кадилак. Хана извърна поглед, връхлетяна от

спомените за нейната катастрофа предишното лято. Макар да не беше успяла да види светлините на линейката.

Колийн зави по една странична уличка и направи професионално успоредно паркиране до тротоара. Хана сви в близката алея, паркира накриво и се шумгна в храстите тъкмо навреме, за да види как Колийн изкачва стъпалата към старата, голяма къща на ъгъла. Тя натисна звънеца и отстъпи назад, оправяйки косата си.

Вратата се отвори и на прага застана мъж с прошарена коса и бръчици край очите.

— Радвам се да те видя — каза той, дарявайки Колийн с въздушна целувка.

— Благодаря, че се съгласи да ме приемеш — отвърна Колийн.

— За тебе, всичко, скъпа. — Мъжът взе лицето ѝ в шепите си. — Имаш толкова съвършена костна структура. Направо ти е вродено.

Колийн се изкиска срамежливо.

— Радвам се, че мислиш така.

Какво ѝ е вродено? Хана отмести едно клонче.

Да не би Колийн да мамеше Майк с този дядка?

След това вратата се затръшна. Хана притича до портата и погледна към табелката до звънеца. На нея пишеше ДЖЕФРИ ЛЕБРЕК, ФОТОГРАФ.

Хана се изкиска. Значи на Колийн ѝ правят професионални снимки. Тя знаеше точно до какво щеше да доведе това — ако този тип Джефри беше поне малко като Патрик, нейния опърпан фотограф, той щеше да омая Колийн и да я убеди да си свали блузата. Причината за скарването ѝ с Майк беше неговата ревност към Патрик — и реакцията на Хана. Може би това щеше да го раздели и с Колийн.

Хана надникна през прозореца и видя, как фотографът наглася прожектори около черен екран. После махна на Колийн да седне на един стол и застана зад фотоапарата си. Светкавицата започна да проблясва. Колийн въртеше коленете си на едната и другата страна, и лицето ѝ изразяваше различни емоции, от екстаз до напрежение, от тъга до враждебност. След няколко минути Джефри Лебрек отиде до нея и ѝ каза нещо, което Хана не можа да чуе. После отстъпи встрани и Колийн свали пуловера си. Хана се наведе напред. Може би това беше моментът, когато тя щеше да позира по дантеления си черен сутиен.

Но когато Джефри се върна при фотоапарата си, Колийн продължаваше да е облечена с черната си тениска.

Тя се усмихна; изглеждаше свежа и сладка. След няколко минути фотосесията приключи. Колийн стана от стола, подаде на фотографа един чек и му разтърси ръката.

— Невероятно — промърмори Хана. Всичко бе толкова непокварено, че просто можеше да бъде оградено с ореол.

Колийн тръгна към изхода и Хана изхвърча през портата, преди момичето да успее да я види. Когато зави зад ъгъла, тя едва не се блъсна в един черен седан, който бръмчеше до тротоара. Прозорците му бяха затъмнени, но тя видя нечии очи, които надничаха през леко отворения заден прозорец. Преди да успее да види човека, колата се отдалечи. Хана се обърна след нея, но не успя да види номера.

Бийп.

Телефонът на Хана присветна в чантата ѝ. Щом погледна към екрана, думите на новия есемес опариха очите ѝ.

Близо си, Хана. Продължавай да ровиш.

А.

20. ГЪРНЕ СЪС ЗЛАТО

Същия следобед Спенсър напусна занемарения Мотел 6 в покрайнините на университетския кампус, където бе отседнала след провалено парти предишната вечер, и тръгна към гарата. Дъждът беше спрял и тротоарите блестяха под лъчите на появилото се слънце, а въздухът ухаеше на свежи цветя.

Хората прибираха чадърите и сваляха качулките на дъждобраните си.

Двама играчи на фризби-голф излязоха от общежитията и подновиха играта си. Всеки друг ден Спенсър щеше да се възползва от възможността да седне на някоя от пейките и просто да се наслади на великолепието на университета в Принстън. Но днес просто се чувстваше изтощена.

Почти веднага, след като полицията бе отвела Харпър от купона, Спенсър ѝ беше изпратила няколко есемеса с разточителни извинения, но Харпър не ѝ отговори. Не получи отговор и от Куин или Джеси, или което и да е от другите момичета, с които се бе запознала преди ареста. Спенсър знаеше, че оставането в „Айви хаус“ — или в което и да е друго място в кампуса — не е добра идея, затова прегледа в Гугъл местните мотели и почти в полунощ се озова в стаята в Мотел 6. Искаше само малко да поспи и да забрави за случилото се, но остана будна почти цялата нощ заради силната техно музика, която се носеше от сексмагазина до мотела. Косата ѝ беше мазна от хотелския шампоан, кожата я сърбеше от евтините памучни чаршафи, а главата ѝ пулсираше от мислите за това колко лошо е прецакала шансовете си да бъде приета в „Айви“.

Беше готова да се прибере у дома.

Край нея минаха група възрастни, облечени с бизнес костюми, които изглеждаха важни и уважавани. Хана беше казала, че Гейл е била в университета. Очевидно я беше проследила предишната нощ и беше предупредила ченгетата за Харпър. Спенсър разбираше, че жената е

бясна на Емили, заради това, че не ѝ беше дала детето си, но кой ненормалник ще стига до такива крайности в отношенията си с наполовина по-малки от него хлапачки?

Погледът ѝ попадна на някаква блондинка и Спенсър изведнъж се спря. На една от пейките, с книга на Д. Х. Лорънс в ръка и голяма чаша кафе до себе си, седеше Харпър.

— О! — изтърси Спенсър. — З-здрасти!

Харпър я погледна и се намръщи. После продължи да чете, без да обели нито дума.

— Опитвах се да се свържа с теб. — Спенсър се приближи до пейката и пусна чантата си за земята. — Добре ли си?

Харпър прелисти книгата.

— Ако си искала да ме вкараш в неприятности, нямаш късмет. Ченгетата не намериха никаква трева у мен. Пуснаха ме само с предупреждение.

— *Не съм* искала да те вкарам в неприятности! — извика Спенсър. — Защо ми е да го правя?

— Ти беше единственият човек на купона, когото не познавах добре, а и като че ли не се чувстваше комфортно от това, че пуших трева. — Харпър продължаваше да не я поглежда.

Наблизо кацна ято гълъби, които започнаха да се карат за парче пица. На Спенсър ѝ се искаше да може да разкаже на Харпър за А., но ако го направеше, той щеше да сътвори ужасна бъркотия.

— Имам някои предишни преживявания, затова ме е страх да не ме хванат отново — призна тя с тих глас. — Но никога не бих те издала.

Най-после Харпър вдигна глава и срещна погледа на Спенсър.

— Какво се случи?

Спенсър вдигна рамене.

— С една приятелка се бяхме пристрастили към стимуланти по време на подготовката за изпитите миналото лято. Хванаха ни в притежание.

Харпър се ококори.

— Загази ли?

— Пуснаха ме с предупреждение. — Спенсър заби поглед в чантата си. Нямаше нужда да влиза в подробности за историята с

Келси. — Направо откачих. Но се заклевам, че не съм те издавала. Моля те, дай ми още един шанс.

Харпър си отбеляза с разделителя докъде е стигнала и затвори книгата. После дълго време гледа Спенсър, сякаш се опитваше да прочете мислите ѝ.

— Знаеш ли, *наистина* искам да те харесам, Спенсър — рече тя. — Ако искаш да ми се реваншираш, утре има официален обяд на „Айви“, на който можеш да дойдеш. Но има една уловка: трябва да си донесеш ястие.

Спенсър примигна.

— Трябва да сготвя нещо? Къде да намеря кухня?

— Сама трябва да го измислиш. — Харпър пхна книгата в чантата си и се изправи. — Всеки трябва да донесе ястие. Това е *потлък*^[1].

— Добре — кимна Спенсър. — Ще измисля нещо.

Устните на Харпър бавно се разтегнаха в усмивка.

— Ще се видим утре в „Айви хаус“ точно в дванайсет на обяд. Чао! — Тя тръгна по тротоара, полюлявайки хълбоците си, чантата ѝ отскачаше от дупето ѝ. Спенсър озадачено пристъпи от крак на крак. Потлък? Наистина ли? Това ѝ звучеше като нещо, което би организираща баба Хейстингс за Женската лига, на която някога беше председател. Дори терминът *потлък* ѝ звучеше като нещо от петдесетте, сбиращо в себе си образите на пъстроцветни дрехи, салати с макарони и купички с желе.

Думата отново прокънтя в главата ѝ. *Потлък*. Харпър ѝ беше намигнала така, сякаш бе имала и нещо друго предвид. В ума ѝ нещо прищрака и Спенсър се изсмя на глас. Харпър го беше казала буквално. Тя очакваше от нея да забърка *марихуана*^[2] в ястието. Това бе шансът на Спенсър да докаже, че не е доносничка.

Часовникът в кулата удари кръгъл час и гълъбите на тротоара се разлетяха на всички страни. Спенсър седна на пейката и се замисли.

Макар мисълта отново да си купува наркотици да не ѝ харесваше, тя отчаяно искаше да си върне благоразположението на Харпър — и шансовете да бъде приета в „Айви“. Само че как да се сдобие с трева? Не познаваше никого тук, освен хората от купона, а те сигурно нямаше да поискат да ѝ помогнат.

Внезапно я осени гениална мисъл. *Рифър*. Той живееше в Принстън, нали? Спенсър порови в чантата си, търсейки късчето хартия, което ѝ беше дал на официалната вечеря. За щастие го беше пхнала в страничното джобче. „Какво странно, дълго пътешествие“, пишеше на него.

„Как позна“, помисли си тя. После затаи дъх, сякаш се канеше да влезе в неприятно миришеща стая, и набра номера му с надеждата, че не прави огромна грешка.

— Знаех си, че ще се обадиш — каза Рифър, отваряйки вратата на голямата къща в колониален стил, която се намираше в квартала на няколко мили от университетския кампус. Той беше облечен в провиснала тениска на Боб Марли, торбести дънки с кръпка на лист марихуана на коляното и същите конопени кецове, с които бе дошъл на официалната вечеря. На главата му имаше една от онези ужасни, боядисани в ярки цветове ямайски шапки, които всеки наркоман като че ли обичаше да носи, но поне си беше обръснал катинарчето. Без брада изглеждаше милион пъти по-добре — не че беше сладък или нещо такова.

— Благодаря ти, че се съгласи да се видим — рече твърдо Спенсър, подръпвайки жилетката си.

— *Mi casa es su casa*^[3]. — Когато я въвеждаше вътре, лигите му буквално течаха.

Звукът от токчетата ѝ отекна във фойето. Всекидневната беше дълга и тясна, с бежов килим и кожени диван и столове. По рафтовете бяха подредени томове на „Световна книжна енциклопедия“ от осемдесетте, а в ъгъла бе опряна позлатена арфа. До всекидневната се намираше кухнята, която имаше цветни, психеделични тапети и буркан със сладки във формата на ухилен бухал. Спенсър се зачуди дали Рифър се върти тук, когато е надрусан.

Тя подуши въздуха. За нейна изненада къщата не миришеше на трева, а на канелени свеци и ментова вода за уста. Ами ако Рифър не пушеше у дома? Или още по-зле, ако беше от онези, които само се *преструваха* на друсани, а всъщност се страхуваха от дрогата?

— И така, какво мога да направя за теб? — попита Рифър.

Внезапно изпълнена с неувереност, Спенсър подпря ръце на хълбоците си. Предишното лято си беше купувала наркотици, но това включваше тайни пароли и срещи в задните улички. Съмняваше се, че марихуаната се получава по същия начин, затова просто реши да е откровена и пряма:

— Чудех се дали мога да купя малко марихуана от теб.

Очите на Рифър грейнаха.

— Знаех си! Знаех си, че пушиш! Веднага получаваш! Дори можем да попушим заедно, ако искаш!

Е, това беше отговорът на всичките ѝ въпроси.

— Благодаря — отвърна Спенсър, изпълнена е облекчение. — Но не е за мен, а за потлъка, който организира клуб „Айви“. С две думи, искат всеки да донесе ястие, в което е забъркана марихуана. Затова ми трябва малко трева... и рецепта. Много е важно за мен.

Рифър вдигна изненадано вежди.

— Това има ли нещо общо с мацката, която накисна на купона снощи?

Спенсър се напрегна.

— Не съм я накиснала! Но е заради това, да. Харпър има голямо влияние в „Айви“, а аз искам да ме приемат.

Рифър дръпна една струна на арфата.

— „Айви“ организира купони с трева? Не знаех, че са толкова готини.

„Ти пък какво ли знаеш?“, помисли си Спенсър раздражено.

— Е, имаш ли трева за мен, или не?

— Разбира се. Насам.

Той тръгна по стълбите към втория етаж. Двамата минаха покрай малка баня с морска тематика и спалня за гости, в която имаше няколко фитнес уреда, и накрая влязоха в спалнята на Рифър. Тя беше светла и просторна, с двойно легло, бели рафтове и бели диван и кресло „Чарлс Еймс“. Спенсър очакваше да види смрадлива бърлога със странни плакати по стените, но спалнята ѝ приличаше повече на стая от бутиков хотел в Ню Йорк. Е, сигурно не я беше обзавеждал той.

— Значи искаш да те приемат в „Айви“, а? — Рифър отиде до шкафа в дъното на стаята.

Спенсър изсумтя.

— Ами, да. Нима не го искат всички?

Рифър сви рамене.

— Не. Малко е претенциозен за моя вкус.

— Клуб, който организира потлък с трева ти се струва претенциозен?

— Не си падам много по клубовете. — Рифър постави думата *клубове* във въздушни кавички. — Не обичам да ме поставят в категории, разбираш ли? Толкова е потискащо.

Спенсър избухна в смях.

— Това не е ли „Присмял се хърбел на щърбел“?

Рифър я погледна безизразно и се облегна на бюрото.

— Имам предвид, самият *ти* не се ли вписваш в определена категория? — Спенсър подчерта с жест стила на Рифър. — Какво ще кажеш за растафарианския си външен вид?

Устните на Рифър се разтегнаха в лека усмивка.

— Откъде знаеш, че не съм нещо повече от това? Не трябва да съдиш за книгата по корицата. — След тези думи той се обърна към шкафа. — А защо толкова напираш да влезеш в „Айви“? Не ми приличаш на момиче, което среща проблеми в намирането на приятели.

Спенсър настръхна.

— Ами, защото приемането в някой от гурме клубовете е голяма чест.

— Нима? Кой го казва?

Спенсър сбърчи нос. На коя планета живееше тоя тип?

— Виж какво, може ли просто да видя тревата?

— Разбира се. — Рифър отвори вратичките на шкафа и отстъпи встрани.

Вътре имаше голяма, прозрачна пластмасова кутия с поне трийсет чекмеджета. Всяко едно носеше етикет с надпис, като „Северно сияние“ или „Мощен скунк“. Вътре се виждаха малки, сивкаво зеленикави туфички, които приличаха на кръстоска между снопче мъх и расти.

— Леле — прошепна Спенсър. Тя си мислеше, че Рифър ще крие дрогата под леглото, напъхана в някой мръсен чорап или увита в снопче социалистически вестници. Кутията беше идеално чиста и във всяко чекмедже имаше еднакво количество марихуана, като че ли грижливо претеглено с електронна везна. В чекмеджетата отляво се

намираха сортовете Американо и Буда. Най-вдясно, на дъното, беше чекмеджето е надпис „Юмболд“ — Спенсър предположи, че няма сорт марихуана, който да започва с Я. Всичко бе подредено в азбучен ред. Спенсър се усмихна вътрешно. Ако беше пристрастена към марихуаната, тя сигурно също щеше да си подреди дрогата така.

— Всичко ли е твое? — попита тя.

— Аха. — Рифър изглеждаше горд от себе си. — Повечето видове създадох чрез хибридизация и генетична технология. Освен това е абсолютно органична.

— Ти дилър ли си? — Внезапно я полазиха нервни тръпки. Безопасно ли беше да остава тук?

Рифър поклати глава.

— Не, по-скоро съм колекционер. Не продавам — освен на готини мацки като теб.

Спенсър наведе очи. Какво ли виждаше в нея Рифър? Негов тип по-скоро би било някое покрито с пиърсинг момиче, което си пада по готик фестивалите.

Рифър отвори едно от чекмеджетата и подбра зеленикава туфичка.

— Този стаф е адски мек и много ароматен. Помириши.

Спенсър отстъпи назад.

— Не е като да ми предлагаш вино.

Рифър я изгледа снизходително.

— В някои култури разпознаването на отделните, сортове марихуана се счита за много по-изтънчено от чувствителното небце за вино.

— Предполагам, че ти си експерт. — Спенсър поднесе туфичката към носа си и вдъхна. — Уф. — Тя извърна глава настрани, стресната от познатата силна миризма. — Мирише на угарка.

— Аматорка — изкиска се Рифър. — Продължавай да душиш. Не е само това. Тайната се скрие отдолу.

Спенсър го изгледа предпазливо, но после сви рамене и подуши отново. След като преодоля застоялата миризма на трева, тя започна да усеща мириса под нея. Нещо почти... ароматно. Тя вдигна глава, изненадана.

— Портокалови кори?

— Точно така. — Рифър се усмихна. — Това е хибрид от два различни сорта, който има изключителни плодови характеристики. Сам го създадох. — Той се обърна и измъкна друга туфичка, която размаха под носа на Спенсър. — Ами този?

Спенсър затвори очи и вдъхна.

— Шоколад? — рече тя след миг.

Рифър кимна.

— Нарича се „Шоколадов чукан“. Имаш наистина добро обоняние.

— Ех, ако имаше кариера в душенето на трева — пошегува се Спенсър, но дълбоко в себе си не можеше да не се почувства поласкана. Харесваше ѝ да ѝ казват, че е добра в нещо.

Тя се усмихна на Рифър и той ѝ се усмихна в отговор. За миг ѝ се стори много сладък. Очите му имаха такъв обезоръжаващ златист цвят. Ако само се отървеше от тези глупави дрехи, щеше да е страхотен.

Стресната от мислите си, Спенсър побърза да възстанови сериозното си изражение. Очевидно бе започнала да се омайва от изпаренията на тревата.

— Можеш ли да опечеш това в сладкиши? — излая тя.

Рифър се прокашля и също отстъпи назад.

— Да. Имам страхотна рецепта, която мога да ти дам. — Той издърпа една папка от подредения рафт, измъкна номерирано картонче от нея и ѝ го подаде. Надписът отгоре гласеше *Магически загадъчен сладкиш*.

Спенсър пъкна картончето в джоба си.

— Какво ти дължа?

Рифър махна с ръка.

— Нищо. Нали ти казах, че не съм дилър.

— Искам да ти дам *нещо*.

Рифър се замисли за миг.

— Можеш да ми отговориш на един въпрос. Защо искаш да те приемат в „Айви“?

Спенсър настръхна.

— Какво ти пука?

Рифър сви рамене.

— Просто не разбирам гурме клубовете. Като че ли повечето хора ги използват, за да се почувстват по-важни, но наистина ли имаш

нужда някакъв си глупав клуб да ти казва, че си готина?

Лицето на Спенсър пламна.

— Разбира се, че не! И ако попиташ някой техен член, сигурна съм, че ще ти каже, че не е това причината да членува там.

Рифър изсумтя.

— Моля те. Чувал съм ги момичетата от „Айви“ на купоните. Непрекъснато парадират с разни известни имена. Уверявам те, че единствената причина да са част от този клуб, е да впечатлят родителите си или защото това автоматично ги вкарва в някаква клика. Просто е... *сигурно*.

Главата на Спенсър се замая.

— Убедена съм, че те не мислят така. И аз не мисля така.

— Добре. — Рифър скръсти ръце на гърдите си. — Кажи ми тогава какво мислиш.

Спенсър отвори уста, за да отговори, но от нея не излезе нито звук. Не можеше да се сети за нито една причина, която Рифър би могъл да разбере. Най-лошото бе, че той може би беше прав — може би тя *наистина* искаше автоматично да влезе в някоя клика. Може би искаше да впечатли родителите си, господин Пенитисъл, Амилия, Мелиса и всички в „Роузууд дей“, които не вярваха в нея. Но Рифър бе направил така, че всичко това изглеждаше пошло и повърхностно.

Той я беше описал като едно нетърпеливо, несигурно малко момиче, което просто иска да направи мама и татко щастливи, без да мисли за себе си.

— Как се осмеляваш? — изтърси тя, поглеждайки го в очите. — Кой те направи толкова велик и могъщ? Ами самият Принстън? Те приемат малцина, а отхвърлят толкова други. Очевидно не ти е проблем да бъдеш част от *това*!

— Кой казва, че не ми е проблем? — отвърна тихо Рифър. — Наистина не трябва...

— Да съдя за книгата по корицата, разбрах — сопна му се ядосано Спенсър. — Може би трябва да послушаш собствения си съвет. — Тя измъкна портмонето си и подаде две двайсетачки на Рифър. Той ги погледна така, сякаш бяха посипани с антракс. После Спенсър излезе от къщата, затръшвайки вратата зад гърба си.

Студеният въздух подейства добре на пламналата ѝ кожа. Челюстта я болеше от силното стискане.

Защо толкова много я интересуваше какво мисли за нея Рифър? Нали не бяха приятели. Въпреки това тя погледна към прозореца на спалнята му. Щорите не бяха вдигнати и Рифър не гледаше самотно навън, умолявайки я за прошка. *Глупак*.

Спенсър изправи рамене, слезе гордо по стъпалата и извади телефона си, за да си повика такси до мотела. Очите ѝ се насълзиха, тя отстъпи назад и подуши коженото калъфче на телефона. Миришеше на тревата, която ѝ беше дал Рифър.

Тя сбърчи нос, проклинайки миризмата. Тя вече не ухаеше на сладките, ароматни портокалови кори. И може би този аромат бе съществувал само във въображението ѝ.

---

[1] Обща софра, на която всеки е донесъл по някакво ястие. — Б.пр. ↑

[2] Pot (sl.) — гърне, но и жаргонно название на марихуаната. — Б.пр. ↑

[3] Моят дом е и твой дом (исп.) — Б.пр. ↑

21. ПРИЯТЕЛСКА СРЕЩА

В събота вечерта Емили бързаше по улицата в Стария Холис, търговският район до университета, в който изобилстваше от барове, ресторанти, магазинчета за дрехи и един медиум, който гледаше на карти таро. В далечината се появи неонена табела във формата на фунийка сладолед и стомахът ѝ се сви. Отиваше на поредната си среща с Айзък и макар тайната да ѝ тежеше, онова шепнещо, шеметно усещане от последната им среща не я напускаше.

Тя не можеше да спре да мисли за него. Начинът, по който я изслушваше, как я защити пред майка си — той изглеждаше някак си по-възрастен, по-зрял.

— Емили?

Тя погледна към другия тротоар на тъмната улица. Някаква фигура, облечена в синьо палто, ѝ махаше с ръка пред университетското барче „Снукър“. Момчето носеше гривна на ръката си и имаше щръкнала тъмна коса. Когато отново я повика по име, тя разпозна гласа му. Беше Дерик, приятелят ѝ от лятото.

— О, Господи — извика Емили, пресичайки улицата. Някакъв шофьор натисна гневно клаксона си, докато свиваше встрани, за да избегне сблъсък с нея. — Какво правиш тук? — извика весело тя на Дерик.

— Посещавам курсове в Холис. — Дерик сграбчи Емили в прегръдките си и силно я притисна към себе си. После я огледа от главата до петите. — Леле, доста си се променила от последния път, когато се видяхме. Какво става с теб? Като че ли изчезна от лицето на земята. Нали трябваше да се видим през лятото, но ти така и не се появи. Нито пък се обади.

Емили погледна засрамено надолу към маратонките си. Беше зарязала Дерик в деня, когато чу Гейл да казва, че *тя* е бременната. Смяташе да му се обади по-късно с подробности, но не ѝ остана време. Мислеше, че ще го види в ресторанта, но смените им така и не се

засякоха. Мина една седмица, после втора и внезапно вече ѝ се струваше някак нередно да му се обажда.

Бяха се случили много неща. Имаше много за обясняване.

Дерик се приближи към нея и я погледна загрижено.

— Какво стана с бебето?

— Ш-ш-шт. — Емили се огледа, ужасена, че някой може да го чуе. — Никой не знае за това. Особено родителите ми.

Дерик повдигна вежди.

— *Още* ли не си им казала?

Емили поклати глава.

— Няма защо да го правя.

— Значи не си го запазила. — Устните му се изкривиха. — Освен това *знам*, че не си го дала на Гейл. — Той изглеждаше наранен. — *Знам*, че *трябва* да съм ти ядосан. Забърка ме в големи неприятности с тази жена.

Емили потрепери при споменаването на името на Гейл.

— Какво имаш предвид?

— Две седмици, след като ме заряза, тя ме намери под навеса в градината и ми каза, че си се отметнала от думата си. Направо се беше смахнала. Решила, че имам нещо общо с това, че съм ти помогнал да избягаш или нещо такова. Започна да хвърля разни неща по мен — торба с храна за птиците, едно гребло, после лопата. Счупи един прозорец — луда работа. Опитах се да ѝ обясня, че нямам представа за какво говори, но тя не ми повярва. — Той прехапа устни. — Никога не я бях виждал толкова... разярена.

Емили притисна длан към устата си. Спомни си за последното послание от А., в което се намекваше, че Гейл търси бебето. Какво смяташе да направи, след като го намери? Дали щеше да я отнеме от семейство Бейкър? И каква точно беше ролята на А. в цялата тази история?

Емили почувства нечие присъствие до себе си и вдигна глава. Срецу Дерик, със странно изражение на лицето, стоеше Айзък.

— З-здрасти — рече предпазливо той. Погледът му прескочи към Дерик, след което се върна на нея.

— О! — възкликна пресилено Емили. — Айзък! Здравсти! — Тя махна с ръка към Дерик. — Това е Дерик, мой приятел. Дерик, това е, ъ-ъ-ъ... Айзък.

Дерик се ококори.

— Айзък?

Емили си спомни за онази лятна нощ, в която бе споменала името на Айзък пред него.

— Т-трябва да тръгваме — каза Емили и се промъкна между двамата младежи. Знаеше, че Дерик няма да каже нищо, но ситуацията беше доста необичайна.

— Някой път трябва да се видим — каза Дерик, потупвайки я по рамото. — Липсваш ми.

— Аха — отвърна бързо Емили, хвана Айзък за ръката и забърза надолу по улицата. — Радвам се, че се видяхме, Дерик. Чао! — Чувстваше се кофти, че отново го беше зарязала, но не посмя да се обърне назад.

Двамата с Айзък минаха покрай един магазин за ретро играчки и празен склад, преди Айзък да се прокашля.

— Та кой беше това?

— Дерик ли? — изчурулика невинно Емили, влизайки с магазина за сладолед. Камбанките на вратата пропяха весело. — О, просто приятел, с когото се запознах миналото лято във Филадельфия.

Тя заби поглед в закаченото над щанда меню и продължи да бърбори:

— Какво ще вземеш? Чух, че черешовата ванилия е наистина страхотна. Или пък... виж! Органичен „Роки роуд“! — Осъзнаваше, че ако продължи така, Айзък няма да може да вмъкне нито дума.

— Емили.

Тя го погледна виновно. Под ярката светлина в залата очите на Айзък изглеждаха по-сини отвсякога. Той завъртя плетената гривна на китката си.

— Сигурна ли си, че всичко е наред? Изглеждаш ми много притеснена.

— Разбира се, че е наред! — отвърна Емили, давайки си сметка, че гласът ѝ е писклив и странен.

— Не ме разбирай погрешно — каза Айзък, — но този тип Дерик да не ти е направил нещо? Стори ми се, че бързаш да се махнеш от него.

Емили го погледна.

— О, боже, не! — Тази мисъл ѝ се стори толкова забавна, че тя избухна в смях. Защо не беше толкова просто!

Опашката се придвижи напред и Емили и Айзък се приближиха до касата.

— Просто ме е грижа за теб. Не искам да те наранят.

Емили не отмести поглед от хромираните кутии със сладолед на витрината, а сърцето ѝ се разтопи от милите му думи. Тя *искаше* да го е грижа за нея.

— Той е просто стар приятел, пред когото споделих историята с Али — сигурно това си доловил — рече колебливо тя. — Няма нищо страшно, кълна се.

— Сигурна ли си? — Айзък я хвана за ръката.

— Абсолютно. — Тя погледна към сплетените им пръсти. Те изглеждаха чудесно. Дали ръчичките на бебето щяха да представляват комбинация от техните? Дали Вайълет щеше да има усмивката на Айзък и луничките на Емили? Буца заседна на гърлото ѝ.

— Добре, в такъв случай има нещо, за което бих искал да те попитам — рече Айзък със сериозен тон.

Емили преглътна тежко, внезапно обезпокоена, че той може да прочете мислите ѝ.

— Да?

Айзък я погледна в очите.

— Искаш ли да дойдеш с мен на благотворителния бал на Том Мерин утре? Звучи забавно и този път компанията на баща ми не е включена.

— О! — възкликна Емили, неспособна да прикрие изненадата си. Тя възнамеряваше да отиде на бала сама, особено след като отиваше само за да помогне на момичетата да откраднат телефона на Гейл. Отиването с Айзък можеше да е опасно. Ами ако Гейл кажеше нещо? Ами ако погледнеше Айзък и по някакъв начин разбереше, че той е бащата?

Но младежът я гледеше нервно, сякаш се страхуваше да не му откаже. И преди да успее да се спре, тя изтърси:

— Да!

— Страхотно! — На лицето на Айзък се изписа облекчение. — Значи имаме среща.

Емили се усмихна насила. Никога не беше изпитвала толкова различни усещания наведнъж. Уплашена, със сигурност. Но и доволна — определено искаше отново да види Айзък. Но освен това се ненавиждаше заради тайните, които криеше от него. Тя играеше доста опасна игра.

Дойте редът им да поръчват и двамата застанаха до щанда. Навън изрева двигател на мотор и Емили погледна през прозореца. От другата страна на улицата, озарена от неоновата реклама на магазин за алкохол, стоеше фигура с тъмна качулка и гледаше в нея. В първия момент Емили реши, че това е Дерик, но човекът беше по-дребен, по-слаб. Тя се отдръпна от Айзък, изтича между масите, за да погледне отблизо, но когато стигна до прозореца, фигурата беше изчезнала.

22.

НАЙ-ТРУДНОТО РЕШЕНИЕ

Ариа стоеше до прозореца на къщата в Роузууд и гледаше към тъмната улица. Нечия ръка се отпусна на рамото ѝ и тя долови парфюма на Ила. Майка ѝ носеше опръскана с боя артистична риза и бе забола косата си с чифт китайски пръчици. Наскоро бе получила вдъхновение за поредица от картини и разкъсвана между новия си приятел, работата си в галерията в Холис и рисуването в студиото, тя почти нямаше време за Ариа.

— Какво ще правите с Ноъл довечера? — попита тя, сядайки в стол-люлка, който двамата с Байрън бяха купили от битпазара преди милион години. — Нали него чакаш?

В гърлото на Ариа заседна буца. Честно казано, тя се надяваше Ноъл да не се появи на срещата. Така нямаше да ѝ се налага да къса с него.

Съобщението на А. я беше измъчвало цял ден и тя се колебаеше между това да каже нещо или да си замълчи. Ако искаше да запази тайната, трябваше да сложи край на връзката им. От друга страна, ако издадеше господин Кан, Ноъл щеше да я намрази и сигурно така или иначе щеше да скъса с нея. И как А. бе успял да научи за това, по дяволите? Как успяваше да научи всичко?

Ариа беше сигурна, че ако не действа бързо, А. щеше да разнесе навред тайната на господин Кан. Не стига, че продължаваше да смята, че е разрушила семейството си, а сега можеше да съсипе и това на Ноъл. Само че можеше ли наистина да зарече Ноъл след всичко, през което бяха преминали? Обичаше го толкова много.

Ариа погледна майка си и си пое дълбоко дъх.

— Все още ли ме обвиняваш за случилото се между теб и Байрън?

Ила примигна учестено.

— Какво имаш предвид под *все още*?

— Запазих го в тайна. Ако ти бях казала, може би щяхте да намерите...

Майката на Ариа се отпусна назад в креслото.

— Скъпа, баща ти те постави в ужасно положение. Никога не би трябвало да се изправяш пред избора да кажеш или да не кажеш. Дори ако ми беше казала по-рано, това нямаше да промени нищо. Вината не е твоя. — Тя сложи длан върху бедрото на Ариа.

— Знам, но ти толкова много ми се ядоса, че не съм ти казала — промърмори Ариа. Ила я беше изгонила от къщата и тя трябваше да живее с Шон Ейкърд, тогавашния ѝ приятел.

Ила притисна една плетена възглавничка към гърдите си.

— Не трябваше да постъпвам така. Просто бях толкова ядосана, че трябваше да си го изкарам на някого. — Тя вдигна глава. — Аз също съжалявам, скъпа. Не трябва да мислиш за това. Случват се такива неща. А и сега всички сме по-щастливи и по-здрави, нали?

Ариа кимна, усещайки възела в стомаха си.

— Но ако трябваше да преминем отново през това, щеше ли да предпочетеш да ти го кажа по-рано?

Ила се замисли за миг, като потупваше с връхчетата на пръстите си по долната устна.

— Може би не — рече тя. — Мисля, че ми се искаше да остана в неведение поне още известно време. Трябваше да събера достатъчно сили, за да проумея какво искам и да осъзная, че съм способна да живея и сама. Отиването в Исландия, преместването в нова страна много ми помогна, но ние отидохме там заради баща ти. Така че, Ариа, ако бях научила по-рано, може би никога нямаше да придобия този опит. Погледнато отстрани, всъщност съм доволна, че разбрах точно в онзи момент.

Ариа кимна, премисляйки думите ѝ.

— Значи според теб, ако знаеш тайна за някой човек, но освен това си наясно, че той не е готов да я чуе, тогава по-добре да я запазиш още известно време?

— Според мен, зависи. — Ила сбърчи вежди и я погледна подозрително. — Защо? Да не би да знаеш нечия тайна?

— Не — отвърна бързо Ариа. — Говорех хипотетично.

Телефонът на майка ѝ иззвъня, спасявайки я от по-нататъшни обяснения. Но когато надникна през прозореца и видя кадилака на

Ноъл, паркиран до тротоара, стомахът ѝ се сви. Съветът на Ила ѝ се струваше правилен, но това означаваше, че трябва да скъса с Ноъл.

Тя преглътна тежко, махна за довиждане на Ила, закопча дънковото си яке и излезе навън. Сърцето ѝ се сви, когато видя усмихнатото лице на Ноъл през стъклото на прозореца.

— Изглеждаш великолепно, както винаги — произнесе той, когато Ариа отвори вратата.

— Благодаря — избъбри тя, макар да бе облякла най-грозните си дънки и голям, размъкнат пуловер, който бе резултат от първия ѝ опит в плетенето. Искаше да изглежда колкото се може по-грозна, за да омекоти удара.

— Къде искаш да отидем? — Ноъл превключи на скорост и бавно се отдалечи от тротоара. — До „Уилямс-Сонома“ за готварски продукти? Чух, че следващата седмица ще правим пандишпанен кейк.

Ариа не отвърна нищо и зарея поглед към преминаващите улични лампи, докато зрението ѝ не се замъгли. Страхуваше се, че ако каже нещо, ще избухне в плач.

— Добре, значи не си в настроение за „Уилямс-Сонома“ — рече бавно Ноъл, завъртайки волана. — Какво ще кажеш за онова готино кафене, което открихме в Ярмът? Или пък... хей, можем да се върнем и да отскочим до оная гледачка при гарата. Където започна всичко. — Той смушка игриво Ариа; ставаше дума за сеанса при гледачката миналата година, когато двамата се бяха открили.

Ариа си поигра с ципа на якето, молейки се Ноъл да замълчи.

— Добре, последен опит — рече весело Ноъл. — Какво ще кажеш да отидем в Холис и да се напием здраво? Да поиграем дартс, да се държим като идиоти...

— Ноъл, не мога — изгърси Ариа.

Ноъл спря колата на светофара до един голям мол.

— Какво не можеш? Да пиеш? — Той се ухили. — Стига де. Много пъти те виждах пияна в Исландия.

Тя потръпна. Споменаването на Исландия завъртя ножа в раната — това бе поредната тайна, която пазеше.

— Не, не мога да правя... *това*. — Гласът ѝ секна. — С мен и теб. Не се получава.

Усмивката на Ноъл замръзна на лицето му.

— Чакай малко. Какво?

— Сериозно говоря. — Тя впери поглед в светещите червени цифри на часовника на таблото. — Искам да скъсаме.

Светофарът светна зелено и Ноъл безмълвно премина в следващото платно и зави към мола. Това бе една от онези чудовищни търговски сгради, в които имаше книжарница „Барнс & Нобъл“, „Таргет“, магазин за вино с размерите на склад и една камара салони и бижутерски бутици.

Ноъл отби в паркинга, угаси двигателя и я погледна.

— *Защо?*

Ариа продължаваше да гледа надолу.

— Не е заради Клаудия, нали? Защото се кълна, че не мога да търпя това момиче!

— Не е заради Клаудия.

Ноъл прокара длан по челото си.

— Да не си падаш по някой друг? Онзи Езра?

Ариа яростно разтърси глава.

— Разбира се, че не.

— Тогава *защо?* Каж ми!

На лицето му бе изписано отчаяние. Ариа се нуждаеше от всичките си сили, за да се сдържи да не му се метне на врата и да каже, че не говори сериозно, но съобщението на А. се беше отпечатало в съзнанието ѝ. Тя не искаше да е виновна за разбиването на семейството му. Трябваше да се отдалечи колкото се може повече от него, иначе щеше да го отрови.

— Съжалявам, но просто трябва да свърша нещо — прошепна тя. — Утре ще дойда у вас да си прибера нещата. — После отвори вратата, извъртя се и краката ѝ стъпиха на асфалта. Прониза я студен вятър. Миризмата на пица, приготвена на дървени въглища, я удари в носа и стомахът ѝ се преобърна.

— Ариа. — Ноъл се наведе към нея и я хвана за ръката. — Моля те, не си отивай.

Ариа преглътна сълзите си и се загледа безизразно към навеса, под който събираха пазарските колички.

— Няма какво да си кажем повече — рече тя с безизразен глас. После изскочи от колата, затръшна силно вратата зад себе си и тръгна напосоки към най-близкия магазин. Ноъл не спираше да вика името ѝ, но тя продължи да върви, заглеждана в ботите си, дишайки тежко, като

внимаваше единствено да не я блъсне някоя кола. Най-накрая двигателят на кадилака изръмжа, джипът даде на заден и зави към изхода.

Бийп.

Телефонът на Ариа се обади от дъното на чантата ѝ. Екранът светна и тя го извади. Беше получила ново съобщение.

Поздравче, Ариа. Без болка няма победа, нали?
Мляс!

А.

Ариа хвърли телефона обратно в чантата. „Печелиш, А. — помисли си тя, мигайки бързо-бързо, за да прогони сълзите. — Печелиш всеки път.“

Стигна до тротоара пред магазина за детски стоки. На витрината бяха изложени бебешки проходилки, а залата беше украсена с плакати на доволни, ухилени бебета. Из магазина обикаляха бременни жени, купуваха бебешки шишета и памперси. Щастливите им лица ѝ подействаха като ритник в корема. Искаше ѝ се да забие една количка във витрината и да гледа как парчетата стъкло засипват блажената картина.

Автоматичните врати се отвориха със съскане и навън излезе жена със скъпо изглеждащо черно вълнено палто, която тикаше пълна догоре количка по рампата. Тя изглеждаше също така щастлива като останалите, макар в лицето ѝ да се долавяше някакво напрежение. Ариа присви очи и пулсът ѝ се ускори.

Беше Гейл. Но какво правеше тя тук? Запасяваше се с разни неща за времето, когато отвлече бебето на Емили?

Без да забавя крачка, Гейл улови погледа на Ариа. Веждите ѝ се вдигнаха нагоре и тя ѝ намигна, очевидно доволна от себе си.

Може би защото точно тя ѝ беше изпратила съобщението, в което настояваше Ариа да скъса с Ноъл. Може би защото видя насълзеното ѝ лице и разбра, че Ариа го е направила.

Защото тя беше А. и дърпаше конците на всички.

23.

ДАМИ НА ОФИЦИАЛЕН ОБЯД

Спенсър натисна звънеца на „Айви хаус“, после отстъпи назад и се огледа в стъклото до вратата. Беше неделя следобед, няколко минути след часа, който Харпър ѝ беше казала да дойде на потлъка, и тя бе пристигнала подготвена. Беше успяла да си издуха косата с калпавия сешоар в мотела и си беше сложила грим пред напуканото огледало. Ютията беше работила достатъчно дълго, за да успее да изглади роклята, която си носеше и, най-важното, в ръцете си държеше три тави с лепкави, шоколадови сладкиши с трева.

Вратата се отвори и Харпър, облечена с рокля на точки и лачени обувки на токчета, и се усмихна хладно.

— Здравей, Спенсър. Значи успя.

— Да, и нося сладкиши. — Спенсър ѝ предложи увитите в целофан тави. — С двоен шоколад. — *И щипка трева*, ѝ се прииска да добави.

Харпър изглеждаше доволна.

— Идеални са. Влизай.

Спенсър реши, че на потлъка ще бъдат предлагани *само* десерти — и най-вече сладкиши с шоколад. Но когато Харпър я въведе в огромната, модерно обзаведена кухня, оборудвана с огромна печка „Улф“, с осем газови котлона, грамаден хладилник и плот, по-голям от масата в трапезарията на къщата на Спенсър, там имаше подредени най-различни ястия. Касерола с киноа, киш, печени макарони, които все още димяха. Имаше голяма купа за пунш, пълна с червеникава течност, а върху повърхността ѝ се носеха късчета ябълка. До нея се мъдреше плато със сирена бри, манчего и стилтън.

Спенсър зяпна изненадано. Как бяха успели да натъпчат наркотици във всичко това? На Спенсър ѝ беше ужасно трудно дори само да *забърка* тестото за сладкиша; печката в кухнята на мотела беше като дар от бога. Тя се принуди да моли нощната смяна на рецепцията да ѝ позволи да я използва, като *забърка* тестото в кофата

за лед и изсипа тревата вътре в последния момент. После, докато се печаха, тя заспа на тапицирания с изкуствена кожа диван във фоайето и се събуди чак когато таймерът на фурната забръмча. Нямаше представа дали са станали вкусни, но това нямаше значение — беше успяла да се справи.

В главата ѝ прозвучаха думите на Рифър. *Наистина ли имаш нужда някакъв си глупав клуб да ти казва, че си готина?* Но той сигурно бе казал всички тези презрителни думи за „Айви“ просто защото знаеше, че никога няма да го приемат в нещо толкова престижно. *Нещастник.*

— Чиниите и приборите са ей тук. — Харпър посочи масата.

Спенсър се повъртя около храната, изумена, че всяко ястие съдържаше нелегалната субстанция. Не искаше да опитва никое от тях. Промърмори нещо, че не е гладна и последва Харпър в приемната.

Стаята беше претъпкана с добре облечени момчета с вратовръзки и панталони цвят каки и момичета с изискани рокли. Музикалният фон бе класическа музика, а наоколо обикаляха келнерки, които предлагаха високи чаши с коктейл „Мимоза“. Спенсър долови откъслечни разговори за композитор, който ѝ беше непознат, дебати върху противопоставянето на природата и родителските грижи, чуждестранната политика в Афганистан и почивката в Сен Бартелми. Ето затова искаше да е част от „Айви“... всички разговаряха с начетени, умни, зрели гласове на изискани теми. Майната му на Рифър и убежденията му.

Харпър отиде при Куин и Джеси. Момичетата погледнаха изненадано Спенсър, но после ѝ се усмихнаха и я поздравиха сърдечно. После насядаха по кожените дивани и продължиха разговора си за някакво момиче на име Патриша; очевидно тя беше забременяла от приятеля си по време на ваканцията.

— Смята ли да задържи бебето? — попита Харпър, хапвайки от салатата с макарони.

Джеси сви рамене.

— Не знам. Страх я е да каже на родителите си. Знае, че направо ще откачат.

Куин поклати глава съчувствено.

— И моите биха откачили.

Спенсър се почувства смутена от темата, която ѝ беше толкова близка. Поглеждайки обективно към ситуацията с Емили, тя не можеше да повярва, че приятелката ѝ бе успяла да скрие бременността си от почти всички, които познаваше. А най-невероятното бе как Емили измъкна бебето от болницата и го остави на прага на някакви хора.

Лошото бе, че А. — Гейл — бе разбрала точно какво се беше случило.

Щеше ли Гейл да се раздрънка? Не точно за това, а за всичко останало, което бяха сътворили?

Спенсър погледна към празната си чиния; искаше ѝ се да има нещо, с което да ангажира ръцете си.

— Спенсър, много са вкусни — каза Харпър, сочейки към парчето сладкиш, което си беше отрязала от кутията на Спенсър. — Опитай. — Тя поднесе една хапка към устата на Спенсър, но момичето се отдръпна.

— Не, благодаря.

— Защо? Невероятни са!

Куин присви очи.

— Освен ако и ти не се въздържаш от консумацията на захар?

Всички я гледаха въпросително и Спенсър се изпълни с неувереност. Зачуди се дали е *задължително* да се яде храната, като един вид изпитание за приемането в „Айви“. Може би нямаше избор.

— Благодаря — отвърна тя и лапна хапката. Харпър беше права — сладкишът беше превъзходен и Спенсър дори не усети вкуса на марихуаната. Стомахът ѝ изкурка в отговор; не беше хапвала нищо от предишната вечер. Едно малко парче сладкиш няма да навреди, нали?

— Добре, убедихте ме — каза Спенсър, стана и отиде да си отреже парче.

Когато се върна, изяла почти цялото парче, момичетата разговаряха за това как искат да заснемат филм, с който да участват в студентския филмов конкурс на Принстън.

— Искам да заснема един за пумпали в стил Чарлс и Рей Еймс — каза Куин.

— Аз си мислех за филм за Бетани. Помните ли, разказвах ви за нея? Онова ужасно дебело момиче, което седи пред мен в часовете по

Въведение в психоанализата. — Джеси завъртя очи. — Бих могла да го нарека *Момичето, което яде понички*.

Спенсър отхапа от сладкиша и си пожела да е достатъчно смела, за да каже на Джеси, че самата тя не е съвсем грациозна. Незнайно защо думата *грациозна* ѝ се стори ужасно смешна. Грамадните лунички по бузите на Деси също бяха смешни. Джеси я изгледа странно.

— Какво?

— Ами, не знам — отвърна Спенсър, отхапвайки отново от сладкиша. В скута ѝ паднаха няколко късчета, които ѝ заприличаха на миши бробонки. Тя отново избухна в смях.

Харпър се изправи и погледна Спенсър така, сякаш казваше: „Ти си непоправимо странна.“

— Отивам да си взема още едно парче сладкиш. Вие искате ли, момичета?

— Донеси и на мен — отвърна Куин. Джеси също кимна.

Сладкишите. Ето защо всичко ѝ се струваше смешно. Досега Спенсър бе пушила трева само два пъти, на купони в дома на Ноъл Кан, но веднага разпозна усещането. Пулсът ѝ се забави. Страховете ѝ като че ли се изпариха. Тя се облегна назад и се ухили на красивите хора около нея, възхищавайки се на ярките цветове на дрехите им и копринените вратовръзки. Клепачите ѝ натежаха и тя отпусна натежали ръце на дивана.

Внезапно се стресна. В другия край на стаята някаква двойка се натискаше, плъзгаха ръце по телата си, преплели езици. Друга двойка се целуваше до пианото. Толкова бяха погълнати от заниманието си, че бяха полегнали върху клавишите, които от време на време издаваха звуци. Група момичета се взираха в остъкления шкаф в ъгъла, възхищавайки се на подредения вътре китайски порцелан. Куин стоеше в рамката на вратата и разказваше история за това как домакинката ѝ винаги казвала *оттам* вместо *оттатък*, с тон, който сякаш казваше „чистачите са по-долен клас хора“. Очите на Джеси бяха зачервени и оцъклени, и тя въртеше ръце пред лицето си, изпълнена с възхищение от тях.

Спенсър разтърка очи. Колко време беше спала?

— Стриптиз! — извика някой и някакъв тип с шапка на Принстън на главата, но без нищо друго по себе си, притича през

гостната, стиснал парче сладкиш в ръката си. Други двама бързо съблякоха дрехите си и хукнаха след него по коридора.

Харпър цъфна до Спенсър и я издърпа от дивана.

— Хайде да се включим, сънчо!

Спенсър тромаво издърпа памучната рокля през главата си и остана само по бикини. Двете се затичаха след останалите към библиотеката, после през трапезарията и накрая в кухнята. По пода бяха пръснати тенджери и тигани, на масата имаше разпилени начос и незнайно защо от полилея над масата висяха ленти тоалетна хартия. Тавите със сладки бяха почти празни. Спенсър грабна последното парче и го лапна.

Когато се върнаха в гостната, натискащите се двойки бяха още повече, една групичка студенти беше насядала на големия килим в средата на стаята и играеше на стрип покер. Спенсър се тръшна на дивана.

— Само на мен ли ми се струва, че купонът подивя? — попита тя Харпър.

— Не е ли страхотно? — Очите на Харпър блестяха. — Всички са като надрусани, нали?

„Ами, не беше ли това целта?“, искаше да попита Спенсър, но Харпър вече ѝ беше обърнала гръб и се взираше в прозорците.

— Хей, знаеш ли какво искам да направя? — попита въодушевено тя. — Да си направя рокля от пердетата точно както направи Скарлет О’Хара в „Отнесени от вихъра“!

Тя скочи на перваза и откъсна пердетата от корнизата, преди някой да успее да я спре. След това грабна ножчето за отваряне на писма от близката масичка и нарязва плата на дълги ивици.

Спенсър се разсмя, но същевременно потрепери. Пердетата сигурно бяха ценни антики.

Куин извади телефона си.

— Това е невероятно! Трябва да го заснемем на филм за фестивала!

— И искам всички да сме звезди! — рече завалено Харпър. Тя погледна към Спенсър. — Можеш ли да ни снимаш с телефона си?

— Добре — отвърна Спенсър. Тя натисна бутона за видеозаснемане на айфона си и започна да записва. С налудничав вид

Харпър започна да сваля още пердета и да изтърбушва възглавничките на кожения диван.

— Да! — Дениъл, домакинът на петъчния купон, грабна парче плат и го уви като тога около голото си тяло — той също се беше включил в стриптийз парада. Последваха го още няколко момчета и всички замаршируваха наоколо, скандирайки „То_га_! То_га_! То_га_!“ Когато минаваха покрай нея, Спенсър зърна някакво момче с дълга кестенява коса. Това *Финиъс* ли беше? Не го беше виждала след курсовете по право в Пен предишната година. Но докато примига няколко пъти, той бе изчезнал, сякаш изобщо не бе съществувал. Спенсър притисна длани към слепоочията си и бавно ги разтърка.

Толкова беше надрусана.

Обърна се към Харпър. Момичето очевидно се беше отегчило от съсипването на завесите и сега лежеше на килима, вдигнало краката си във въздуха.

— Чувствам се толкова... *жива* — пропя тя. После погледна към Спенсър. — Хей. Трябва да ти кажа нещо. Нали познаваш онова момче Рейф — Рифър? Той си пада по теб.

Спенсър изстена.

— Какъв смотаняк. Как изобщо е влязъл в Принстън? Да не е някакво наследство?

Харпър се ококори.

— Не знаеш ли?

— Какво да знам?

Харпър притисна пръсти към устните си и се изкикоти.

— Спенсър, Рифър е абсолютен *гений*! Като Айнщайн.

Спенсър се подсмихна.

— Едва ли.

— Не, сериозно говоря. — Внезапно лицето на Харпър придоби напълно трезво изражение. — Получава пълна стипендия. Изобретил е някакъв химически процес, който изключително евтино превръща растенията във възобновяема енергия. Получил е Стипендията на Макартър.

Спенсър изсумтя.

— Ъ-ъ-ъ... за един и същ човек ли говорим?

Лицето на Харпър продължаваше да е сериозно. Спенсър се облегна на лакти и се замисли. Рифър беше... умен? *Абсурдно* умен?

Спомни си какво ѝ беше казал предишния ден в къщата си. „Не съди книгата по корицата.“ Тя започна да се смее. Смехът ѝ бързо премина в кикот и по лицето ѝ потекоха яростни сълзи, докато накрая почти не можеше да диша.

Харпър също се разсмя.

— Какво е толкова смешно?

Спенсър поклати глава, без самата тя да е съвсем сигурна.

— Мисля, че изядох твърде много сладкиш с трева. Главата ми се върти.

Харпър се намръщи.

— Сладкиш с трева? Къде са?

Челюстните мускули на Спенсър омекнаха. Тя внимателно изгледа Харпър, чудейки се дали това също не е халюцинация.

— В сладките, които донесох, забърках марихуана — каза тя с тон, който намекваше „не е ли очевидно“.

Устните на Харпър се окръглиха в едно О.

— Стига бе — прошепна тя и плесна Спенсър по ръката. — Това е най-страхотната идея! — Тя се разсмя искрено. — Нищо чудно, че ми е толкова замаяно! А аз си мислех, че някой е сипал абсент в пунша!

Спенсър се изсмя нервно.

— Е, не е *задължително* да са точно моите сладкиши, нали? — Все пак Харпър бе опитвала и останалите ястия. Кой знае какво са забъркали в тях.

Но щом забеляза обърканото изражение на лицето на Харпър, светът ѝ се преобърна наопаки. Може би в никое от останалите ястия не бяха слагани незаконни субстанции. Ами ако точно нейните сладкиши бяха подлудили всички?

Тя огледа стаята. В ъгъла едно момиче слагаше нещо лепкаво и шоколадово в устата на друго. Две момчета до прозореца се тъпчеха със сладки с такава стръв, сякаш това беше последното им ядене. Сладкишите бяха навсякъде. В чиниите по малките масички, в ръцете на хората, които отпиваха от чашите с пунш, по бузите, под ноктите и по килима. На масичката за кафе лежеше полупразен поднос. Друг се поклащаше върху радиатора. Спенсър надникна в кухнята. Тавите от сладкишите все още бяха там, но изпразнени до шушка.

Дали някой друг беше донесъл сладкиши или тя бе донесла пет вместо три? Главата ѝ беше толкова замаяна, че не можеше да мисли

трезво.

Кожата ѝ настръхна. Харпър изглеждаше впечатлена от номера с подправения с марихуана сладкиш. Но едно беше нейните сладкиши да са просто едно от многото незаконни ястия на партито, а съвсем друго да са единственото, което подлудява всички.

Спенсър имаше усещането, че стените се приближават към нея.

— Ей сега се връщам — промърмори тя на Харпър и се надигна от дивана. Заобиколи група студенти, които правеха снежни ангели на килима и двама младежи, които се дуелираха с антични мечове, свалени от поставките им на стената, и грабна палтото си от купчината дрехи до кухнята. Пред себе си видя тежката врата, която водеше към задния двор. Излезе през нея и се озова сред хапливия зимен въздух. За нейна голяма изненада между клоните на дърветата се процеждаше само една тънка ивица слънчева светлина. От пристигането ѝ сигурно бяха минали часове.

Спенсър пристъпи по верандата, поемайки си дълбоко въздух.

На хоризонта се очертаваха университетските сгради. Един грамаден билборд прорязваше небето; на него имаше картина с новородено и надпис: ИЗБЕРЕТЕ БОЛНИЦА ПРИНСТЪН ЗА СВОИТЕ НАЙ-ЦЕННИ МИГОВЕ.

Това накара Спенсър да се сети за деня, в който се беше срещнала с Емили в болницата за нейното секцио. Когато пристигна там, все още объркана от новината, Ариа и Хана стояха от двете ѝ страни.

Спенсър зяпна изненадано издутия корем на Емили. Пулсът ѝ се ускори, когато видя очертанията на бебето на монитора до леглото на Емили. Всичко това се случваше *наистина*.

— Емили? — Една сестра надникна през вратата. — Готови са за теб. Време е да родиш бебето си.

Никой не ги попита дали искат да присъстват на раждането. Те облякоха сини престилки и последваха носилката до операционната. Емили беше ужасно изплашена, но трите непрекъснато я държаха за ръцете, като не спираха да повтарят колко е силна и смела. Спенсър не се осмели да надникне зад завесата и да наблюдава самата операция, но само след минути хирургът подсвирна доволно.

— Здраво момиченце!

Лекарят повдигна мъничкото, идеално оформено създание над завесата. Тя имаше червена, набръчкана кожа, мънички, затворени очички и голяма крещяща уста. От очите им потекоха сълзи. Беше едновременно невероятно и тъжно. Те стиснаха силно ръцете на Емили, изпълнени с благодарност, че им е дадена възможността да споделят това с нея.

За щастие, нямаше нужда бебето да остава в болницата, което означаваше, че момичетата могат да изпълнят планове си да измъкнат майката и детето оттам още същата нощ. В полунощ, когато се сменяха сестрите, те помогнаха на Емили да стане от леглото и да се преоблече. После облякоха и бебето колкото се може по-тихо, и излязоха на пръсти от стаята ѝ. В родилното отделение беше тихо и не се виждаше никой. Сестрите се грижеха за новородените в яслата.

Когато в коридора се появи една от лекарките, Спенсър отвлече вниманието ѝ с въпрос къде се намира кафенето. Останалите бързо вкараха Емили и бебето в асансьора. Щом се озоваха на първия етаж, повече никой не им обърна внимание.

Промъкнаха се до паркинга под ярката светлина на уличните лампи на Филадельфия. Но докато се качваха в колата на Ариа, Спенсър долови някакво движение около един от стълбовете. Стомахът ѝ нервно я присви. Дали изнасянето на бебето от болницата се смяташе за незаконно? За миг тя остана неподвижно на място, очаквайки човека да излезе на светло, но никой не се появи. Реши, че просто ѝ се сторило, макар да не беше съвсем сигурна. Може би там се криеше А. Може би той беше видял всичко.

Щрак.

Спенсър се сепна. Заобикаляха я мрачни дървета. Клоните им дращеха кожата ѝ. Кората им оформяше психеделични спирали; звездите бяха огромни и ярки, като в картина на Ван Гог. Каква беше тая трева, по дяволите?

Разнесе се шумолене, сякаш някой се промъкваше между дърветата. Спенсър разтърка очите си.

— Ехо? Кой е там?

Никакъв отговор. Шумоленето и пукането ставаха все по-силни.

Спенсър примигна и се огледа за пътеката към „Айви хаус“, но зрението ѝ бе замъглено.

— Ехо? — извика отново тя.

Нечия ръка се отпусна на рамото ѝ и тя изпищя. Размаха ръце, опитвайки се да види човека, но сетивата ѝ бяха объркани, а нощта беше твърде тъмна. Краката ѝ омекнаха и тя почувства как пада, пада, пада. Последното нещо, което запомни, бе тъмна сянка, която стои до нея и я гледа. Може би искаше да я нарани. Може би искаше да се отърве завинаги от нея.

После всичко потъна в мрак.

24.

ХАНА В ДЕЙСТВИЕ

Хана знаеше, че трябва да е в лимузината заедно с баща си, Изабел и Кейт, на път към бала за набиране на средства, а не да се поклаща върху десетсантиметровите си токчета пред познатата викторианска къща в Стария Холис, където се намиреше студиото на Джефри Лебрек. Но дали ѝ харесваше или не, тя беше тук. Готова да приключи с Колийн веднъж и завинаги.

Лампата на верандата светеше и хвърляше златисти отблясъци върху професионално гримираното лице на Хана. Прозорецът на дневната също светеше, което означаваше, че фотографът е у дома си. Точно преди Хана да изкачи стъпалата, телефонът ѝ пропя. Беше есемес от Ричард, един от асистентите на баща ѝ. „Просто искам да ти кажа, че програмата за регистрация на гласоподавателите отново е онлайн“, пишеше той.

„Идеално“, написа в отговор Хана. Това означаваше, че вече ще може да потърси къде са се преместили семейство Бейкър. Сайтът беше паднал и тя се принуди да пита Ричард какво става, но не посмя да го помоли той да потърси семейството.

Хана изправи рамене и позвъни на звънеца. Разнесоха се стъпки, вратата се отвори със скърцане и на прага застана същият мъж, когото бе видяла предишния път.

— Здравейте? — Джефри Лебрек огледа Хана от главата до петите, от големите букли на косата ѝ до морскосинята ѝ шифонена рокля и увития около раменете шал от еко кожа, който бе избрала за бала. На кутрето му проблесна безвкусен златен пръстен, а горните две разкопчани копчета на ризата разкриваха косматите му гърди.

Гадост.

— Здравсти! — рече отривисто Хана. — Вие ли сте господин Лебрек?

— Точно така. — Мъжът свъси вежди. — Среца ли имаме?

— Всъщност съм тук, за да взема снимките на Колийн Бебрис — каза Хана с най-милият си гласец и запърха с мигли. — Аз съм най-добрата ѝ приятелка и тя ме помоли да дойда вместо нея. Задържаха я на тренировките. Тя е танцьорка на пилон, знаехте ли?

Фотографът се намръщи.

— Не съм сигурен, че трябва да го направя. Госпожица Бебрис не ме предупреди, че някой друг ще дойде да ги вземе. Може би трябва да ѝ се обадя. — Той бръкна в джоба на ризата си и извади оттам телефон.

— Няма нужда! — рече бързо Хана, извади собствения си телефон и му показа есемеса на екрана. — Виждате ли? — Подателят беше Колийн Бебрис, а в есемеса я молеше да вземе снимките ѝ. Естествено есемесът не беше наистина от Колийн — Хана просто беше използвала телефона на майка си, за да изпрати есемеса, като междуременно бе променила контактната ѝ информация на името на Колийн.

Джефри Лебрек прочете есемеса и гъстите му вежди се свъсиха.

— Освен това трябва и да се платят.

— О, тя ми поръча да ви платя, а с нея ще се оправим по-късно — пропя Хана, горда, че се е сетила да вземе парите си за черни дни, преди да тръгне за насам.

Фотографът се взря в нея за миг и тя се уплаши, че ще разкрие блъфа ѝ. Дали когато се бяха представяли за А., Мона и Истинската Али се бяха притеснявали да не ги хванат, докато мамеха, крадяха и лъжеха, за да се сдобият със свръхсекретната информация за Хана и останалите? Беше ли редно да постъпва така? Все пак нямаше да съсипе живота на Колийн. Просто искаше да си върне приятеля.

— Елате с мен — каза господин Лебрек, като се обърна и тръгна по коридора към студиото. Работната му маса беше покрита със слайдове и разпечатки, а в ъгъла проблясваше голям монитор на Епъл. Една бяла пухкава котка прекоси стаята, а на перваза чистеше козинката си един калико. Стаята миришеше на смесица от прах и котешки отпадъци. Хана се огледа в търсене на издайнически знаци, че този тип тайно се занимава с интернет порнография, макар да не беше съвсем сигурна както точно ѝ трябва. Списания „Плейбой“? Плътни щори? Бутилки „Кристал“, каквито пият в хип-хоп клиповете?

Господин Лебрек отиде до масата в дъното на стаята, разрови купчина пликове и извади един.

— Днес взех разпечатките. Кажете на Колийн, че съм пуснал всичко, точно както поиска, но ако има нужда от още копия, ще трябва да доплати. — Той направи някакви изчисления на калкулатора. — Всичко струва... 450 долара.

Хана стисна зъби. Колийн не можа ли да си избере някой поевтин фотограф? Тя неохотно размени парите за плика, сбогува се с фотографа и излезе бързо от къщата. Очите ѝ бяха започнали да смъдят от котешките косми.

Когато излезе на верандата, телефонът ѝ отново изпиука, но този път беше баща ѝ — тримата с Изабел и Кейт вече бяха пристигнали на мястото и той се чудеше къде е Хана. „Идвам след малко“, написа му тя, пусна телефона в чантата си и развълнувано отвори плика. Запита се дали някой от многобройните А. някога се е чувствал така, когато се е докопвал до ценните факти. В това определено имаше нещо приятно.

Тя разгледа фотографиите под светлината на уличната лампа. На първата Колийн изглеждаше толкова свежа и невинна, като актриса от Дисни ченъл. Следващите снимки бяха горе-долу същите, просто направени под различен ъгъл, с различни изражения на лицето. Хана прегледа купчината, прехвърляйки се от възторжената на отегчената Колийн. Преди да се усети, стигна до последната снимка, на която Колийн намигаше на камерата през рамо. Хана отново ги прерови, за да се увери, че не е пропуснала нещо, но не беше.

Снимките показваха точно онова, което Хана бе гледала през прозореца предишния ден. Нямаше нищо от предишни фотосесии, нищо, което да бе пропуснала. Всичките бяха абсолютно професионални и най-лошото бе, че на всичките Колийн изглеждаше невероятно, далеч по-фотогенична от нея. Хана ритна ядосано уличния стълб.

Защо, по дяволите, А. ѝ беше казал да тръгне по тази следа? Просто за да си направи шега с нея? Да я накара да похарчи малко пари? Трябваше да се досети, че А. ще иска да я прецака, а не да ѝ помогне.

Някой се изкашля от другата страна на улицата и Хана подскочи. Но това бяха просто двама студенти, които се разхождаха, хванати за ръце по тротоара, и въпреки това тя се изнерви. Глезените вече

започваха да я болят. Тя се дотътри до колата си, отвори вратата и хвърли плика вътре толкова силно, че той се блъсна в отсрещната врата и падна под седалката. Хана изстена, плъзна се в колата и се протегна да го вдигне, но го хвана от погрешната страна и всички снимки се разпиляха.

— По дяволите. — Тя се наведе и се зае да напъха снимките в малкия плик. Пръстите ѝ напипаха нещо зад последната снимка. То не беше лъскаво, като останалите, а приличаше повече на принтерна хартия.

Хана извади листа от плика и го поднесе под светлината.

Най-отгоре пишеше *Колийн Евелина Бебрис*, следваше адресът ѝ, електронната поща, името в Туитър и адреса на блога ѝ. Под тях имаше нещо като списък. *Театрален опит*, пишеше с големи букви най-отгоре. Под него бяха изредени описанията на различните пиеси, в които бе участвала Колийн, завършвайки с ролята ѝ в *Макбет* от предишната седмица. Това беше резюме, вероятно за случаите, когато Колийн щеше да се явява на прослушвания. Скука.

Внезапно нещо на дъното привлече погледа ѝ. *Опит в рекламата*, гласеше заглавието. Под него беше отбелязано само едно нещо.

Висием Лабак, Латвия, пишеше там. Главна роля в латвийска реклама за важни хранителни добавки. Според резюмето рекламата е била въртяна миналата година по най-гледаната латвийска телевизия.

Хана порови в чантата си, извади телефона и набра *Висием Лабак* в Гугъл. Преводът гласеше *всичко най-хубаво*. На екрана се появиха и множество латвийски уебстраници и част от тях показваха една усмихната личност, която ядеше йогурт. На края на първата страница с резултати имаше и връзка към Ютюб. Тя беше озаглавена „*Реклама Висием Лабак*“. Имаше и снимка на лицето на Колийн.

Хана кликна върху връзката. Рекламата започваше с три момичета, които седяха около маса в кафене, пиеха кафе и се смееха. След това камерата се фокусира върху Колийн, която избъбри нещо на език, който не означаваше нищо за Хана, и после с нещастно изражение на лицето се хвана за стомаха. Останалите момичета ѝ подадоха кутийка с йогурт, която Колийн започна да яде с удоволствие. След това тя се затвори в тоалетната на заведението, закачайки на вратата табела с надпис на латвийски, който сигурно означаваше

ЗАЕТО. Разнесе се весела музика, някой каза нещо на латвийски и Колийн излезе от тоалетната с победоносно изражение на лицето. Тя вдигна кутията от йогурта и се ухили маниашки.

Рекламата завърши с нов кадър на йогурта.

— Леле-мале — прошепна Хана. Това приличаше на глупавите реклами, в които Джейми Лий Къртис предлагаше „Активия“ на подут жени със запек. И ето я Колийн, която играеше латвийско момиче, което имаше нужда от разхлабителен йогурт, за да отиде до тоалетната.

Нищо чудно, че не се хвалеше с това. Хана предположи, че не беше казала на никого.

— Да! — прошепна тя и прибра резюмето и плика в жабката. След като всичко приключи, щеше да си прибере парите за снимките от Колийн, ако тя все още ги искаше. На Хана не ѝ трябваша. Те не разкриваха нищо. За разлика от един определен видеоклип.

25.

СКРИТИ И РАЗКРИТИ ТАЙНИ

Късно следобед Ариа сви в алеята пред дома на Ноъл и угаси двигателя. Къщата беше тъмна, светеше само лампата над верандата. Тя отново погледна есемеса в телефона си. „Ела в шест“, беше написал Ноъл — и часът беше точно шест.

Ариа слезе от колата и отиде до вратата, като внимаваше да не се спъне с високите си токчета. След това отиваше на бала на господин Мерин, където трябваше да бъдат заедно с Ноъл. Това очевидно нямаше да стане. Ариа не беше сигурна дали Ноъл изобщо възнамерява да се появи. Все пак там щеше да има доста гимназисти от „Роузууд дей“.

Когато натисна звънеца, отвътре се разнесоха стъпки. Ноъл тихо отвори вратата, без да я поглежда в очите. Ариа едва не ахна при вида му. Лицето му бе зачервено и подпухнало, очите му бяха кървясали. Косата му изглеждаше немита и той имаше изтощени, изтормозен вид на човек, който изобщо не е спал.

— Събрах ти нещата — рече сковано той, обърна се и тръгна към дневната. Ариа го последва. Къщата бе необичайно тиха, не се чуваше звукът от телевизора или тананикането на Патрис от кухнята.

— Къде са всички? — попита тя.

Ноъл изсумтя и отиде до кашона, който беше оставен на дивана.

— Мама отиде на бала. Татко е... някъде. — Той я погледна. — Какво ти пука?

Ариа потрепна. Беше й странно да види Ноъл ядосан, особено на нея.

— Просто се опитвах да водя разговор — отвърна смутено тя. После грабна кашона и го повъртя в ръцете си. — Ще си тръгвам.

— Добра идея — изръмжа Ноъл.

Но след това преглътна неловко. Ариа се обърна и срещна погледа му. Известно време остана така, опитвайки се да му внуши, че скъсването е единственият начин да оправи нещата.

Ноъл отмести поглед.

— Ще те изпратя — каза той и тръгна надолу по стълбите. Отвори вратата и я задържа за нея. Ариа промърмори едно довиждане и изскочи навън. Когато се озова на верандата, кашонът се изплъзна от ръцете ѝ и се разпиля върху пътеката. Тя се наведе и започна да събира дисковете, книгите и тениските, когато изведнъж усети ръката му върху своята.

— Чакай — рече тихо Ноъл и клекна до нея. — Ще ти помогна.

Ариа му позволи да ѝ събере нещата и да ги сложи обратно в кашона. Когато се изправи, тя видя някакво раздвижване в дъното на двора. Някой надничаше иззад къщата за гости. В първия момент се уплаши, че е А., но фаровете на преминаващата по улицата кола осветиха руса коса, рокля на волани и високи токове.

Фигурата се обърна, разкривайки лицето си. Ариа се напрегна. Това не беше госпожа Кан... беше бащата на Ноъл. Преоблечен като жена. В собствената си къща.

Ариа не се сдържа и ахна, а след това като в забавен каданс наблюдаваше как главата на Ноъл се обръща в същата посока.

— Не! — извика тя и се хвърли пред него, за да му попречи да види баща си.

— Какво правиш? — попита той.

— Ами аз... — Ариа погледна назад през рамото си. Господин Кан беше изчезнал. — Аз, тъ-тъ-тъ... стори ми се, че някакъв прилеп лети към главата ти.

Ноъл я изгледа така, сякаш беше откачила. Изминаха няколко дълги, напрегнати секунди. Той сви рамене, помогна ѝ да прибере кашона в багажника на колата, а след това тръгна към къщата. В същото време предната врата се откряна. Господин Кан беше влязъл в къщата през задната врата и сега стоеше на верандата, облечен с рокля и начервен.

Той зяпна първо Ноъл, после Ариа. Кръвта се отдръпна от лицето му.

— Т-татко — заекна Ноъл.

— А! — произнесе той с дрезгав глас. — Мислех, че съм сам вкъщи. — Господин Кан се завъртя кръгом и влезе в къщата.

Ариа притисна длани към лицето си. За нейна изненада Ноъл не издаде и звук. Бито ахна, нито се разкрещя, *нищо*. Тя погледна към

него през пръсти. Вместо да гледа към входната врата, пред която току-що беше влязъл господин Кан, той гледаше нея.

— Ти ми препречи пътя — рече той. — Искала си да ми попречиш да видя баща ми, нали?

Ариа се размърда смутено.

— Ами, да.

Ноъл не отместваше поглед от нея. Очите му се разшириха.

— Знаела си, нали? Отпреди, имам предвид. Знаела си, че баща ми се облича... така. И мислеше, че аз не знам. Пазела си го в тайна от мен.

Ариа усети как бузите ѝ пламват.

— Не е точно така! — проплака тя. След това отстъпи назад. — Чакай малко. Ти знаеш?

— Ами, да. От години. — Очите на Ноъл проблеснаха. — А ти откога знаеш?

Брадичката на Ариа потрепери.

— Само от няколко дни. Видях баща ти в един магазин миналата седмица. Страхувах се да ти кажа.

— И вместо това реши да скъсаш с мен? — Ноъл сви устни и очите му проблеснаха диво. — Или има някаква друга загадъчна причина да го направиш?

— Разбира се, че няма! — възрази Ариа. — Моля те, успокой се! Можем да поговорим за това, нали?

Внезапно гърдите ѝ се изпълниха с надежда. Може би имаше начин нещата да се оправят. Щом Ноъл знаеше за баща си, щом това не беше някаква голяма, разрушителна тайна, значи А. нямаше нищо срещу нея. Това беше просто блъф.

— Промених намерението си. Бях объркана. Искам да сме заедно.

Ноъл се изсмя зловещо, както Ариа не го беше чувала досега.

— Изпусна влака. Знаех си, че нещо те тормози, Ариа. Милион пъти те попитах и ти ми каза, че всичко е наред. Само преди няколко дни те помолих да бъдеш откровена с мен, а вместо това ти ме излъга?

— И ти ме излъга! — отвърна Ариа, като дишаше на пресекулки. — Никога не си ми казвал, че баща ти е... знаеш!

Ноъл присви очи, сякаш не хареса точно този развой на събитията.

— Ти не ме попита. И, между другото, смятах да ти кажа. Просто не исках да го направя, докато сме вкъщи, а след това ми изглеждаше толкова разсеяна и... — Той замълча и я погледна. — Смяташ ли, че е *шантаво*? *Затова* ли скъса с мен?

— Ноъл, не! — проплака Ариа и го хвана за ръцете.

Той се отдръпна от нея с изкривено от гняв лице.

— А аз те смятах за разкрепостена. — После ѝ обърна гръб, прибра се в къщата и затръшна вратата зад себе си толкова силно, че къщата се разтресе. Последва ужасяваща тишина.

Ариа гледеше треперещите си ръце и се питаше дали онова, което току-що се беше случило, е истина. Тя зачака, с надеждата Ноъл да се върне, но той не се появи. Как се беше случило? Смяташе, че постъпва правилно, а всъщност влоши нещата.

В този миг я озари прозрение: може би А. *очакваше* нещата да се развият точно така. Може би през цялото време е знаел, че тайната на господин Кан е известна на семейството и я беше подвел да повярва, че това ще разруши семейството на Ноъл. Все пак единственото нещо, което бе по-ужасно от това А. да разруши връзката им, бе самата Ариа да го направи.

26.

О, НЕ, НЕ Е ТЯ!

— Спенсър! Пс-с-т! Спенсър!

Спенсър отвори очи. Лежеше на малко легло в средата на стая, която миришеше противно на антисептици. Крайниците ѝ като че ли бяха завързани за матрака и тя беше убедена, че някой е натикал горелка в гърлото ѝ. Когато погледът ѝ се проясни, видя красиво момиче с руса коса и големи очи, което стоеше до леглото. Момичето беше облечено в познатата жълта рокля и се усмихваше многозначително.

Спенсър веднага я позна и се надигна.

— *Табита?*

Табита разпери ръце.

— Радвам се да се видим отново. Как се чувстваш?

Спенсър докосна челото си. То беше мокро, като покрито с пот... или кръв.

— Не много добре. Къде съм?

Табита се изкиска.

— Не помниш ли какво се случи?

Спенсър се опита да се сети, но мислите ѝ бяха пропаднали в дълбока, мрачна дупка.

— Нищо не помня.

Табита се приближи до Спенсър и точетата ѝ прозвъняха по студения твърд под. Кожата ѝ миришеше на същия ванилов сапун, който използваше Али.

— Тук си заради онова, което направи — прошепна тя и дъхът ѝ опари лицето на Спенсър. — Заради онова, което *всички* вие направихте. Тя ми каза, че ще си платите и беше права.

— Какво имаш предвид? Коя е *тя*?

Табита се престори, че заключва устата си и гълта ключа.

— Заклех се да не казвам.

— Какво се случи с мен? — Спенсър се опита да размърда краката си под завивките, но те бяха забързани с широки кожени колани. — Къде се намирам?

Табита завъртя очи.

— Трябва ли всичко да ти се казва? Мислех те за умна. Все пак те приеха в Принстън. Не че ще отидеш да учиш там.

Спенсър се ококори.

— 3-защо не?

Табита се усмихна накриво и зловещо.

— Защото си *мъртва*. — След това се наведе напред и докосна очите на Спенсър, сякаш за да ги затвори. — Кажичао-чао!

Спенсър изпищя и се опита да задържи очите си отворени, докато се бореше с кожените каиши. Когато погледна отново, вече се намираше в съвсем различна стая. Стените бяха зелени, а не розови. До леглото ѝ стърчеше стойка на система и няколко жужащи апарата, които измерваха кръвното налягане и пулса ѝ. На една ръка разстояние се виждаше малка масичка, върху която се намираха жълта пластмасова кана, мобилният ѝ телефон и три кръгли, бели хапчета. Когато Спенсър погледна надолу, видя, че е облечена с памучна нощница, върху която имаше надпис „Собственост на Централна болница Принстън“.

Гласът на Табита отекна в главата ѝ. „Тук си заради онова, което направи. Заради онова, което *всички* вие направихте. Тя ми каза, че ще си платите и беше права.“ Гейл ли имаше предвид? И откъде те двете се познаваха? Или имаше предвид Истинската Али?

И защо, по дяволите, беше в болницата? Спомняше си само как излезе в задния двор на „Айви хаус“ и чу нещо да пропуква в гората. Разнесоха се стъпки... някой я сграбчи... и после какво?

Мониторът ѝ изпиука и като по команда в стаята влезе една сестра в синя престилка и касинка на главата.

— А, събудила си се. — Сестрата прегледа мониторите, после светна с фенерче в очите на Спенсър. — Казваш се Спенсър Хейстингс, нали? На шофьорската ти книжка пише, че си от Пенсилвания. Знаеш ли кой ден е днес?

Спенсър примигна. Всичко се развиваше твърде бързо.

— Ами... неделя?

— Точно така. — Сестрата вписа нещо в клипборда, който носеше.

— К-какво ми се е случило? — попита Спенсър със слаб глас.

Сестрата пристегна ръката ѝ с лентата на апаратчето за кръвно налягане.

— Поела си свръхдоза опасна комбинация от наркотици. Преди около час промихме стомаха ти.

— Какво!?! — Спенсър се надигна в леглото. — Това е невъзможно!

Сестрата въздъхна.

— Ами кръвната ти проба даде положителен резултат за марихуана, риталин и ЛСД. Токсичните картини на още двацет и шест други младежи от същия купон също дадоха положителен резултат за тези субстанции, но всички твърдят, че не са вземали наркотици. — Тя завъртя очи. — Ще ми се поне един от вас да си беше признал, когато ви докарахме тук. Това щеше много повече да ни улесни.

Спенсър облиза устните си, които бяха толкова сухи, че чак боляха. Значи и други от присъстващите на купона бяха тук.

— Добре ли са всички?

— Добре са, но здраво ни изплашихте. — Сестрата написа още нещо на клипборда си и потупа Спенсър по крака. — Сега си почивай, чу ли? Тялото ти преживя доста сътресения.

Вратата се затвори зад гърба ѝ и Спенсър отново остана сама.

Тя се размърда и се убеди, че краката ѝ не са завързани към леглото, както в съня ѝ. Как се бяха озовали в нея всички тези други наркотици? И то не само в нейната кръв, а и на още други двацет и шест души?

Спенсър затвори очи и си спомни ексцентричната невъздържаност, която се беше развихрила на потлъка. Колко много студенти се бяха отделили на двойки и се бяха качили на втория етаж. Отлични ученици бяха съблекли дрехите си и търчаха голи из къщата. Харпър бе започнала да троши всичко наред и други я последваха. Дори Спенсър бе вършила неща, които обикновено не би направила. Всичко преживяно беше... смахнато. Странно.

— О, Господи — рече тя, внезапно припомняйки си нещо. Възможно ли бе всичко да е от сладкиша? Тя беше яла само от него. Спомни си как Рифър ѝ даде огромната туфа трева с твърдението, че е

наистина мека и идеална за печене. После ѝ се усмихна простодушно и напълно откровено, и след това изрече всички онези неща за „Айви“. Може би това бе неговата представа за гражданско неподчинение. Отмъщаваше си на всички старомодни институции заради това, че са толкова консервативни, досадни и придиричиви.

Спенсър се извърна настрани, взе телефона си от масичката и набра номера на Рифър. Той иззвъня няколко пъти, след което Рифър вдигна и изрече едно предпазливо „ало“.

— Едва не ни уби — изръмжа тя.

— Ъ-ъ-ъ... моля? — чу се отсреща.

— Всички сме в болницата заради теб! Наистина ли мразиш „Айви“ толкова много?

Линията утихна за миг.

— За какво говориш? — Рифър звучеше объркано.

— Говоря за ЛСД-то и риталина, които бяха в *меката* ти трева — процеди през зъби Спенсър, забелязвайки на монитора, че пулсът ѝ се ускорява. — Подправил си я, за да ни прецакаш, нали?

— Леле, леле, леле — прекъсна я Рифър. — Аз *не* правя такива неща. Особено с моята трева. Дадох ти най-лекото нещо, с което разполагам, Спенсър. Кълна се.

Спенсър се намръщи. Рифър изглеждаше обиден от обвинението. Истината ли казваше? Възможно ли бе някой да си беше поиграл със сладкиша? Всичката храна на купона беше извадена на масата — щеше да е доста трудно някой да инжектира различни отрови в сладкишите. А след като ги приготви предишната вечер, Спенсър не беше изпускала марихуаната или сладките от погледа си.

Очите ѝ се разшириха. Всъщност ги беше изпуснала от поглед — беше заспала, докато се печеха. Възможно ли бе някой да се е промъкнал в мотела и да е саботирал сладките ѝ? Освен това на партито имаше повече тави, отколкото си спомняше, че е занесла — дали някой не беше вкарал други сладки, които бе представил за нейни?

— Спенсър? — разнесе се гласът на Рифър от телефона ѝ.

— Хм, ще ти се обадя пак — изграчи тя и прекъсна.

Внезапно в стаята стана толкова студено, че кожата ѝ настръхна. Телефонът, който все още държеше в ръката си, изпиука. Тя погледна

екрана. Пулсът ѝ отново се ускори. „Имате ново съобщение от непознат номер.“

Кофти пътуване, а? Така става, когато не наглеждаш
ястията за потлъка.

А.

27.

ДОСИЕТО НА ШПИОНИНА

— Сигурен ли си, че не можем да помогнем с нещо? — попита Хана баща си, докато той връзваше вратовръзката си във фойето на Гемоложкия музей на Холис, където щеше да се проведе балът. Той представляваше огромна, красива сграда с мраморни подове, облицовани с мозайка стени и безброй витрини, пълни с безценни диаманти, рубини, сапфири, смарагди, метеорити и кристали. Залата бе великолепна и безупречна, двайсетината маси, разположени в нея, бяха застлани с бели ленени покривки, навсякъде имаше вази с букети, а отделената за аукциона част включваше яйце на Фаберже, самурено палто на Луи Вюитон и тримесечна обиколка на света с яхта.

— Да, Том, *моля те*, позволи ни да направим нещо. — Кейт, облечена с рокля в патладжанен цвят и черни велурени обувки, също започна да се кипри пред огледалото.

Господин Мерин се усмихна на момичетата.

— Вие двете направихте достатъчно. — Той се замисли за миг и вдигна показалец. — *Можете* да осигурите малко развлечения на госпожа Ригс. Едно време непрекъснато идваше тук, нали, Хана? Можеш да й покажеш изложбите.

Хана потисна гримасата си. Вярно, че в шести клас обичаше да идва тук с Али, но да се прави на екскурзовод пред Гейл беше последното нещо, с което би поискала да се занимава. Но така щеше да й се разкрие възможност да открадне телефона на Гейл и да докаже, че тя е А. Особено сега, когато се бяха появили нови причини да го направи — Спенсър й се беше обадила по пътя за насам и беше казала на Хана, че е в болница — А. беше дрогирал нея и куп други хора в Принстън, и ако успееш да докажат, че Гейл е А. и че тя е натъпкала сладките с дрога, щяха да я премахнат за дълго време от пътя си.

— Значи тя ще дойде? — Хана се опита да прозвучи равнодушно.

— Разбира се. — Господин Мерин погледна ролекса си. — Всъщност съм изненадан, че все още я няма. Тя искаше да поговори с теб, Хана, преди да започне празненството.

— 3-за какво? — изграчи Хана. Мисълта да остане насаме с Гейл я ужасяваше.

— И аз се изненадах. — Господин Мерин повдигна вежди. — Една от благотворителните ѝ дейности включва ангажирането на тийнейджъри в обществените дейности. Тя спомена нещо за това колко е впечатлена от ангажираността ти с кампанията — особено организирането на онзи флашмоб. Мисля, че иска да те наеме.

Стомахът на Хана се сви. Тя беше сигурна, че Гейл няма никакво намерение да я наема. Тя се беше запознала с Лиъм на флашмоба и А. — Гейл — го знаеше много добре.

Хана изпъна рамене, пое си дълбоко дъх и отново погледна телефона си. Ариа беше изпратила на нея и Емили имейл с надслов „План за нападение“. „Хана, ти ще отвлечеш вниманието на Гейл с разговори за кампанията. Ако това не проработи, ти, Емили, ще отидеш при нея и ще я погледнеш право в очите. Когато се разсее, аз ще се промъкна и ще ѝ отмъкна телефона. Среца при колата ми, проверка на съобщенията ѝ и сваляне на всичко в нашите телефони.“

Хана можеше само да се надява, че всичко ще мине толкова лесно.

Вратите се отвориха и гостите започнаха да пристигат. Хана залепи на лицето си усмивка тип „аз съм дъщеря на политик“ и започна да посреща виповете. Рупърт Милингтън, който винаги намираще място в пресата, защото прапрадядо му някога притежавал половината Роузууд, се приближи и разтърси ръката на господин Мерин. Флетч Хъксли, кметът на Роузууд, целуна Хана по бузата. Група дами от местните благотворителни клубове си размениха въздушни целувки и фалшиви прегръдки. Хана се огледа за Гейл, но тя все още не беше пристигнала. Емили и Ариа също ги нямаше. В този миг през двукрилата врата с кралска грация преминаха познато чернокосо момче в прилепнал смокинг и момиче в дразнещо красива розова рокля, която изобщо не изглеждаше курвенски. Това бяха Майк и Колийн, потънали в разговор.

Сърцето на Хана се разтупка. Тази вечер трябваше да свърши още нещо. Тя се скри зад една колона и се заслуша.

— Не знам какво може да се е случило със снимките — казваше Колийн. — Фотографът рече, че някой ги взел от мое име, но това е невъзможно!

Хана прехапа устни. Не искаше да си признава, че е откраднала снимките на Колийн. Може би просто трябваше да ги изпрати анонимно обратно и да приеме парите, които бе похарчила за тях, като цена, която трябваше да заплати за Майк.

На всичкото отгоре Майк извърна глава и забеляза Хана зад колоната. Тя извърна поглед, но Колийн също я видя и радостно изписка.

— Цунк-цунк! — рече възторжено тя, изтича до нея и я разцелува по двете бузи, преди Хана да успее да я спре. — Това е *наистина* невероятно. Благодаря ти много, че ме покани!

Хана изсумтя.

— Не съм те канила — отвърна тя и думите опариха гърлото ѝ като жлъчка.

Лицето на Колийн повехна. Майк изгледа изпепеляващо Хана, после сви рамене и се оттегли при група момчета от футболния отбор, които несъмнено бяха долели в джинджифиловата си бира водка от нечия манерка.

Колийн изпрати Майк с поглед, после се обърна към Хана. Очите ѝ леко се разшириха.

— Ъ-ъ-ъ... Хана? — Тя се наведе напред. — Имаш нещо залепено за обувката.

Хана рязко наведе глава. Към токчето ѝ се беше залепила лента тоалетна хартия. Тялото ѝ пламна. Откога ли беше там? В този вид ли беше поздравила кмета на Роузууд? Майк беше ли я видял?

Хана се наведе и махна противно мократа хартия от обувката си. Когато отново се изправи, Колийн беше отишла при Майк и приятелите му. Това я вбеси още повече.

Докато залата се пълнеше с народ и шумът се увеличаваше, Хана се шмугна в един страничен коридор и извади телефона си. После отново изгледа рекламата, подсмивайки се при вида на спеченото лице на Колийн. „Безценно.“ След това копира връзката, прикрепя я към ново съобщение, избра адресите на всички от „Роузууд дей“ като получатели. След това пръстът ѝ застина в очакване върху бутона за изпращане. Тя погледна към залата, в която групата вече гласеше

инструментите си. Колийн и Майк седяха до масата заедно с приятелите му от отбора по лакрос. Той беше потънал в разговор с вратаря, когото Хана винаги наричаше Франкенщайн заради квадратната му глава. Колийн седеше до него, отпиваше от газираната си вода и изглеждаше леко объркван. „Идеалната малка актриса не знае как да общува — помисли си със задоволство Хана. — Очевидно внезапната популярност се е оказала малко по-трудна от очакваното, а?“

Внезапно смутеното изражение на Колийн извика един стар спомен. Хана видя себе си и Мона да седят на най-добрата маса в кафенето. Към тях се приближи Колийн и попита дали може да седне при тях.

— Не сядаме с момичета, които носят хобитски обувки — отвърна Мона, сочейки обувките с квадратни носове на краката на Колийн. А Хана добави:

— Това е кръговратът на живота — защото до осми клас Колийн си носеше обяд в кутия с картинка на „Цар лъв“.

За части от секундата обидата си пролича на лицето ѝ, но след това тя сви рамене и пропя:

— Ами добре. Приятен обяд, мацки!

Когато се отдалечи, Мона и Хана избухнаха в смях.

Работата бе там, че не много отдавна, докато беше в кликата на Али, Хана се беше присмивала и на Мона. А преди това Истинската Али се беше присмивала на Хана за това как от рулцата ѝ капела мазнина по дънките. За това как не можела да прави акробатично колело по физическо. Хана си спомни колко унижена и засрамена се беше чувствала тогава. И въпреки това, когато дойде нейният ред да носи короната на Кралицата, тя започна да се подиграва на хората с такава лекота, сякаш никога не е била от другата страна.

Популярността бе превърнала Али, Мона и Хана в безмилостни кучки. Но по никакъв начин не беше променила Колийн — макар да ходеше с Майк, тя си оставаше същото момиче като преди. А Хана беше измъчвана от най-ужасната популярна кучка от всички — А.

Наистина ли искаше да причини нещо такова на някой друг?

Телефонът ѝ внезапно изпиука пронизително в тихия коридор. На екрана се появи иконката за нов есемес. Хана се намръщи, затвори приложението за съобщение, което се канеше да пише, и отвори

другото. Подателят представляваше объркана поредица от букви и цифри.

Хайде, Хана. Пращай клипа. Знам, че го искаш.

Стомахът на Хана се сви като опарен. Искаше ли го наистина? Майк ѝ липсваше болезнено. Искаше тя да е с него тук, а не Колийн, да ходят заедно на кино и да играят часове наред на „Гран Туризмо“, както преди. Но как щеше да се примири със себе си, ако единственият начин да го постигне, бе да разпрати на всички клипа? Това ѝ напомни за начина, по който се чувстваше, когато носеше обувки или гривна, задигнати от някой магазин; усещането да носи „Тифани“ на китката си бе страхотно, но дълбоко в себе си тя се чувстваше омърсена. Колийн може и да я дразнеше, но не бе направила нищо, за да заслужи свой собствен А.

Хана се върна на съобщението с връзката към клипа, пое си дълбоко дъх и натисна „Изтрий“. Почувства се пречистена. Почти... добра. Сякаш беше победила А. в собствената му игра.

От единия ъгъл на залата се разнесе писклив кикот и тя рязко се обърна. Зад нея отекнаха стъпки. Наоми Циглър и Райли Улфи се приближиха спокойно до нея с телефоните си в ръце.

— Този път надмина себе си, Хана — изкиска се Наоми.

— Много добре — додаде Райли, прибирайки кичур червена коса зад ухото си.

— За какво говорите? — сопна им се Хана.

— Този клип. — Наоми размаха телефона си напред-назад. — Безценен е.

Хана изтръпна. *Клип?* Дали Наоми имаше предвид онова, за което си мислеше? Но Хана беше изтрила съобщението! Нима А. го беше изпратил и беше казал, че е от нея?

— Не съм аз — избъбри тя.

Райли я погледна особено.

— Ами, това тук определено *прилича* на теб.

Тя тикна телефона си в лицето ѝ. Хана погледна, очаквайки да види Колийн в латвийската реклама на йогурт, но вместо това зърна собствения си образ. Първата част на клипа беше от курса по танци на

пилон. Тясната ѝ блуза се вдигна нагоре, шортите ѝ се плъзнаха надолу, разкривайки част от дантеленото ѝ бельо. Бедрата ѝ изглеждаха огромни, докато правеше кръгове и въртеливи движения, а когато се опита да се изкатери по пилоната, наподобяваше на побъркана маймуна. Камерата беше успяла да снима чатала ѝ, докато се свличаше към земята.

— *Какво?* — прошепна Хана.

Клипът продължаваше. Следващата част показваше как Хана се промъква през храстите в мола „Кинг Джеймс“ и гледа през бинокъл към „Викториас сикрет“. Камуфлажното облекло правеше кожата ѝ да изглежда зачервена и на петна, а талията ѝ поне два пъти по-голяма от реалното. А когато се измъкна от храстите, на задника ѝ се бяха залепили две листа. Камерата се фокусира върху тях, докато Хана следваше Майк и Колийн през фоайето.

Хана вдигна поглед към момичетата и сърцето ѝ ускори ритъма си.

— Не разбирам.

— Май шпионираш някого, а, Хана? — изкиска се Наоми.

Клипът продължаваше. Колийн вървеше към студиото на фотографа, а Хана се промъкваше след нея с отчаян и абсурден вид. Последва запис отпреди няколко часа, който показваше как Хана взема снимките на Колийн, разглежда ги гневно и ги хвърля в жабката. Последният кадър представляваше надпис с плътни червени букви. *Хана Мерин, отчаяна преследвачка!*

— О, Господи! — Стомахът на Хана се сви.

Наоми се изхили.

— Винаги съм те смятала за смотанячка, защото излизаш с по-малко от теб момче, но да го шпионираш, след като те е зарязал? Паднала си твърде ниско, Хана. А сега всички знаят за това.

— Всички? — изграчи Хана.

Тя се обърна към балната зала и разбра отговора. Група гимназисти от „Роузууд дей“ зяпаха в телефоните си, после едновременно вдигнаха глави и впериха погледи в Хана.

— Изглеждаш много секси в камуфлаж, Хана! — рече Сет Кардиф.

— Хей, Майк, имаш си тайна обожателка! — изсмя се Мейсън Байърс.

Майк. Хана го видя да стои заедно с Колийн до прозореца и да гледат в телефона му. Тя успя да разпознае с точност до секундата момента, в който Колийн стигна до кражбата на снимките ѝ. Тя покри устата си с длан и се обърна към Хана с обиден израз на лицето. Майк рязко вдигна глава и впери в нея пламтящия си поглед. Колийн се обърна и излезе от залата.

Той я последва.

Хана отстъпи, олюлявайки се, като една не се спъна в дългата завеса, която отделяше залата от малкия коридор. Как можа да се случи това? Кой я беше преследвал? Кой беше изпратил клипа на всички?

А., разбира се. Точно *затова* А. я беше окуражавал да шпионира Колийн — за да може да я унижи публично и да се погрижи тя да изгуби Майк завинаги.

28.

ВРЕМЕТО ИЗТИЧА

— Всички са се събрали тук, а? — каза Айзък, когато двамата с Емили влязоха в Гемоложкия музей на Холис.

— Така изглежда — прошепна Емили и се огледа. Досега никога не беше присъствала на бал за набиране на средства за политическа кампания, но този поне беше невероятен — *много* по-впечатляващ от училищния. От сводестия таван висяха тонове бели балони. Групата свиреше някаква джазирана мелодия, а няколко двойки, облечени в смокинги и бални рокли, танцуваха бавен танц. Емили никога не беше виждала толкова много диаманти — и не ставаше дума само за онези във витрините. Някой крадец на бижута сигурно щеше да има богат урожай само от пръстените на богатите дами.

Али често водеше тук Емили, Спенсър, Хана и Ариа.

Понякога прекарваха в музея цели следобеди, фантазираха си какво ли би било да носят огромните диаманти по разни партита.

— Когато порасна, ще имам годежен пръстен със също толкова грамаден камък — каза Али, сочейки десеткаратовия камък във витрината. — Никой няма да ми попречи.

Емили се зачуди дали беше имала предвид Истинската Али. Сигурно смяташе, че вълшебният живот на близначката ѝ е неин завинаги.

— Това място е прекрасно — промърмори Емили.

— Но *ти* си най-прекрасното нещо тук — каза Айзък и стисна ръката ѝ.

Емили му се усмихна накриво, опитвайки се да се възхити на чудесния му смокинг, сресаната назад коса и лъснати обувки. Но не се чувстваше комфортно тук. Черната дълга рокля с корсаж стягаше ребрата ѝ, а краката ѝ пулсираха във високите обувки, които бе намерила в дъното на килера си. Докато си слагаше червило, направо се омаза, толкова силно трепереха ръцете ѝ.

Мисълта да се изправи лице в лице с Гейл я ужасяваше. Тя щеше да разкаже на всички за бременността й... и тогава Айзък щеше да разбере. Щеше да я намрази и да каже на майка си, на нейните родители, на всички.

Емили знаеше, че идването на бала е част от плана да отмъкнат телефона на Гейл, за да разберат дали тя е А., но в мига, когато Айзък застана на прага на къщата им, тя почувства, че прави голяма грешка. Само че ако се отметнеше, Айзък щеше да започне да задава въпроси, на които тя не знаеше как да отговори.

Емили огледа гълпата, търсейки приятелките си — важното беше Ариа и Хана да са тук, защото иначе планът нямаше да проработи. Група момчета се смееха на нещо, което гледаха на телефоните си. Мейсън Байърс и Лейни Айлър се кискаха, седнали над плато със спагети. Шон Ейкърд разговаряше оживено с Нанет Ълстър от квакерското училище. От тоалетната излезе висока блондинка, облечена в скъпо изглеждаща червена рокля. Емили се вцепени и застана нащрек. *Гейл?*

Тя сграбчи Айзък за ръкава и го поведе обратно към фойето. Двамата се спряха под гигантското парче розов кварц, което висеше от тавана, и Емили затаи дъх. Колкото и да се беше подготвяла за този момент, приближаването му я ужасяваше.

— Какво има? — попита объркано Айзък.

— Ами просто исках да... — Емили отново погледна към жената в червено — тя си взе коктейл от един преминаващ сервитьор и се обърна към тях. Лицето ѝ бе изсечено, носът тънък и остър, а не малък и топчест като на Гейл. *Опа.*

Това, разбира се, не означаваше, че Гейл няма всеки момент да се появи на входа — и щеше да види първо тях.

— Реших друго. Да танцуваме. — Емили повлече Айзък обратно към залата, като едва не прегази група префърцунени дами, които носеха значки „ГЛАСУВАЙТЕ ЗА ТОМ“.

Айзък се засмя нервно, препъвайки се зад нея.

— Добре ли си?

— Разбира се! — Емили знаеше, че сигурно изглежда налудничаво. Тя обви ръцете си около него и започна да танцува бавен валс под звуците на песен на Синатра. От дансинга се виждаха добре всяка маса, бара и празната аукционна маса. Наоколо се бяха събрали и

разговаряха хора, които тя разпозна от предишните партита на Мерин. Няколко фотографии обикаляха из залата и правеха снимки.

Айзък завъртя Емили.

— Забавно е да съм гост, а не келнер.

— Как успя да убедиш майка си да те пусне да излезеш с мен? — попита го Емили.

— Всъщност ѝ казах истината. Ако щеш вярвай, но тя започва да свиква с мисълта, че пак сме двамата.

Емили *не можеше* да повярва, но нямаше време да спори. Погледът ѝ непрекъснато прескачаше от входа към аварийния изход и скришното ъгълче до тоалетната. Майката на Ноъл Кан се появи в полезрението ѝ с тиара на главата. Бащата на Хана разговаряше в ъгъла с група богато изглеждащи бизнесмени.

— Наистина ми липсваше — продължаваше Айзък.

Емили се обърна към него, изпълнена със съжаление. Той заслужаваше цялото ѝ внимание. Чувстваше се добре в ръцете му, но се страхуваше, че всеки момент деликатната къщичка от карти, която представляваше животът ѝ, ще се срути отгоре ѝ.

Не се сдържа и отново огледа тълпата. Господин Мерин прекоси с решителна крачка стаята, приближавайки се до някой, който току-що бе влязъл през страничния вход. Емили изкриви шия, за да го види, но хората ѝ пречеха.

— И какво ще кажеш? — попита Айзък.

Емили примига глупаво. Той беше говорил през цялото време, а тя не бе чула нито една дума.

— За кое?

Айзък облиза устните си.

— Исках да знам дали отново ходим.

Емили отвори устата си, но оттам не излезе нито звук. Въпреки разсеяността си, въпреки факта, че криеше ужасна тайна от него, думите му я накараха да се почувства прекрасно.

— Само едно нещо ме притеснява — прекъсна я Айзък, преди да успее да му отговори. — Нещо те гризе. Нещо, за което не искаш да говориш. Но всъщност *можеш*, Емили. Каквото и да е то, съм готов да го изслушам. Ако е нещо за онзи тип, когото видяхме в Холис, не се страхувай да ми го кажеш.

Емили затвори очи.

— Няма нищо общо с Дерик.

— Значи все пак *има* нещо?

От силната музика започна да я боли глава.

— Не е нещо сериозно.

— Но ти си ужасно притеснена. — Гласът на Айзък звучеше умоляващо. — Просто искам да ти помогна.

Емили се съсредоточи върху танцовите стъпки, забавяйки отговора си.

Айзък я обичаше и искаше всичко да бъде добре, което я караше да се чувства по-спокойна и същевременно ужасена. Искаше ѝ се той да я харесва. Искаше ѝ се да желае да бъде отново с нея. Но какво *тя* искаше за себе си?

— Скъсването ни беше голяма грешка, Емили — каза Айзък, впил поглед в очите ѝ. — Искам да започнем отначало. Какво мислиш?

— Аз... — започна Емили, но след това забеляза друга руса фигура на дансинга. Тя имаше подходящата височина и физика, а господин Мерин разговаряше с нея щастливо и любезно. Емили се наведе и сърцето ѝ отново заблъска в гърдите.

— О, Господи — прошепна тя. После отново хвана Айзък за ръката, издърпа го от дансинга и го повлече зад ъгъла към малка ниша, в която зад стъклена преграда бяха подредени най-различни метеорити. Айзък скръсти ръце на гърдите си с раздражено изражение на лицето.

— Ще ми кажеш ли най-после какво ти става тази вечер?

Жената, която разговаряше с господин Мерин леко се извърна. Трябваше ѝ още малко, за да види Емили и Айзък. Обмисляйки трескаво какво да направи, Емили хвана лицето му и притисна устните си към неговите. Очите му се разшириха за миг, но после отпусна клепачи и страстно отвърна на целувката ѝ. Емили усещаше ускорения му пулс в устните и върховете на пръстите му. Целувката беше прекрасна, но тя знаеше, че това е само прелюдия към края. Чувстваше се като най-ужасния човек на света.

Айзък се отдръпна леко назад и се усмихна накриво.

— Да приема ли това за „да“?

Емили преглътна тежко. Имаше усещането, че е направила нещо, което не трябваше. Това не беше типична за нея постъпка. Тя се обърна

и огледа залата. Жената, която разговаряше с господин Мерин, беше изчезнала.

Пинг!

Екранът на телефона ѝ просветна през тънката материя на дамската ѝ чантичка. Емили го погледна ужасено.

— Като че ли получи есемес — каза Айзък със спокоен и щастлив глас.

В гърлото ѝ заседна буца. Емили извади телефона и погледна екрана му. Кръвта ѝ се смрази.

— Айзък, трябва да вървя — прошепна тя.

— *Да вървиш?* — Лицето на Айзък се изпразни от съдържание.
— За какво говориш?

Емили отстъпи няколко крачки назад към залата. Господин Мерин продължаваше да разговаря с жената и макар Емили да беше почти сигурна, че това е Гейл, лицето ѝ все още бе извърнато настрани. Момичето се огледа. Залата бе още по-претъпкана от преди. Къде, по дяволите, беше Хана? Защо Ариа не се виждаше никъде? Нямаше време за губене.

— Емили? — Тя усети ръка на ръкава си. Айзък я гледаше със свити устни. — От кого е есемесът?

Групата завърши песента си и всички на дансинга заръкопляскаха. Емили погледна откритото, изпълнено със загриженост лице на Айзък. Знаеше много добре как щеше да изглежда внезапното ѝ оттегляне без обяснение. Но не знаеше какво друго да направи.

— Съжалявам — прошепна тя, обърна се и притича през дансинга.

— Емили! — извика Айзък след нея, но тя продължи да се провира през тълпата, докато не стигна до фойето. Бръкна в чантата си, извади телефонна и отново прочете ужасяващия есемес. Дори самият вид на думите караше стомаха ѝ да се свива. Това не можеше да е истина.

Бебето ти е у мен. Ако я искаш жива, ела на
Мокингбърд драйв, № 56. Тик-так!

А.

29.

НИКОЙ НЕ ПОЗВОЛЯВА НА ПРИЯТЕЛИТЕ СИ ДА ОТИВАТ НИКЪДЕ САМИ

Ариа спря на паркинга на Гемоложкия музей, оправи косата си и провери грима си в огледалото за обратно виждане. Беше се справила добре с премахването на следите от плача след караницата с Ноъл, но въпреки това изглеждаше напрегната и изморена. Но нали не се налагаше да впечатлява никого на бала.

След като паркира, тя извади телефона си и състави съобщение до Ноъл. „Моля те, нека ти обясня — написа тя. — Всичко, което се случи... някак излезе от контрола ми. Някой ме принуди да скъсам с теб. Някой ме заплашва и контролира живота ми.“

Но после побърза да го изтрие. Съобщението издаваше прекалено много неща. Тя не можеше да каже на Ноъл за А.

Преглъщайки едно ридание, тя затръшна вратата и тръгна към входа на музея, който бе осветен от японски фенери. Подухна вятър, който подгони една празна кутийка от кола по тротоара. Ариа долови шепот и се обърна рязко, като огледа редицата паркирани коли.

След като няколко секунди се взира в нищото и не долови никакво движение, тя продължи да върви. Пред живия плет се бяха събрали групички и гледаха нещо на телефоните си.

— Колко е отчаяна — изкиска се Райли.

— Голяма смотанячка да? — Клаудия потрепери, облечена в оскъдна рокля с презрамки.

Ариа надникна през рамото на Райли към екрана на телефона ѝ.

Там се виждаше Хана, облечена е камуфлажно облекло, криеше се зад изкуствените храсти на първия етаж в мола. Ариа нямаше представа за какво става въпрос, но преди да успее да попита, Емили излетя през входната врата, сграбчи я за ръката и я повлече по тротоара.

— Слава Богу, че успях да те намеря — каза Емили. Гласът ѝ беше изпълнен със страх. — Имам нужда от колата ти.

— Какво се е случило? — попита Ариа. — Успя ли да вземеш телефона на Гейл?

— Не, но стана нещо много по-важно.

Емили поднесе телефона си пред лицето на Ариа. „Бебето ти е у мен“, пишеше на екрана. Ариа притисна длан към устата си.

— Дали е вярно?

— Възнамерявам да разбера. — Емили погледна към паркинга, после забеляза Хана, която се изнизваше през вратата със засрамено изражение на лицето. Тя ѝ махна с ръка. — Ела да видиш нещо.

Хана изглеждаше отчаяна, сякаш нямаше желание да се занимава с каквото и да било, но се приближи до тях и прочете есемеса. Кръвта се отдръпна от лицето ѝ.

— *По дяволите.* Как е възможно?

— Не знам. Но трябва да я спася. — Емили стрелкаше поглед на всички страни. — Ако Али я е намерила, кой знае какво може да ѝ причини!

— Ем, Вайълет не е взета от Али — прошепна Ариа. — Не разбираш ли? А от Гейл. Снощи я видях в детския магазин, беше се ухилила до уши. Подготвяше се за мига, когато ще намери бебето ти.

Емили се намръщи, после се обърна към музея зад гърба ѝ.

— Но Гейл не е ли тук? Мисля, че я видях да разговаря с баща ти, Хана.

Хана прехапа устни.

— Всъщност не съм я виждала цяла вечер.

— Разбира се, че не е тук — рече Ариа. — Тя е в къщата на Мокингбърд драйв! — Момичето погледна към Хана. — Съгласна си е мен, нали? И ти смяташ, че е Гейл?

По лицето на Хана се смениха различни чувства.

— Така *мисля*. Но защо ѝ е на Гейл да ни казва, че Вайълет е у нея, щом иска да я запази за себе си? Това ми прилича на постановка.

— Не ме интересува! — Емили грабна ключовете на Ариа от ръцете ѝ. — Става въпрос за живота на дъщеря ми! Съжалявам, Ариа, но ще отида в онази къща, дори ако трябва да го направя сама!

Ариа стисна зъби.

— Няма да те пуснем сама.

— Няма ли? — изписка Хана.

Ариа я погледна.

— Разбира се, че няма. — Тя взе ключовете си от Емили, прекоси паркинга и седна в колата си. — Хайде, Ем, да тръгваме. Ти също, Хана.

Момичета се настаниха в колата и затвориха вратите. Ариа изрита обувките на токчета от краката си, запали двигателя и даде газ.

Докато излизаше от паркинга, погледна назад и видя идеално кръглата, зловещо жълта луна, която се отразяваше в прозорците на музея. А точно до нея се забелязваше нечий силует. Той ги наблюдаваше и може би се присмиваше на това какви глупачки са.

Ариа рязко си пое дъх и косъмчетата на тила ѝ настръхнаха. Но когато отново погледна към прозореца, там се виждаше само луната, кръгла и блестяща, запълваща стъклото изцяло.

30.

МОМИЧЕТО ОТ СНИМКАТА

След двацет и пет минути и три погрешни завоя момичетата свиха по Мокингбърд драйв, криволичеща улица от другата страна на планината Кейл.

— Леле — промърмори Хана, взирайки се в гъстата мъгла, която ги обгръщаше отвсякъде. Всяко имение притежаваше огромна площ земя. Криволичещи алеи водеха до големи замъци, френски имения, къщи в стил Тюдор и сгради, които приличаха на кръстоска между Капитолия и шедьовър на Франк Гери. Пред тях бяха паркирани ферарита, в задните дворове проблясваха светлините на тенис кортове. Хана беше свикнала с луксозните къщи на Ноъл и Спенсър, и дори с новата придобивка на баща си, но хората, които живееха в този квартал имаха много повече пари, отколкото можеха да похарчат, и нямаха нищо против да се перчат с това.

На следващата пощенска кутия с готически шрифт беше написано числото „56“ и Ариа бавно навлезе в алеята. Високите, впечатляващи дървета създаваха нещо като балдахин над пътя, превръщайки го в зловещ тунел. Колата подмина огромен шестместен гараж и конюшня, след което приближиха къщата. Тя представляваше внушително имение с колони и огромни сводести прозорци. Беше построена малко встрани от пътя, може би за да улавя по-добре лъчите на сутрешното слънце. Нито един от прозорците не светеше.

— Хм, а сега какво? — прошепна Хана, когато Ариа угаси двигателя.

— Да вървим. — Емили отвори вратата си и изскочи на пътеката. Хана и Ариа се измъкнаха след нея. Когато Хана дочу някакъв шепнещ звук, сърцето ѝ се разтупка силно. Ами ако А. ги водеше право в капана?

— Къде ли е Спенсър? — попита през рамо Емили. — Не отговаря на есемесите ми.

Бяха ѝ изпратили съобщения, в които разказаха какво се случва, и ѝ казаха да ги посрещне пред къщата.

— Може би ще мине време, преди да я изпишат от болницата — прошепна Хана.

— А може и да се е изгубила, също като нас. — Ариа се качи на верандата и погледна към звънеца. — Сега какво да правим, да позвъним ли? „Хей, А. тук сме!“ — Тя погледна към Хана. — Ти го направи.

Хана се ококори.

— Няма начин!

— Аз ще го направя. — Емили докосна вратата и тя се отвори със скърцане, което напомняше на звука, издаван от вратите на обитаваните от духове къщи. Хана потрепери. Що за човек би оставил входната си врата отворена посред нощ?

Емили влезе вътре и се озова в преддверието.

— Ехо? — извика тя.

Хана я последна. Преддверието миришеше странно на лакочистител. На масичката светеше самотна лампа и разкриваше широко стълбище, впечатляващ кристален полилей и стена, покрита с черно-бели графики на хълмисти пясъчни дюни, животински черепи и лешояди. Прозорците на стаята вдясно бяха закрити от тежки завеси; подовете бяха застлани с дебели вълнени килими. Тапицираната врата на килера зееше отворена, а на закачалките висяха няколко палта. Цялото място излъчваше музейна атмосфера, сякаш се намираха на снимачна площадка, а не в истинска къща.

— Ехо? — повтори Емили.

Отново никакъв отговор. Емили погледна нагоре по стълбището. Ариа тръгна към кухнята. Хана вдигна каменния заек, поставен на масата до вратата, после отново го върна на мястото му. Беше толкова тихо, че тя започна да чува шумове, които може би не съществуваха. Нервно преглъщане. Леко шумолене. Пропукване на става.

— Нещо не е наред — прошепна внезапно Емили, прибирайки кичур коса зад ухото си. — Къде е Вайълет?

— Казах ти, че това не е добра идея — прошепна Хана.

— Мацки. — Гласът на Ариа беше изтънял като конец. Тя стоеше до масата в дневната и държеше плик в ръката си. — Погледнете тук.

Хана присви очи към надписа. В горния ляв ъгъл се виждаше логото на Пенсилванската електрическа компания. В центъра бе написан адресът — Мокингбърд лейн, № 56. После погледът ѝ попадна на името на получателя.

— О, Боже! — прошепна Хана. *Гейл Ригс*.

Ариа остави писмото на масата.

— Момичета, това е къщата на Гейл. Нали ви *казах*!

Емили замига учестено.

— Какво означава това?

— Означава, че трябва да се махаме веднага — сопна им се Хана. — Гейл не е намерила бебето ти. Просто го е използвала, за да ни накара да дойдем тук, защото иска да ни нарани.

Тя тръгна обратно към изхода, отскачайки от всяка сянка, от всяка тъмна пукнатина. Скулптурата на върба изглеждаше опасна и жива. Закачалката ѝ напомняше на прегърбен луд старец. Поредицата фотографии, наредени над камината, приличаха на криви зъби в огромна уста. На слабата светлина успя да различи сватбената фотография на Гейл и съпруга ѝ. Следваше тяхна снимка по време на почивка, а после семеен портрет на Гейл, нейния съпруг и усмихнато русо момиче. Може би това беше дъщерята, за която тя бе споменала на Емили, същата, която била изгубила. Хана потръпна, опитвайки се да види как точно изглежда, но снимката беше твърде малка и чертите се различаваха трудно.

Докато не стигна до голямата снимка в дървена рамка. Това бе училищна фотография на красива русокоса тийнейджърка. Щом Хана зърна лукавите сини очи и дяволитата усмивка, устата ѝ се изпълни с метален вкус. Би разпознала тази усмивка навсякъде.

Хана рязко се спря.

— О, Господи. — Тя посочи с треперещ пръст фотографията. Емили се приближи и погледна, след което залитна назад; краката ѝ внезапно омекнаха.

— Това не е ли...? — прошепна Емили.

Ариа просто ахна ужасено.

Хана взе фотографията от рафта. Това обясняваше всичко — информацията, която притежаваше Гейл и защо тя не искаше просто да страдат... а да *умрат*.

— Табита е нейна дъщеря? — Гласът на Емили трепереше неудържимо.

— Как така не си разбрала? — попита настоятелно Хана. — Не си ли срещала съпруга ѝ? Не я ли попита за името на дъщеря ѝ? Не разпита ли какво се е случило с нея?

Емили поклати замаяно глава.

— Така и не се запознах със съпруга ѝ — не че щеше да има значение, защото ние разбрахме как изглежда той едва след като намериха тялото на Табита. Освен това фамилията на Гейл е Ригс, не Кларк. Тя никога не ми разкри подробности за случилото се с дъщеря ѝ, просто каза, че е изчезнала. А нищо от това не се появи, когато я проучвах в Гугъл!

Хана разтърка лицето си с ръце.

— И защо не ни е издала на полицията? — Тя едва успя да произнесе думите, защото дишаше тежко.

Емили прехапа устни.

— Може би не е знаела със сигурност. Може би това е бил начинът ѝ да ни накара да се издадем и да признаем. Опитваше се да ни подлуди, да ни накара да кажем истината.

— Все още ли смяташ, че Али е А.? — сопна ѝ се Ариа.

Емили изглеждаше потресена.

— Май не.

Всички се обърнаха и отново погледнаха снимката. За части от секундата им се стори, че Табита им намига. *Паднахте ли ми!* Същото изражение се появяваше на лицето на Али, когато ги принуждаваше да направят нещо, което не искаха.

В този миг се разнесе остър, отчаян писък. Момичетата се обърнаха рязко. Хана сграбчи Ариа за ръката, а Ариа хвана Емили. Писъкът продължи, като ставаше все по-силен и по-настоятелен.

— Бебе — прошепна Хана.

— Вайълет! — изпищя Емили. Тя хукна по коридора, тичаше на сляпо по посока към звука. Ариа хукна след нея, а Хана ги последва с разтуптяно сърце. Профучаха покрай кабинет, перално помещение и огромна, безупречно чиста мраморна кухня, която миришеше на пресни лимони. Звукът като че ли идваше иззад двукрилата врата от другата страна на плота. Емили завъртя ключа и блъсна вратата.

Озоваха се на голяма тухлена веранда. Откакто бяха влезли в къщата, мъглата се беше сгъстила още повече. Писъкът отекваше във въздуха, но никъде не се виждаше бебе.

— Вайълет? — Емили започна да се върти с насълзени очи.

Внезапно звуците секнаха. Тишината беше оглушителна. Хана погледна приятелките си, чиито лица се размиваха в мъглата. През главата ѝ мина ужасна мисъл: *Беше ли мъртво бебето?*

Пук.

Хана се изправи и погледна през мъглата към гаража и дърветата. Макар да не виждаше нищо, тя усети нечие присъствие. В този миг чу стъпките.

— Мацки. — Гласът ѝ трепереше.

— Може да е Спенсър — рече смело Емили. Телефонът ѝ просветна в тъмнината. — Току-що получих есемес, че е тук.

— Тогава къде е колата ѝ? — Ариа посочи алеята. Освен нейното субару, там нямаше друга кола.

Емили прехапа устните си.

— Може да е паркирала в подножието на хълма и да е стигнала до тук пеша.

Хана се запъти към алеята.

— Тук има някой и това не е Спенсър. Трябва да я предупредим.

Почти беше стигнала до гаража, когато чу как нещо метално — ключове за кола, може би — пада върху асфалта. Тя замръзна на мястото си и се огледа, но не можеше да види нищо в мъглата. Разнесоха се стъпки, напрегнат шепот, размяна на реплики, които не можа да чуе. Накрая се чу толкова силен гръм, че чак я заболяха зъбите.

Тя се обърна рязко и впери поглед в приятелките си. Те стояха като вцепенени на верандата. Хана се извърна и отново погледна към алеята. Тогава забеляза неясна фигура, която лежеше просната върху една от цветните лехи, и изпищя. Фигурата беше облечена в дебело палто и качулка, която скриваше лицето; единственото нещо, което Хана можеше да види ясно, бе малката, тясна длан.

— Това Спенсър ли е? — изпищя Ариа.

Хана се затича към тялото. По лицето ѝ се стичаха неконтролируеми сълзи. Нямаше ли Спенсър същото палто? Нямаше ли същите заострени ботуши?

Тя се спря изведнъж. Дали не беше убийство? Не бяха ли те следващите?

— Спенсър? — Емили се появи до Хана. — Спенсър? — Момичето я погледна ужасено. — Смяташ ли, че е...?

Хана се наведе, за да докосне качулката, но бързо отдръпна ръката си. Ужасяваше я мисълта какво ще види под нея.

Лицето на Спенсър, замръзнало в писък? Половината ѝ мозък размазан по качулката?

По пътя мина кола и фаровете ѝ за миг ги осветиха. Когато светлината премина през проснатото на земята тяло, Хана забеляза, че нещо не е наред. Изпод качулката стърчаха няколко кичура, които бяха по-светли от тези на Спенсър.

Ръката изглеждаше жилеста и по-възрастна. На безименния пръст имаше диамантен пръстен.

— Кой е това? — прошепна Ариа.

Хана си пое дълбоко дъх и дръпна качулката. Ариа изпищя. Емили покри очите си длан. И точно когато въздухът бе прорязан от вой на сирени, Хана погледна надолу. Очите бяха затворени, устните леко отворени. Жената би изглеждала така, сякаш спи, ако не беше ужасната рана на дясното ѝ слепоочие. Хана огледа лицето и едва тогава разбра. Отпусна се на колене, изпълнена с облекчение, ужасена и объркана едновременно.

Тялото на земята не беше на Спенсър. А на Гейл.

31.

ИСТИНАТА СЕ РАЗКРИВА

Емили гледаше неподвижното лице на Гейл, бледата ѝ кожа и кръвта, която се стичаше от главата ѝ. В ушите ѝ проехтя пронизителен звук и едва след няколко секунди тя осъзна, че това са собствените ѝ писъци.

Обърна се, приведе се напред и повърна на тревата.

Звукът от сирените се приближаваше и нечия кола избръмча в алеята. Това беше Спенсър. Тя затръшна вратата зад гърба си и направи няколко крачки към тях. Тогава забеляза тялото на Гейл на земята и рязко спря. По лицето ѝ за части от секундата премина поредица от емоции — изненада, ужас, страх.

— О, Боже — извика тя. — Това да не е...?

— Гейл — изграчи Емили с треперещ глас.

Спенсър изглеждаше така, сякаш всеки момент ще повърне.

— Какво се случи?

— Нямаме представа. — По лицето на Ариа се стичаха сълзи. — Излязохме в задния двор, защото чухме бебешки плач, всичко бе обгърнато от мъглата, разнесоха се стъпки, после прозвуча нещо като пистолетен изстрел и тогава...

По улицата профучаха полицейски коли и момичетата замръзнаха. Колите навлязоха в алеята и със скърцане на спирачките спряха до автомобила на Спенсър. Хана зяпна изненадано. Спенсър инстинктивно вдигна ръце. Емили отстъпи встрани от тялото на Гейл.

Вратите се отвориха и навън изскочиха четирима полицаи. Двама от тях изтичаха до падналото тяло и започнаха да викат подкрепление по радиостанциите си, а останалите двама се приближиха до Емили и приятелките ѝ.

— Какво става тук, по дяволите?

Емили погледна към говорещия полицаи. Той имаше щръкнала руса коса, белези от акне по лицето и лъскава лейтенантска значка, на която пишеше ЛАУРИ.

— Не сме го направили ние!

— Можем да обясним! — извика едновременно с нея Ариа.

Лаури се обърна назад и погледна към тъмнината зад полицейските коли.

— Къде е човекът, който ни повика?

— Тук съм — разнесе се нечий глас.

От мъглата се появи друга фигура. Емили предположи, че това сигурно е някой съсед, но тогава съзря черния смокинг на младежа, лъскавите му обувки и дългата до раменете коса. Сърцето ѝ падна в петите. Беше Айзък.

— К-какво правиш тук? — избъбри тя.

Айзък я погледна.

— Последвах те — притесних се за теб. После чух изстрела и извиках ченгетата.

Емили рязко извърна глава.

— Нямах никакво право да ме следиш! Това е лична работа!

— Нямаше да го направя, ако ми беше казала какво става. — Гласът му прозвуча дрезгаво. — Притесних се да не попаднеш в беда. — Погледът му се отмести към Гейл и той изкриви устни.

Лаури измъкна уоки-токито от колана си и поиска подкрепление и линейка. После погледна към момичетата.

— Знаете ли коя е тази жена?

— Казва се Гейл Ригс — отвърна Ариа с тънък глас.

Лаури я гледаше, дъвчейки усилено дъвката си.

— Опитвахте се да я оберете ли?

— Не, разбира се! — проплака Емили. — Ние просто... Някой друг го направи! — Тя погледна към Айзък. — Кажи му, че никога не бих направила нещо такова!

Айзък премлясна.

— Ами, аз всъщност не видях какво точно стана — мъглата е твърде гъста. Но Емили *никога* не би направила нещо такова, полицай. Тя не е убийца.

Мъжът, който държеше Спенсър, изсумтя.

— Хората могат да те изненадат.

Лаури изплю дъвката си и погледна Емили.

— Ще ми обясните ли какво *всъщност* правите тук?

Емили погледна виновно към Айзък. Въртящата се лампа върху полицейската кола хвърляше синьо-червени отблясъци върху лицето му. Той продължаваше да я гледа с любяща загриженост.

— Въпросът е личен.

Лаури изглеждаше раздразнен.

— Ако не можете да ми обясните какво правите тук, ще трябва да ви отведем в участъка като заподозрени.

Приятелките ѝ зяпнаха изненадано. Стомахът на Емили се сви. Наистина ли щеше да позволи да ги обвинят в престъпление, което не бяха извършили, само за да запази тайната си?

Тя се прокашля.

— Тук съм, защото мислех, че бебето ми е в опасност. Помислих, че са я отвлекли. Не знаехме, че тук живее Гейл Ригс — просто ни казаха, че бебето е на този адрес.

Айзък се ококори.

— *Какво бебе?*

Емили наведе очи и си пое дълбоко дъх.

— През лятото родих дете. — Тя изрече думите много бързо.

Айзък изглеждаше зашеметен.

— Така ли?

Тя кимна.

— Тя е твоя, Айзък.

За миг целият свят застина. Лицето на Айзък се сгърчи.

— Ъ-ъ-ъ... *какво?*

— Вярно е. — Гласът на Емили трепереше. — Разбрах го няколко месеца, след като скъсахме. Цяло лято се крих във Филадельфия и търсех осиновители на бебето. Запознах се с Гейл и тя поиска да го време, но после реших да го дам на някой друг. След това Гейл започна да сипе заплахи, от които стигнах до извода, че може да се опита да го открадне от новото му семейство. Затова, когато научих, че бебето е тук, пристигнах с приятелките ми, за да проверя дали е истина. — Емили реши, че това е достатъчно близо до истината. — И наистина мислехме, че е тук — чухме бебешки плач. Но после плачът... спря. Но не сме наранявали Гейл — додаде тя. — И недейте да наказвате приятелките ми. Те са тук заради мен.

Когато спря да говори, гърлото ѝ дращеше и тя се чувстваше така, сякаш току-що бе преплувала Ламанша. За части от секундата

недоверието на Айзък премина в объркване и гняв.

— Бебе? — повтори той с писклив глас. — Момиченце?

— Да. — Гласът на Емили беше натезал от сълзи.

Айзък прокара пръсти през косата си.

— Не мога да повярвам. — Той пристъпи вдясно, олюля се и се върна вляво. После внезапно се обърна и тръгна със скована фигура към полицаите. Емили понечи да го последна, но Хана я възпря.

— Остави го — прошепна тя.

След секунди се появиха още полицейски коли, линейка и пожарна. От колите се изсипаха полицаи и оградиха периметъра около местопрестъплението. Един детектив със сиво яке извади фотоапарат и направи снимки на безжизненото тяло на Гейл. Някакъв мъж с шлифер, на чийто гръб пишеше СЪДЕБЕН МЕДИК, го огледа, проверявайки дали наистина е мъртва. Полицейските кучета опъваха каишките си, от устата им се стичаха лиги. Сирените виеха неуморно, от което Емили я заболя главата.

Ченгето, което стоеше до Ариа, едър мъж с плешива глава, се обърна към Емили.

— Наистина ли очакваш да повярваме на историята ти? — попита той.

— Казах ви истината. — Емили беше като пребита. — Можете да прегледате медицинския ми картон в болницата „Джеферсън“.

— Защо не се обадохте в полицията, когато госпожа Ригс отправяше заплахите?

Емили погледна приятелките си. Спенсър прочисти гърлото си.

— Не искаше родителите ѝ да разберат, че е забременяла — рече тя. — Реши, че сама ще успее да се справи с това.

— А кой ви подсказа, че бебето е тук? Кой е изпратил съобщението?

Стомахът на Емили се сви. Последното нещо, което искаше, бе да разкаже на полицията за А.

— Предполагам, че е било лъжа. Някой ни е измамил.

— Защо тогава госпожа Ригс е мъртва? — сопна ѝ се Лаури.

— Нямам представа — прошепна Емили.

— Значи не знаете откъде е дошло това? — Лаури сочеше към нещо на земята.

Емили погледна натам. Точно до Гейл на земята лежеше черен пистолет. Той се сливаше с тъмния асфалт. Момичето отскочи от него, сякаш бе видяло гърмяща змия.

— О, Господи!

— Чухме изстрела — рече Ариа.

— Видяхте ли кой стреля? — попита Лаури.

Момичетата се спогледаха безпомощно.

— Мъглата беше прекалено гъста — обади се Емили. — Чухме само стъпки.

— Някой притича пред колата ми — рече Спенсър, — но не можах да видя лицето му.

Лаури вдигна пистолета с облечените си в латексови ръкавици ръце, пусна го в найлонова торбичка и го подаде на един от детективите. Мъжът записа нещо в лаптопа си. Емили се приближи, треперейки до приятелките си, опитваше се да им предаде мислите си, без да говори. „Как се случи това? Кой уби Гейл? Може би няма нищо общо с нас и бебето?“

Или пък е свързано *точно* с това? Възможно ли беше Гейл да не е А.? Възможно ли беше А. да е убил Гейл?

Но защо?

След няколко мъчителни минути детективът се обърна към момичетата.

— Добре. Оръжието е регистрирано на името на Гейл Ригс. Според архива пистолетът не е бил откраднат... Който и да е стрелял, трябва да го е взел от къщата ѝ.

Ченгето, което държеше Ариа, посочи с палец към тъмнината.

— Айзък ви е видял да влизате в къщата. Съвпадение ли е било?

— Да — отвърна Ариа със слаб глас. — Бил е някой друг.

Лаури погледна към лежащото на земята тяло на Гейл, което вече бе покрито с чаршаф.

— Ще проверим оръжието за отпечатьци. Резултатът може да отнеме няколко часа. — Той погледна момичетата. — А дотогава вие четирите оставате с нас.

32.

ВРЕМЕ ЗА ИЗПОВЕД

Последният път, когато Спенсър влезе в полицейското управление на Роузууд, беше преди година — Дарън Уайлдън отведе нея и приятелките ѝ там, защото полицаите смятаха, че момичетата са помогнали на Иън Томас да избяга от затвора, а също така са били съучастнички в убийството на Али. Оттогава участъкът се беше променил, боята беше подновена, имаше нови прозорци, една от онези модерни кафемашини, които предлагаха също така капучино и горещ шоколад, и сравнително по-приятна стая за разпити. Вместо очуканата и одраскана с графити дървена маса сега имаше лъскава нова от метал.

Не, че това караше Спенсър да се чувства по-комфортно.

Тя и приятелките ѝ седяха мълчаливо около масата. Хана не спираше да си гризе ноктите, които бяха изцапани с мастилото за вземане на отпечатъци. Ариа не спираше да плаче и гримът се беше размазал по бузите ѝ. Емили бе засмукала устната си толкова силно, че тя изглеждаше така, сякаш всеки момент ще изчезне. Спенсър скочи от мястото си и zakрачи из стаята, неспособна да изтърпи разяждащото чувство в стомаха си.

Какво щеше да стане, ако ги обвинят за убийството на Гейл? Ами ако ги хвърлеха в затвора до живот?

Тя спря да крачи.

— Момичета, може би трябва да им кажем, че А. ни накара да отидем в къщата на Гейл. И без това сигурно пак ще ни разпитват.

Ариа се ококори.

— Знаеш, че не можем да го направим. А. ще ни издаде.

Спенсър отново седна на стола си.

— Ами ако А. е убил Гейл?

Хана се намръщи.

— Но аз си мислех, че Гейл е А.

— Наистина ли? — Спенсър я зяпна. — След всичко, на което станахме свидетелки?

— Малко вероятно. — Емили облегна лактите си на масата. — Ами ако А. е планирал всичко това от самото начало? Да ни примамим на Мокингбърд драйв и всичко останало? Може би в къщата ѝ е нямало никакво бебе. Може да е било просто запис.

Ариа трепна.

— Но защо му е на А. да убива Гейл?

— За да натопи нас, може би. — Спенсър се замисли за момент. — А може и да е искал пръв да се добере до нас, но Гейл да му се е изпречила на пътя. Тя не трябваше ли да присъства на бала?

Тя затвори очи и си спомни онези ужасяващи секунди, когато колата ѝ влезе в алеята. Пред нея притича една фигура и бързо се шмугна в гората. Беше облечена изцяло в черно и беше захлупила качулка на главата си — Спенсър не можа да различи дали е момче или момиче.

Хана се прокашля.

— Но Гейл е майка на Табита. Тя искаше да открадне Вайълет. Била е в Принстън едновременно със Спенсър, намеси се в кампанията на баща ми, заплаши ме по време на състезанието. Напълно нормално е да я помисля за А.

— Съгласна съм — рече Ариа.

— Защо тогава Гейл е мъртва? — попита настоятелно Спенсър.

Вратата се отвори и всички подскочиха на местата си. В стаята влезе Лаури и им махна с ръка да станат. Лицето му изглеждаше изтощено и той държеше чаша с димящо кафе.

— И така, никой от отпечатъците на пистолета не съвпада с вашите.

Спенсър рязко се изправи.

— Тогава *чи* отпечатъци са били там?

— На госпожа Ригс. — Лаури отпи от кафето си. — Както и едни други, които не са в нашата база данни. Може да са на съпруга ѝ. Той току-що се прибра от Ню Йорк и аз искам всички да си поговорим.

Спенсър се спогледа ужасено с останалите. Съпругът на Гейл беше баща на Табита.

Преди да успеят да кажат нещо, в стаята влезе слаб мъж. Спенсър веднага го разпозна от новинарските емисии за Табита, опечаленият баща, който би направил всичко, за да си върне дъщерята. Очите му бяха зачервени и той изглеждаше така, сякаш е бил ударен от

гръм. Тя изправи рамене, ужасена, че той може би знае какво са сторили с дъщеря му, но господин Кларк като че ли беше твърде замаян, за да ги забележи.

Лаури побутна един празен стол към него.

— Господин Кларк, бих искал да изясним една история, която госпожица Фийлдс ни разказа за вашата съпруга. — Той погледна към Емили, след което отново се обърна към бащата на Табита. — Извинявам се, че повдигам този въпрос толкова скоро след смъртта ѝ, но е важно за нашето разследване.

Той повтори онова, което Емили му беше разказала — че Гейл е искала да осинови дъщеря ѝ през лятото и как Емили се притеснила, че Гейл е откраднала бебето ѝ, защото чули детски плач на верандата. Господин Кларк погледна изненадано момичето.

— Никога не ми е казвала, че иска да осинови бебе — рече той със слаб глас.

Спенсър потръпна и го погледна, не можеше да повярва на ушите си. Как може Гейл да не каже на собствения си съпруг?

— Тя каза, че знаете — рече Емили. Спенсър се изненада, че приятелката ѝ намира сили да говори — ако в момента разпитвах я нея, тя щеше да се скрие под масата. — Каза, че ще ме свърже по телефона с вас, но така и не го направи.

— Сигурно, защото твърдо ѝ заявих, че не искам да осиновявам дете. — Господин Кларк се почеса по темето. — И какво се случи? Защо не ѝ дадохте бебето?

Гърлото на Емили запулсира.

— Просто избрах друго семейство.

Господин Кларк примига.

— Заради това, че не сте разговаряли с мен? Или защото решихте, че не сме подходящи?

— Трудно е да се обясни — промърмори Емили, забила поглед в обувките си.

Господин Кларк зарея празен поглед към стената.

— Понякога Гейл си набива разни идеи в главата, от които не може да се отърве. Може да бъде много решителна — дори твърдоглава — за да получи каквото си е наумила. — Той си издуха носа. — Но ви уверявам, че не сме отвличали никакви деца. Не сме казвали на никого, но миналата седмица Гейл си направи тест за

бременност. Беше положителен и тя бе невероятно щастлива. — Той поклати глава. — Опитвахме се толкова усилено да забременее. Това беше петата поредица от процедури ин витро. Преживяхме толкова болезнени мигове. — Раменете му се разтресоха. — Това не може да е вярно. Първо Табита, а сега и Гейл.

Табита. Дори чуването на името ѝ им носеше болка. Спенсър се пресегна и улови Емили за ръката. Хана и Ариа изглеждаха така, сякаш всеки момент ще избухнат.

Емили се размърда.

— Съжалявам много за дъщеря ви. Сигурно е било много мъчително за вас.

Господин Кларк наведе поглед, обръщайки се към тях.

— Всъщност Гейл беше мащеха на Табита. Не ѝ беше лесно, най-вече защото... не се разбираха много. Табита имаше проблеми с поведението. Гейл искаше да я отпратим и аз най-накрая се съгласих.

Спенсър и останалите се спогледаха. *Мащеха?* Това обясняваше защо не я бяха виждали в новините и защо имаше различна фамилия.

Господин Кларк захлупи лицето си с длани.

— Не трябваше да се поддавам на натиска на Гейл да отпратя Табита. Направих и много други грешки в отношенията си с нея. Не трябваше да ѝ натяквам за бордовете, в които участваше, за всичките пари, които харчеше за партита. Не трябваше да ѝ се развиквам и за парите, които изчезнаха миналото лято. Просто си я искам обратно. *Нуждая* се от нея. — Той тихо изстена. Лаури се изправи, избута момичетата от стаята и излезе с тях навън. Щом се отдалечиха достатъчно, той пъкна ръце в джобовете си и раздрънка монетите в тях.

— Мисля, че няма смисъл да го разпитваме повече за това дали е отвлякъл бебето ви, госпожице Фийлдс. Току-що получих есемес от полицаите, които претърсват къщата им. Не са намерили никакви улики и никакви деца.

Емили преглътна тежко.

— Добре — отвърна тихо тя.

Лаури се намръщи.

— Знаете ли кой би могъл да ви изпрати в дома на госпожа Ригс дори и на шега?

Емили се спогледа нервно с останалите, после поклати глава.

— Не. Но не мисля, че който го е направил, е имал нещо предвид — или е имал нещо общо с убийството на Гейл. Ние сме Малките сладки лъжкини. Хората непрекъснато ни изпращат съобщения, а това е просто едно ужасно съвпадение.

Устните ѝ трепереха. Спенсър веднага разбра, че не ѝ е приятно да лъже. Беше готова да скочи и да разкаже на полицаия всичко за А., но успя да се сдържи.

Лаури въздъхна раздражено, сякаш искаше да им каже: „Само ми изгубихте времето.“

— Свободни сте, момичета. Но не мислете, че сте се отървали. Влезли сте в чужд имот без разрешение и все още сте свидетели на убийството. Ако има нещо, което да не сте ми казали — като например кой е изпратил есемеса — по-добре не го крийте. А на онези от вас, които не са навършили осемнайсет, ще трябва да се обадя на родителите.

Емили изтръпна.

— И какво ще им кажете?

Лаури я погледна.

— Че сте влезли в чужда собственост. Че сте станали свидетели на убийство. Аз лично, госпожице Фийлдс, смятам, че трябва да им кажете цялата истина, но не мога да вземам решения вместо вас. — След тези думи той отвори входната врата и пусна Спенсър и останалите да излязат. Цифровият часовник на сградата на банката показваше, че е почти три сутринта. По Ланкастър авеню нямаше жива душа. Спенсър се уви в палтото си и погледна приятелките си.

— Така. Истина ли беше онова, което си мисля, че чух?

— И на мен ми е трудно да повярвам — прошепна Хана.

— Значи затова я видях в детския магазин — промърмори Ариа.
— Реших, че е подготвя за *твое* бебе, Ем, а тя е пазарувала за своето.

— Но тя ме заплаши — каза Хана с тих глас.

Спенсър замислено потупа с показалец по устните си.

— И какво точно ти каза?

— Че иска да получи онова, което е нейно. В смисъл, бебето.

— Ами ако Гейл не е имала предвид него? Ами ако е говорела за *парите*? — Спенсър махна с ръка към полицейското управление. — Господин Кларк току-що каза, че се е отнесъл твърде сурово с Гейл

заради някакви пари, които изгубила през лятото. Ами ако става въпрос за парите, които е дала на Емили за бебето?

— Аз ги върнах — възрази Хана.

— Сложила си ги в пощенската ѝ кутия. Някой с лекота е можел да ги открадне — отбеляза Спенсър. — Ами ако Гейл е решила, че Емили я е измамил? Ами ако през цялото време е била ядосана, защото си е мислела, че си взела парите ѝ и си избягала? — Тя примига и всички парчета от пъзела внезапно се подредиха по различен начин. — В това има смисъл. Ами ако А. е откраднал парите от кутията на Гейл, за да я ядоса и да я прати по следите ни? Ами ако А. се е възползвал от ситуацията и е хвърлил подозренията върху невинен човек, точно както направи с Келси?

— Но... — Ариа отгриза парче нокът. — Гейл е *майка* на Табита.

— Мащеха — поправи я Спенсър. — И по всичко личи, че двете не са се обичали много.

— Може би А. е решил да ни подмами в къщата на Гейл, опитвайки се да ни вкара в капан, точно както предположи ти, Спенсър — рече Емили. — Може би не е очаквал тя да си е вкъщи тази вечер — нали трябваше да е на бала. Но тя го е изненадала. И затова А. я е убил.

Спенсър кимна, мислеше си същото. Дали Гейл случайно не беше спасила живота им? Дали ако не си беше вкъщи, А. нямаше да убие тях?

Ариа и Хана пристъпиха от крак на крак, но не казаха нищо. Последва продължително мълчание. Една самотна хонда сивик мина през светофара, без да изчака да светне зелено. От другата страна на улицата примигваше неонова реклама.

— Смятате ли, че се е случило точно така? — Кожата на Хана беше преbledняла. — Смятате ли, че *отново* сме сгрешили?

Спенсър потрепери, загледана в далечината.

— Може би — прошепна тя.

И един човек бе умрял заради това.

33.

ДОВЕРЕНИЦАТА НА АРИА

На следващата сутрин Ариа седеше с кръстосани крака в дневната на бащината си къща и се опитваше да медитира. „Освободете се от стреса — произнесе успокояващ глас в слушалките ѝ. — Вдишайте и издишайте, като си представите как всичко излиза навън...“

По-лесно беше да се каже, отколкото да се направи, тъй като образът на пепелявото, обезкървено лице на Гейл не излизаше от главата на Ариа. В новините сутринта не говореха за нищо друго, освен за убийството ѝ, и всички бяха изпаднали в истерия да не би нов убиец да броди из Роузууд. Като по чудо Ариа и приятелките ѝ не бяха споменати в новините. Предишната вечер, когато бащата на Спенсър научи, че са били отведени в участъка на разпит за убийството на Гейл, той веднага напусна апартамента си във Филадельфия, пристигна в Роузууд и разговаря надълго и нашироко с лейтенант Лаури, който се оказа син на най-добрите му приятели. Тъй като нямаше никакви доказателства, че момичетата са направили *каквото* и да било, заради това, че предишната година медиите ги бяха разнищили и защото господин Кларк не повдигна обвинения за влизане в частна собственост, ченгетата се съгласиха да не дават имената им на пресата.

В медиите се появиха всякакви спекулации кой би могъл да е убиецът на Гейл — някой, който е искал парите ѝ или враг на съпруга ѝ, или пък партньор в някоя объркана сделка. Никой не допусна, че Малките сладки лъжкени са замесени в тази история.

Мисълта, че Гейл не е А. и че А. им е устроил капан в къщата ѝ, ужасяваше Ариа — с когото и да си имаха работа, той беше адски умен и жесток. А те все още не знаеха какво се е случило с бебето на Емили. Повече никой от тях не получи есемес от А., така че може би всичко — включително бебешкият плач — беше блъф. Но поне едно хубаво нещо се беше случило: рано сутринта Ариа получи съобщение от Хана, в което пишеше, че тя най-после е успяла да открие адреса на

семейството, което бе осиновило Вайълет. „Те живеят в Чеснът хил — се казваше в съобщението. — Емили иска да отиде до къщата, иска да сме с нея.“ Разбраха се да пътуват до там късно вечерта. Хана добавяше, че е взела на заем колата на Кейт — щеше да е по-добре да отидат с нещо, което не може да бъде свързано с никоя от тях. Ариа нямаше нужда от обяснения: чуждата кола означаваше по-малка вероятност А. да ги проследи. Ако той беше на свобода и нямаше проблеми с убиването на хора, те не биваше да рискуват да го отведат при Вайълет.

„Сега легнете по лице на земята в кучешка поза“, произнесе гласът в слушалките.

Ариа положи длани на килима и вирна задника си във въздуха. Разнесоха се стъпки и тя погледна нагоре. Мередит се беше облегла на рамката на вратата и усукваше престилката около пръста си.

— Нали каза, че не си падаш по йога?

Ариа бързо се надигна и седна, хваната на местопрестъплението.

— Ами... — Тя се умълча, защото не се сецаше за подходящо оправдание.

Мередит седна на ръба на дивана и побутна пискюлите на едната от възглавниците.

— Онзи ден ми беше много приятно да поговорим за случилото се между мен и баща ти.

Устните на Ариа потрепнаха.

— Ами, да — промърмори тя, без да е сигурна, че го казва искрено.

— Никога не съм можела да разговарям с някого за това — продължи Мередит. — Давам си сметка, че ти не си правилният човек, с когото да обсъждам това, и разбирам, че сигурно не те интересува колко ми е било трудно. Но аз наистина знам, че те нараних. И искам да знаеш, че не съм го направила нарочно. Нямах намерение да разбивам семейството ти. Всеки ден се измъчвам заради това.

— Помисли си аз как съм се чувствала — отвърна ядосано Ариа. — Мислех си, че ако издам тайната, ще съсия семейството си. Но освен това смятах, че предавам майка си, като не ѝ казвам.

— Знам — отвърна искрено Мередит. — Съжалявам и заради това. Но сега, след като си поговорихме откровено, не се ли чувстваш по-добре?

Ариа изви гръб и погледна нагоре към дървения медальон, който висеше от тавана.

— Беше ужасно. Очакването да бъдеш разкрита е по-лошо от това всички да знаят истината. Като че ли накрая наистина се почувствах по-добре.

Мередит завъртя халката около пръста си.

— Мога ли да те попитам нещо? Защо ме разпитваше за всичко това? Защото ти беше любопитно, или защото имаш свои тайни? Нещо, което не искаш да кажеш на никого?

Ариа рязко завъртя глава, уплашена, че А. може да е изпратил есемес на Мередит, в който да ѝ е разказал всичко. Но тя я гледаше невинно — дори загрижено. Сякаш наистина я интересуваше какво става с Ариа. За миг момичето я почувства като... е, не точно като майка, но като част от семейството.

— Нещо такова — промърмори тихо тя.

— Добре ли си?

Ариа сви рамене, без да отговаря.

Мередит въздъхна и я докосна по коляното.

— Наистина съжалявам. Тайните могат жива да те изядат. Те съсипват душата. Винаги е по-добре да се споделят.

Ариа кимна. Искаше ѝ се Мередит да ѝ беше казала това преди няколко дни, вместо да философства, че пазенето на тайни понякога е най-доброто решение. „Никакви тайни повече“, беше казал Ноъл на Ариа предишната седмица. Той, разбира се, имаше пълното право да ѝ е ядосан... тя беше скрила нещо важно от него, което той имаше правото да знае. Как очакваше да има истинска връзка с него, когато не споделяше най-интимните си чувства, онези неща, които създаваха или разделяха една двойка? Ноъл искаше точно това. Същото искаше и Ариа — с него.

Внезапно в съзнанието ѝ се отвори врата. Тя погледна часовника си. Ноъл сигурно още не беше тръгнал за училище. С малко повече късмет щеше да успее да го хване... да се опита да оправи нещата.

Стъпките на Ноъл се разнесоха от другата страна на вратата.

— Какво правиш тук? — попита мрачно той, когато отвори и видя Ариа.

Тя завъртя около пръста си пискюлите на мохерния шал, който бе увила около врата си.

— Дойдох да се извиня и да обясня.

Ноъл се обърна.

— Спести си думите.

Той се наклони да затвори вратата, но Ариа я улови.

— Ще ме изслушаш ли? Съжалявам, че не ти казах какво става с баща ти. Страхувах се от онова, което бих могла да причиня на семейството ти. Въобще не ми харесваше мисълта, че крия тази тайна от теб, затова реших, че е по-добре да се разделим.

В къщата иззвъня телефон.

— Ноъл, ще вдигнеш ли? — извика госпожа Кан. Но Ноъл не отместваше поглед от Ариа. Не каза нищо, просто я гледаше.

— Опитах се да те защита — продължи Ариа, запълвайки мълчанието. — Вече бях наранила своето семейство заради една тайна. Не исках да го причиня и на твоето. Повече ме е грижа за теб, отколкото за нас, ако това ти говори нещо. Освен това знам, че семейството означава всичко за теб. Затова го направих.

Тя млъкна с разтуптяно сърце. Макар това да не беше цялата истина, беше максималното от онова, което можеше да му разкрие, без да спомене за А. Защото в никакъв случай нямаше да му разкаже за него, не и докато А. бе по петите им, не и докато бе готов да убива хора. Ариа обичаше Ноъл твърде много, за да го постави в опасност.

Настъпи продължително мълчание. Ноъл беше забил поглед в краката си и като че ли претегляше чувствата си. Стомахът на Ариа нервно се сви.

Ами ако просто затръшнеш вратата под носа ѝ? Ами ако просто не му пукаше?

Но Ноъл внезапно разпери ръце.

— Проблемът, Ариа, е там, че мен ме е грижа повече за нас, отколкото за мен. Независимо какво трябва да ми казваш, просто ми го кажи, става ли?

Ариа се хвърли в прегръдките му и двамата останаха дълго време притиснати един към друг. От начина, по който я прегръщаше, сякаш не искаше никога да я пусне, ѝ стана ясно, че ѝ е простил.

— Съжалявам — прошепна тя в ухото му.

— Знам — отвърна Ноъл. — И аз съжалявам. Трябваше да ти кажа за баща ми, вместо да те оставям сама да го откриеш. Аз също криех нещо от теб. — Той се отдръпна и леко докосна върха на носа ѝ. — Можеш ли да ми простиш?

— Разбира се — отвърна Ариа и го прегърна още по-силно. През целия си живот не бе чувствала по-силна връзка с някого. Но когато зарови лице на гърдите му, чу нещо отвъд двора и надигна глава. Сякаш някой се прокашля. Ариа потърси сред дърветата признаци на живот. Прозорците на къщата за гости бяха затворени. На оградата беше кацнала птичка и переше опашката си.

„Тук няма никой“, помисли си тя и се опита да потисне страха. Но той беше заседнал в гърлото ѝ, оставяйки в устата ѝ горчив вкус.

Все пак А. продължаваше да е някъде навън. Напълно възможно бе да е наблизо и да подслушва. Но той вече ѝ беше отнел твърде много неща. Тя нямаше да допусне да ѝ отнеме и Ноъл.

34.

ИЗНЕНАДВАЩИТЕ СТРАНИЧНИ ЕФЕКТИ НА ШПИОНИРАНЕТО

По-късно същата сутрин Хана спря колата си на паркинга на „Роузууд дей“. Небето бе натежало от оловно сиви облаци, които отговаряха на настроението ѝ. Кейт, която се возеше до нея, бе нагласила радиото на станцията WKYW. Местните новинари отново обсъждаха трагичното убийство на Гейл.

— Госпожа Ригс беше щедър дарител на филаделфийския Музей на изкуствата, на Аквариума в Камдън, на „Биг брадърс, биг сисъърс“ от Ню Джърси — изреждаше репортерът. — Ще липсва на всички ни. Погребението ще се състои утре сутринта; очаква се присъствието на рекорден брой опечалени. Госпожа Ригс ще бъде наследена от съпруга си и макар че наскоро изгуби доведената си дъщеря Табита...

Хана рязко спря радиото.

— Това е ужасно — промърмори Кейт, оправяйки маникюра си. — Наистина ли не видя кой я е убил?

— Ш-ш-шт — изсъска Хана, макар да бяха сами в колата. Когато предишната вечер си тръгна от участъка, тя се обади на баща си и му разказа онази част от случилото се, която бе склонна да сподели — че се е впуснала в преследване заедно с Емили, че е знаела, че това е къщата на Гейл и че е била поразена, когато я е видяла мъртва на алеята. Баща ѝ, естествено, беше ужасен. Той извика мениджъра на кампанията и пресекретаря, за да се посъветва с тях как най-добре да изнесат новината. Кейт присъстваше на разговорите, но вместо да гледа на Хана като на някой изрод — или луда убийца — тя прояви съчувствие.

— Сигурно е било ужасно — произнесе тя със загрижено лице.

За щастие бащата на Спенсър намери начин да накара роузуудската полиция да скрие от пресата, че момичетата са се намирали в имението на Гейл и всички останали, които знаеха този

факт, се заклеха да мълчат. Но въпреки това бащата на Хана ѝ дръпна строга лекция насаме, в спалнята ѝ.

— Онези снимки, за които ми разказа, са достатъчно компрометиращи — процеди той през стиснати зъби. — Защо нарушаваш частната собственост? Можеха да те убият!

Хана не искаше да разочарова баща си и повече или по-малко се съгласи да не напуска къщата, докато не минат изборите. Но когато баща ѝ я притисна да му каже какво изобщо е търсила в къщата на Гейл, тя се опита да намери приемливо обяснение. Нямаше никакъв начин да му разкаже за бебето на Емили или за А.

Хана паркира и излезе от колата. Тръгна към страничния вход, а Кейт се запъти към арт крилото, където беше класната ѝ стая. Няколко ученици се спряха и изгледаха Хана така, сякаш се беше подпалила.

— Смотанячка — промърмори Девън Арлис, докато вадеше ски екипа си от багажника на колата. Кирстен Калън спря да пише есемеса на телефона си и избухна в смях. Фай Темпълтън и Чейси Бледсоу се сбутаха многозначително край хълмчето, където се мотаеха пушачите, а Лейни Айлър и Мейсън Байърс спряха да се натискат, колкото да прошепнат „луда шпионка“ достатъчно силно, за да ги чуе. Хана си мислеше, че убийството ще засенчи клипа ѝ, но беше сбъркала.

Когато стигна до коридора, тормозът не спря.

Всички, които седяха в „Стийм“ надигнаха глави и заговориха за клипа, който бяха получили предишната вечер. Дори учителите я гледаха, повдигнали вежди. Носът ѝ започна да я смъди, но тя не можеше да позволи на никого да я види как плаче. Достатъчно ѝ бе да я смятат за смотанячката на училището.

Тя отвори вратата на шкафчето си и грабна купчина учебници, без да поглежда дали са тези, които ѝ трябват. В този миг погледът ѝ бе привлечен от позната фигура в края на коридора. Майк стоеше до Колийн, отпуснал ръка на рамото ѝ. Хана се извърна, пожелавайки си в този миг да изчезнат. Точно сега не можеше да понесе усмихнатите им лица.

Тя затвори очи, преброи до десет и отново погледна към коридора. Двамата все още бяха там. Но когато Хана се взря по-внимателно, тя видя сълзи в очите на Колийн. Майк разпери ръце. После наклони глава, потупа Колийн по ръката и тръгна по коридора. Право към Хана.

По дяволите. Тя силно затръшна вратата на шкафчето си и напъха учебниците в чантата си колкото може по-бързо. Майк не сваляше поглед от нея, докато заобикаляше търчащите из коридора първокурсници. Ясно бе, че идва да я сдъвче заради това, че е шпионирала Колийн и е откраднала снимките ѝ. От една страна Хана не искаше да говори с него, но от друга си го беше заслужила. Нямаше ли да се развика на Новия А., ако някой ден се изправят лице в лице?

— Хана — каза Майк, когато се приближи до нея.

— Съжалявам — избъбри тя. — Аз съм най-голямата глупачка, не трябваше да следя Колийн. Снимките ѝ са у мен. Ще ѝ ги върна и дори няма да се налага да плаща за тях.

Хана се приготви да посрещне отговора му, но съвсем неочаквано ръката му се плъзна в нейната. На лицето му се бе изписало странно изражение, което тя не можа да разгадае.

— Сигурен съм, че Колийн ще се зарадва. Но всъщност аз си мисля, че онова, което направи е... невероятно.

В първия момент Хана реши, че класическата музика, която се лееше от тонколониите в коридора, е повредила слуха ѝ.

— Моля?

Очите на Майк проблеснаха.

— Преследвала си Колийн, защото си искала да разбереш какво повече има от теб, нали? Защо съм избрал нея?

Хана прехапа бузата си.

— Ами, може и така да се каже...

— Толкова силно си искала да се върна при теб. — Майк придърпа раницата си нагоре. — Досега никой не ме е харесвал толкова много.

— Колийн те харесва толкова много — промърмори Хана.

Майк погледна през рамо към учениците, които се мотаеха по коридора.

— Знам. И ми е гадно. Само че... тя не е за мен. — Той се наведе към нея. — Но ти си.

Едно мускулче потрепна на бузата на Хана. Тя усети познатия му мирис на бор и дим. Обичаше да го подиграва, че мирише на скиорска хижа. Толкова ѝ беше липсвала тази миризма.

Но после се намръщи.

— Чакай малко. Ти спа с Колийн и седмица по-късно късаш с нея? Това е доста подло, Майк.

Майк я изгледа ошашавено.

— Защо си мислиш, че двамата с Колийн сме спали заедно? Знам, че ме смятат за жребец и така нататък, но ние излизахме само две седмици.

— Но Мейсън и Джеймс... Чух ги да си говорят... — Хана прехапа езика си. — Чакай малко. Това са просто момчешки работи, така ли? Всички момчета ли си мислят, че другите го правят с приятелките си?

Майк сви рамене.

— Май да. — Той я дари с нежна, уязвима усмивка. — Искаш да съм честен? Пазех се за теб.

В главата на Хана избухнаха фойерверки.

— Добре, днес е щастливият ти ден — промърмори тя. — Аз също се пазех за теб. Помниш ли какво ти казах за Марвин трейл? Навита съм, ако и ти си навит.

Майк отново се наведе към нея и Хана се наслади на всяка една секунда от целувката им. После той се отдръпна и леко я смушка отстрани.

— И така, госпожо шпионке, какво успя да изровиш за Колийн? Нещо яко?

Музиката, която пускаха между часовете, беше спряла и когато Хана се огледа, осъзна, че коридорите са почти празни. Тя навлажни устните си с език, обмисляйки как да поднесе новината, но внезапно това ѝ се стори безсмислено. Разкриването на тайните е важно само когато се чувстваш заплашен от някого — когато те карат да се чувстваш несигурен или разполагат с нещо, което искаш или те кара да се страхуваш — а Колийн вече не оказваше такова влияние върху нея. Не беше като А., който търсеше отмъщение.

— Не, нищо интересно — пропя тя, хвана Майк за ръката и го поведе по коридора. Колко прекрасно бе усещането, че вече не се налагаше да се прави на А. за Колийн.

Единственото нещо, което щеше да направи живота ѝ идеален, беше и нейният А. да изчезне завинаги.

35. КЛУБЪТ, КОЙТО НЕ ИСКА СПЕНСЪР ЗА ЧЛЕН...

Същия следобед Спенсър седеше край кухненската маса с родителите си. Баща ѝ гледаше телефона си, а майка ѝ си сипваше чаша чай с лед. Всичко беше почти като в доброто старо време, когато родителите ѝ бяха заедно. Но тук беше и господин Пенитисъл, който стоеше облегат на плота със скръстени ръце.

— Не мога да ти благодаря достатъчно за онова, което направи, Питър — каза майката на Спенсър, като мачкаше нервно една салфетка. — Последното нещо, от което се нуждае това семейство, е нови скандали.

— Радвам се, че можах да помогна — каза господин Хейстингс. — Искан да защитя всички ни и мястото на Спенсър в Принстън. — Той я погледна укорително. — Но въпреки това не разбирам къде ти е бил умът. Там е имало човек с *пистолет*, Спенсър. Ами ако случайно те бяха улучили?

— Не преживя ли достатъчно? — намеси се и госпожа Хейстингс. — Какво трябва да направим, да те заключим в стаята ти, докато завършиш, за да не се забъркваш в нови неприятности?

— Казах, че съжалявам — промърмори Спенсър. За трети път ѝ изнасяха тази лекция.

На вратата се позвъни и госпожа Хейстингс се стресна толкова силно, че едва не изпусна чашата си.

— *Кой* пък може да е? — изръмжа тя.

— Аз ще отворя. — Спенсър стана от мястото си, дръпна ципа на суичъра си и отиде до вратата, надявайки се, че няма да са ченгетата. През прозореца се виждаше руса коса. Спенсър внезапно спря. Това не беше ли...

Харпър?

Тя отвори вратата. В коридора нахлу студен въздух. Харпър бе закопчала палтото си догоре и носът ѝ беше силно зачервен. Очите ѝ също бяха зачервени, сякаш бе плакала продължително. Тъглчетата на устните ѝ висяха надолу и в продължение на няколко дълги секунди тя просто мълчеше и гледаше.

— Хм, защо не си в Принстън? — попита предпазливо Спенсър. Очите на Харпър проблеснаха.

— Защото съм в изпитателен срок. Заради *теб*.

Спенсър хвърли един бърз поглед през рамо, за да се убеди, че майка ѝ не чува.

— Какво искаш да кажеш?

Харпър сложи ръка на хълбока си.

— Не е ли очевидно? Дисциплинарната комисия ме обвини за организирането на парти с наркотици. — По лицето ѝ премина злобна сянка. — Странна работа, обаче. Спомням си, че ти спомена, че си донесла сладки, в които е имало няколко специални подправки. Всъщност изглеждаше доста горда от себе си.

Спенсър разпери ръце в отбранителен жест.

— Не съм им слагала ЛСД! Някой друг го е направил!

Харпър изсумтя грозно.

— *Да бе*. Край с теб. Ще се погрижа догодина никой в Принстън да не те приеме.

Стомахът на Спенсър се сви на топка. Отиването в Принстън ѝ се струваше като чудесно ново начало, бягство от Роузууд, и тя бе толкова развълнувана от новото си приятелство с Харпър и другите момичета. Но докато А. върлуваше в живота ѝ, тя никога нямаше да може да продължи напред. Той щеше да я преследва навсякъде.

Есемесите, снимките и клиповете щяха да се появяват бързи и яростни, дори да отидеше в Китай. Дори да излетеше за Луната.

Клипове. Внезапно в главата ѝ проблесна идея.

— Не си отивай още. Искам да ти покажа нещо.

Спенсър отиде до чантата си и извади от нея айфона. После се върна, марширувайки триумфално, при отворената врата. Харпър продължаваше да стои там с раздражено изражение. Спенсър тикна телефона в лицето ѝ и натисна бутона за пускане. Появи се клипът на Харпър, която потрошаваше „Айви хаус“. Първо свали завесите от стените, после ги нарязва. След това изкорми възглавниците. Събори

книгите от рафтовете, счупи една ваза и нарисува една картина със спирала за мигли.

Лицето на Харпър се изкриви.

— Това не съм аз.

Спенсър се намръщи.

— Добър опит. — Тя дръпна телефона си, преди Харпър да успее да изтрие клипа. — Не ми се иска да го правя, но ако ме издадеш и аз ще те издам. Едва ли „Айви“ ще погледнат с добро око на вандализма. А и ти нямаш никакво сериозно доказателство, че точно моят сладкиш е бил подправен с наркотици, само онова, което съм ти казала, докато сме били надрусани. Аз от друга страна, имам този клип. Можеш да загазиш още повече.

Самоувереността на Харпър се стопи. Тя отвори и затвори уста няколко пъти, лицето ѝ пламна.

— Хубаво — изплю най-накрая тя. — Но да не си посмяла да кандидатстваш за „Айви“. Аз може и да съм в изпитателен срок, но все още дърпам конците. И ще се погрижа те да стоят колкото се може подалеч от теб.

— Въобще не ме интересува — отвърна Спенсър, опитвайки се да прозвучи колкото се може по-равнодушно, макар думите на Харпър да я бяха наранили. — И без това никоя от вас не ми харесва.

После затръшна вратата пред лицето на Харпър и сълзи опариха очите ѝ. Всичко ѝ се струваше толкова погрешно и прецакано; идеалният план за живота ѝ се разпадаше на парчета. Тя трябваше да влезе в „Айви“. Това трябваше да е трамплинът ѝ към невероятното бъдеще. Момичетата и момчетата от „Айви“ трябваше веднага да се сприятелят с нея, да се превърнат в хората, които ще познава цял живот. Сега единственият човек в Принстън, който щеше да разтоваря с нея, беше Рифър.

Тя пристъпи от крак на крак. Може пък да не е чак толкова зле. Тя се сети как Рифър си беше паднал по нея на официалната вечеря. Как се развълнува, когато я накара да подуши домашната му марихуана. Когато беше с него, не се налагаше да се преструва. Не трябваше да прави компромиси, за да го спечели.

Рифър бе най-милият човек, когото бе срещнала в Принстън. Ако трябваше да е честна, момичетата в „Айви“ бяха големи... кучки. И прекадено префърцунени. Наистина ли искаше да се мотае с тях?

Спенсър избърса сълзите си и тръгна обратно към кухнята, изпълнена със странно задоволство. Сама щеше да си е съвсем добре.

Може би Рифър бе прав, че гурме клубовете са глупави и надути. Не, че беше прав за всичко. И това не означаваше, че си пада по него.

Докато подминаваше стария кабинет на баща си, тя се усмихна. Добре де, може би наистина го харесваше *мъничко*. Ако не друго, поне му дължеше извинение. И кой знае, може би щеше да го придружи на следващия протест „Окупирай Филадельфия“. Просто от любезност.

36.

В БЕЗОПАСНОСТ

— Добре. Джипиесът показва, че до изхода остава още километър и половина. — Емили погледна към таблото на непознатия ѝ ауди седан. — Завий тук, завий тук!

— Ем, отдавна го видях. — Хана слезе от магистралата в отбивката с надпис „Деснът хил“ и се усмихна разтревожено на Емили. — Добре ли си?

Емили се отпусна в седалката и задъвка кожичката на палеца си. Беше понеделник вечерта и всички се бяха натоварили в колата на доведената сестра на Хана, за да отидат заедно до новата къща на Бейкърви. Не беше нужно да се споменава, че Емили беше нервна. Ами ако стигнеха там само за да разберат, че семейството отново се е преместило? Ами ако отидеа, а бебето беше изчезнало?

Това беше най-ужасното нещо, за което можеше да се сети. Вайълет все още да е в ръцете на А. Може би все още живееше в онзи кошмар.

Възможно ли бе все пак А. да е Истинската Али? Възможно ли бе точно *тя* да е направила Гейл да изглежда като злодейка, да е откраднала парите от пощенската кутия, да е изпрацала есемесите на Спенсър в Принстън, може би дори да е насочила Гейл към предизборната кампания на бащата на Хана? Тя ли беше примамила момичетата в дома на Гейл с надеждата да ги нарани? Наистина ли Али бе изгубила всякакво уважение към човешкия живот?

Разбира се, произнесе тих глас в главата на Емили. Внезапно кръвта ѝ закипя. Това не беше трагичната история на някое объркано момиче, което Емили би могла да спаси — това бе историята на една психопатка, която търсеше всевъзможни начини да се отърве от Емили, дори това да означаваше да нарани невинно дете. Ако Истинската Али беше А., тогава Емили трябваше да направи всичко по силите си, за да ѝ попречи.

Това беше странно осъзнаване. От една страна Емили се чувстваше празна отвътре, сякаш някой бе откраднал един от жизненоважните ѝ органи. От друга страна тя внезапно почувства просветление и за пръв път през живота си виждаше ясно всичко. От това ѝ стана още по-зле — беше помогнала на Истинската Али да избяга. Може би сама си беше виновна за всичко.

Светофарът светна зелено. Хана мина покрай един „Барнс & Нобъл“ и кафене „Старбъкс“. Телефонът на Емили пропя и тя подскочи. Беше есемес от Айзък. „Обмислих нещата и искам да поговорим“, пишеше той.

Когато спряха на един знак стоп, Емили все още гледаше думите на екрана. Това добро послание ли беше... или нещо ужасно? В съзнанието ѝ се появи гневното, отвратено изражение на Айзък, когато бяха в дома на Гейл. Той имаше пълното право да е ядосан, нали? Беше ли казал вече на майка си? Беше ли госпожа Колбърт разказала на всички останали? Щеше ли Емили да се превърне в срама на Роузууд?

Но пък това рано или късно щеше да се случи. Полицията вече беше открила родителите ѝ в Тексас и ги беше уведомила, че дъщеря им е станала свидетелка на убийство. Първия полет, който можеха да хванат, бе на другия ден сутринта и те щяха да са си вкъщи, когато Емили се прибереше от погребението на Гейл. Макар ченгетата да не бяха разкрили тайната на Емили, родителите ѝ щяха да задават въпроси. Може би щеше да е по-добре да им разкаже всичко. Тя трябваше да е човекът, който да им го разкрие. Оставаше ѝ само да се надява, че няма да я убият.

— Ем, това местенце е прелестно — промърмори Ариа. Емили погледна през прозореца. Движеха се по Мейн стрийт в Чеснът хил.

Улицата беше пълна с малки пекарни, кокетни ресторанти, магазини за антични мебели и луксозни бутици. Вляво се издигаше огромна библиотека с голяма детска изложба на витрината, вдясно имаше няколко стари каменни църкви, а около страничните улички изобилстваше от красиво реставрирани стари къщи с градински люлки и паркирани пред тях комбита. Родители разхождаха колички и кучета по тротоарите. Деца тичаха по едно бейзболно игрище.

Емили се усмихна с надежда. Мястото наистина изглеждаше приятно.

„Завийте надясно и ще стигнете до крайната си цел“ — обяви джипиесът. Хана пусна десен мигач и отби към паркинга. Момичетата излязоха от колата и тръгнаха по тротоара, оглеждайки всяка една от старите къщи, покрай които преминаваха.

— Ето я — каза Ариа, когато стигнаха до средата на улицата, и посочи една къща от другата страна. — № 86.

Емили преглътна тежко и се осмели да вдигне очи. Въпросната къща беше боядисана в бяло, имаше черни щори и голяма предна веранда. На стъпалата се виждаше зелена лейка, от цветните лехи надничаха карамфили, а на портичката беше окачен плодов венец.

— Наистина е много приятно, Ем — ахна Спенсър. — По-красиво дори от предишното място.

Тогавя Емили видя нещо, което накара сърцето ѝ да подскочи. Зад оградата на задния двор се виждаше долепен гараж. Вратата му беше отворена и разкриваше два пластмасови контейнера за отпадъци, велосипед с десет скорости и бебешка количка. До стената бе опрян бебешки басейн с формата на жаба. Емили притисна длан към устата си и очите ѝ се насълзиха. *Детски неща.*

Възможно ли бе бебето ѝ наистина да е тук?

И сякаш като по поръчка предната врата на къщата се отвори. Емили изписка и се скри зад Спенсър. Пръв излезе познат слаб мъж със слабо телосложение и пясъчно руса коса.

— Взе ли я? — каза той на някой, който вървеше зад него.

— Аха — обади се женски глас.

Емили надникна иззад рамото на Спенсър тъкмо навреме, за да види как Лизи Бейкър излиза на верандата и затваря вратата зад себе си. Тя изглеждаше свежа и щастлива, носеше черни панталони за йога и маратонки Найк. В ръцете си държеше едно ухилено седеммесечно момиченце с прасковени бузки, облечено в розова плетена рокличка и черни лачени обувчици „Мери Джейн“. Момиченцето размаха ръчички и изгука щастливо. Косата му имаше същия червеникаворус цвят като на Емили.

— О, Господи — рече Емили и очите ѝ се напълниха със сълзи. Това беше нейното бебе. Вайълет. Която изглеждаше красива и щастлива, по-добре, отколкото си беше представяла.

— Ем — беше всичко, което можа да произнесе Ариа. Спенсър хвана ръката на Емили и я стисна. Хана се облегна на рамото ѝ и

доволно въздъхна.

Вайълет беше в безопасност — *в безопасност!* Само това имаше значение. Емили можеше да се справи с родителите си. Можеше да се справи с Айзък. Можеше да се справи с всички в Роузууд. Всичко щеше да е... е, не точно добре, но поне поносимо. Ако нещо се беше случило с бебето, тя никога нямаше да си прости.

Емили се обърна към приятелките си.

— Вече се чувствам добре — прошепна тя. — Да си тръгваме, преди да са ни видели.

Тя се обърна, но внезапно госпожа Бейкър рязко спря, забелязвайки Емили. Тя инстинктивно притисна Вайълет към гърдите си.

Съпругът ѝ се обърна, за да види какво гледа жена му, и също пребледня. Преглъщайки тежко, Емили вдигна ръка, опитвайки се колебливо да им подсказе, че не им мисли злото. Миг по-късно семейство Бейкър ѝ махнаха в отговор. Казаха нещо, което Емили не можа да чуе. После госпожа Бейкър прекоси улицата и се приближи до нея, носейки Вайълет.

— Какво правите? — извика паникьосаната Емили. Когато се обърна, тя видя, че Спенсър, Ариа и Хана се отдалечаваха. — Не си отивайте!

— Всичко ще бъде наред — окуражи я Спенсър и се скри зад ъгъла.

Емили се обърна и продължи да гледа към госпожа Бейкър, която се качи на тротоара, притиснала Вайълет към хълбока си. За части от секундата погледите им се срещнаха. Емили нямаше представа какво ще ѝ каже госпожа Бейкър. „Как смееш? Махай се оттук?“

— Виж ти — рече госпожа Бейкър. — Хедър. Здравей.

— Всъщност се казвам Емили — отвърна момичето. — Емили Фийлдс.

Госпожа Бейкър се засмя нервно.

— Знам. Видях една твоя стара снимка в списание „Пийпъл“. Не мога да повярвам, че не съм се сетила, че си ти. — После вдигна бебето в ръце и я накара да махне с ръчичка. — Предполагам се досещаш кой е това. Нарекохме я Вайълет.

— Здравей, Вайълет. — Емили едва успя да произнесе думите. — Изглежда прекрасно. Щастлива ли е?

Госпожа Бейкър прибра кичур коса зад ухото си.

— Ами, тя още не може да говори, но ние си мислим, че е. И ние сме щастливи. — Сянка на притеснение премина през лицето ѝ.

— Преместили сте се — отбеляза Емили.

Госпожа Бейкър кимна.

— Да. Малко, след като... сецаш се. Решихме, че хората ще започнат да задават въпроси. Решихме, че е по-добре да се преместим някъде, където никой не ни познава. — Жената погледна Емили, очите ѝ също бяха насълзени. — Не знаем защо промени намеренията си, но сме ти ужасно благодарни. Надяваме се, че го знаеш.

Емили се почувства като обляна със слънчева светлина. Тя избърса една сълза и отново погледна към усмихнатото личице на Вайълет.

— Аз съм ви *ужасно* благодарна.

От другата страна на улицата избибипка клаксон. Госпожа Бейкър се обърна и помахна на съпруга си, който гледаше от един джип Хонда.

— Смятам да кажа на всички за бебето — избъбри Емили. — Но никога няма да им кажа за вас.

Госпожа Бейкър кимна.

— Ние също ще пазим тайната ти.

Двете се спогледаха многозначително. Емили искаше да узнае и други неща за Вайълет, но може би не ѝ се полагаше. Тя се беше отказала от правото да бъде нейна майка.

Оставаше ѝ само да се надява, че семейство Бейкър ще ѝ осигурят възможно най-добрия живот. Всичките пари на света не биха дали на Вайълет по-добър живот от сегашния.

Емили целуна бебето по главицата.

— Пазете я, чувате ли? Всяка нощ я заключвайте. Никога не я изпускайте от погледа си.

— Разбира се — отвърна Лизи.

— Добре — рече Емили. След това се обърна и тръгна колкото се може по-бързо към момичетата, защото се страхуваше, че ако не избяга сега, никога няма да може да изостави Вайълет. Обърна се назад само веднъж и видя, че Лизи отново кара бебето да ѝ маха. В гърдите ѝ се надигна ридание. Помисли си за А., който се крие някъде наблизо и само чака да се докопа до Вайълет. Тази мисъл бе непоносима.

Емили преглътна тежко и погледна към преминаващите автомобили. „Ако следващата кола, която мине, е синя, с Вайълет всичко ще бъде наред — помисли си тя. — Ако е червена, А. ще ѝ причини нещо ужасно.“

Тя чу бръмчене на двигател и затвори очи, страхувайки се да види какво ѝ гласи бъдещето. Нищо през живота ѝ не я бе вълнувало толкова силно. Точно когато колата премина покрай нея, Емили отвори очи и видя емблемата на мерцедес. Тя въздъхна дълбоко и очите ѝ се насълзиха.

Колата беше синя.

37.

НЕПОЗНАТ В ТЪЛПАТА

Абатството Роузууд представляваше стара каменна сграда в центъра на града, с прекрасни прозорци с цветни стъкла, камбанария и грижливо поддържани градини. Поляната бе препълнена с облечени в черно опечалени и Ариа изпита злоещото усещане за дежа вю. Последния път, когато бе идвала тук, бе за погребението на Али преди година и половина. А сега, в тази слънчева вторнишка утрин, тя бе дошла, за да отбележи поредната смърт: на Гейл.

Емили и Спенсър, които бях пристигнали с нея, гледаха мълчаливо църквата. Всички се бяха съгласили да дойдат заради Хана — баща ѝ я беше накарал да присъства, защото Гейл означаваше много за кампанията му, а тя се страхуваше да дойде сама.

Приусът на Хана спря до тях. Тя изключи двигателя, излезе от колата и ги поздрави. После се огледа, потръпна и погледът ѝ се спря върху плачещата върба до входа.

— Това носи доста неприятни спомени. — Гласът ѝ беше натежал от лоши предчувствия.

Ариа напълно я разбираше. Точно под тази върба бяха получили заплашителното послание от първия А. „Още съм тук, кучки, и знам всичко.“

Сега се намираха в същото положение. Новият А. все още беше някъде наблизо.

Новият А. знаеше всичко. И никоя от тях не знаеше къде ще нанесе новия си удар.

В църквата имаше още повече народ, отколкото на поляната. Вътре беше влажно и задушно, а шумът бе оглушителен.

Бащата на Хана стоеше до вратата и разговаряше с някакъв репортер. Група хора от Ротарианския клуб на Роузууд разговаряха близо до купата със светена вода. Наоми Циглър и родителите ѝ стояха тихо в ъгъла и разглеждаха програмата. Ариа се зачуди дали семейството на Наоми е познавало Гейл.

Свещеникът призова всички вътре. На края на дългата пътека лежеше затворен махагонов ковчег, покрит с огромни букети цветя. До него стоеше господин Кларк с наведена глава. Изглеждаше така, сякаш не беше спал от нощта, когато го бяха видели в участъка — под очите му имаше морави кръгове, кожата му беше посивяла, а косата му отчаяно се нуждаеше от гребен. От време на време потрепваше, сякаш нещо го стряскаше.

Ариа присви очи и можеше да се закълне, че видя устните му да мърдат, сякаш говореше на себе си.

Хана се наведе към нея.

— Баща ми ми каза, че според полицията убиецът на Гейл е някакво момче, което обирало къщите в квартала. Привикали са го за разпит. Ами ако го осъдят?

Спенсър сви рамене.

— По-добре него, отколкото нас.

Емили се ококори.

— Как можа да го кажеш? Ужасно е да мислят, че ние сме го направили, но не можем да позволим някой друг да го отнесе.

Спенсър повдигна вежди, докато седнаше на пейката.

— Кой знае? Може би човекът, който е обирал къщите, да е А.

— Или пък да е убил Гейл, без да е свързан с А. — предположи Ариа, но не изглеждаше особено убедена. Останалите също.

Спенсър кръстоса крака, приглади черната си пола и погледна напред. След кратка пауза Ариа се настани до нея, последвана от останалите.

Органът спря да свири и тежката врата се затвори с изщракване. Хората се размърдаха на местата си. Ариа изви шия, опитвайки се да погледне над седящите пред нея. Господин Кларк излезе на подиума и си нагласи микрофона. Когато се прокашля, тонколоните прогърмяха и той се стресна. След ужасно дълга пауза погледна към морето от хора и устните му се разтрепериха. Разнесоха се няколко учтиви покашляния, хората се побутнаха загрижено. Господин Кларк просто не можеше да помръдне.

Стомахът на Ариа се сви. Чувстваше се ужасно при вида на този съсипан човек, особено когато за състоянието му може би бяха виновни те. Ами ако А. беше убил Гейл само заради тях? Това означаваше, че те бяха съсипали живота му, веднъж с Табита, а сега и

втори път. А най-голяма бе вината на Ариа — нейните ръце бяха блъснали дъщеря му от онзи покрив. Тя го гледаше и ужасът от онова, което бе сторила, отново я връхлетя. Пръстите ѝ затрепераха.

Най-накрая господин Кларк се прокашля.

— Никога не съм си и помислял, че ще правя това нещо два пъти в една година — каза мъжът и гласът му стана дрезгав. Той смачка кърпичката в юмука си. — Достатъчно мъчително е да ти отнемат дъщерята, но когато изгубиш и съпругата си, светът ти започва да се руши. — Той подсмръкна и си избърса носа. — Мнозина от вас познават Гейл като невероятен филантроп. Но аз познавах и другите ѝ страни, които бяха толкова специални и уникални...

Той продължи да разказва как Гейл спасявала всяко куче, което виждала, как се погрижила за едно бедно семейство, докато били на почивка в Кюрасао и им купила нова къща, как на всеки Ден на благодарността участвала доброволно в раздаването на безплатна храна. Историите не бяха свързани и понякога бяха съвсем незначителни, но те изграждаха един образ, който изобщо не отговаряше на А.

Който успешно ги бе подвел, да си мислят иначе.

Господин Кларк продължи да говори, като от време на време се спираше, за да избърше сълзите си. Когато Ариа чу думата „убийство“, тя внезапно застана нащрек.

— Колкото и да не ми се иска да обръщам внимание на убиеца на съпругата ми, трябва да кажа нещо и за него — продължи господин Кларк с мрачен глас. — Който и да си, каквито и да са били причините ти, аз ще те намеря. Както ще намеря човека, който уби дъщеря ми.

В тълпата се разнесе шепот. Ариа примигна, постепенно осмисляйки думите му. Тя погледна към приятелките си. „Какво каза той? — произнесоха устните ѝ. — Това не може да се случва!“

Господин Кларк махна на тълпата да се успокои.

— Това все някога ще излезе наяве, така че може би е по-добре да ви го кажа още сега. Поръчах да направят аутопсия на останките на Табита. Причината за смъртта ѝ не е алкохолно отравяне. Била е убита.

Всички заговориха на висок глас. Гърлото на Ариа се сви толкова силно, че тя почти не можеше да диша. Приятелките ѝ я гледаха зашеметени.

Внезапно телефонът ѝ изжужа. Секунда след това светна и телефонът на Емили, обадиха се и тези на Хана и Спенсър. Ариа ги изглежда озадачено, после погледна към екранчето. Стомахът ѝ внезапно се сви. „Имате ново съобщение“, пишеше там.

Ариа го отвори и ѝ причерня.

Точно така, кучки — татко е по следите ви. Според вас колко ли време ще е необходимо на полицията, за да разбере, че сте присъствали и на двете местопрестъпления?

А.

— О, Боже — прошепна Спенсър. Тя рязко вдигна глава и се огледа. — Мацки, да не би А...

— ... да е тук? — довърши Хана.

Ариа огледа църквата, която беше пълна с хора от училището, от града, от миналото ѝ. Дочу се писклив кикот и в същия момент нечия фигура се измъкна през задния вход, затръшвайки силно вратата зад себе си.

КАКВО СЛЕДВА...

Не обичате ли истории, които завършват с гръм и трясък? Освен това нашите лъжкини ги очакват още фойерверки. Те се подготвят за цяла една седмица на Карибите заедно с ученици от цяла Пенсилвания — и с мен! Аз ще държа перископа и ще наблюдавам как Спенсър, Ариа, Емили и Хана затъват все по-дълбоко.

Да започнем със Спенсър. Тя таеше такива големи надежди за приемането ѝ в най-престижния клуб на Принстън. Но след вакханалията със сладки по всичко личи, че единственият гурме клуб, в който ще я приемат, е опашката за храна в круизния кораб. Да се надяваме, че няма да падне зад борда...

Ариа е готова да загърби драмата с Канови и да се усамоти с Ноъл на задната палуба. Но макар че тя изглежда по-добре в бански костюм от господин Кан, той поне е откровен. Този път Ноъл ѝ прости, но дали ще продължи да бъде с нея, ако разбере, че тя крие и други тайни?

Колкото до горката малка Емили, след като котката — или по-скоро *бебето* — излезе от торбата, адът се разтвори в дома на семейство Фийлдс. Дали пътуването ще ѝ предложи идеалното убежище от тази драма? Или завръщането на местопрестъплението ще накара Емили да затъне още повече в мъката си?

Хана може и да е изглеждала като кит по време на курса за танци на пилон, но пък успя да си върне Майк. Ех, ако можеше сега всички в училище да забравят за изпълненията ѝ като най-некадърния шпионин на Роузууд. Но някои неща не могат да бъдат забравени — или простени. Като например онова ужасно нещо, което направи миналото лято. Момичето може да блъсне човек и да избяга, но не и да се скрие. Не и в открито море.

Затова нека лъжките се наслаждават на спокойното плаване, докато все още могат. Чувам, че акулите в Карибско море винаги надушват кръвта.

Вдигайте котва!

A.

БЛАГОДАРНОСТИ

Както обикновено искам да благодаря на Лейни Дейвис, Сара Шандлър, Джош Банк и Лес Моргенщайн от „Алой“ за всички усилия, които вложиха в тази книга. Написването ѝ не беше лесно — много неща отвличаха вниманието ми, — затова съм толкова щастлива, че мога да разчитам на вас. Благодаря и на Фарин Джейкъбс и Кари Съдърланд от „Харпър“ за проникновените ви забележки — и затова, че познавате героите ми толкова добре. Всичко най-хубаво на Айя Уайдър за помощта ѝ, както и на Кристин Маранг за уебсайта и онлайн промоциите — толкова обичам да общувам с почитателите ми!

На моето семейство и приятели — вие знаете кои сте. На Кристиан, който е неописуемо симпатичен и още по-луд. Освен това искам да благодаря на книжарниците, които подкрепят поредицата „Малки сладки лъжкини“ от самото начало, особено на Шели от „Харлисвил букс“, Пенсилвания и Кени от „Букс енд гритингс“ в Нортвейл, Ню Джърси. Междувременно се запознах с толкова много невероятни книжари, както и с фантастични библиотекари, учители — и, разбира се — читатели! Без вас, приятели, успехът на тази поредица нямаше да стане факт. Ужасно съм ви признателна.

Посвещавам тази книга на Карън Крук, която е толкова симпатична и е чудесен човек. Радваме се, че си част от нашето семейство!

Сара Шепард

Издание:

Сара Шепард. Потрес

Американска. Първо издание

Редактор: Сергей Райков

Оформление на корицата: Димитър Стоянов-Димо

Издателство Ергон, София, 2013

ISBN: 978-619-165-007-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.